

PUFFIN CLASSICS

E. NESBIT

The
ENCHANTED
CASTLE

Lâu đài thần bí

E. Nesbit

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Lâu đài bị phù phép](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

Mục Lục

[Lâu đài bí phù phép](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

Chương 1

Ba bạn trẻ của chúng ta là: Jerry, Jimmy và Kathleen. Thực sự thì tên của Jerry là Gerald chứ không phải là Jeremiah; Jame mới là tên của Jimmy, còn cô bé của chúng ta thì không bao giờ được gọi bằng Kathleen mà luôn được gọi bằng Cathy hay Catty hoặc là “mèo con” khi hai người anh vui vẻ, và khi bực mình thì chúng gọi cô là “mèo cào”. Các bạn học trong một trường ở một thị trấn nhỏ thuộc miền Tây nước Anh, các cậu bé học chung một trường, và tất nhiên cô bé học ở một trường khác. Bởi vì khi đó thói quen cho những cậu bé và những cô bé học chung một trường chưa được phổ biến.

Bọn trẻ thường gặp nhau vào thứ Bảy và Chủ nhật tại nhà của một phụ nữ độc thân, nhưng, ngôi nhà đó không phải là nơi có thể chơi đùa được, ở đó có cái gì đấy khiến bọn trẻ khó có thể nói chuyện với nhau ngay cả khi chỉ mình chúng ở đó với nhau, còn chuyện chơi đùa thì dường như không thể thực hiện được. Vì thế bọn trẻ rất mong ngóng những kỳ nghỉ, khi đó chúng sẽ được về nhà, được chơi và nói chuyện với nhau cả ngày một cách thoải mái. Cô em họ Betty của chúng cũng trở về đó vào những kỳ nghỉ, và có nhiều trò để chơi. Trường học của Betty đóng cửa sớm nhất vì thế cô bé trở về Hampshire đầu tiên, nhưng trong thời gian đó cô bé bắt đầu lên sởi vì thế ba bạn nhỏ của chúng ta không thể trở về nhà được. Bạn có thể hiểu được cảm giác của chúng, chỉ cần nghĩ là phải ở nhà cô Hervey trong suốt bảy tuần là bọn trẻ đã không thể chịu được vì thế cả ba đều viết thư về nhà và nói với bố mẹ như vậy. Điều này đã làm cho bố mẹ chúng rất ngạc nhiên, vì họ vẫn nghĩ rằng sẽ rất tốt khi bọn trẻ được gửi tới nhà cô Hervey. Tuy nhiên họ cũng “vui vẻ chấp nhận điều đó”, như lời Jerry nói. Sau rất nhiều thư từ trao đi đổi lại, bố mẹ bọn trẻ sắp xếp rằng các cậu bé sẽ tới và ở lại trường của Kathleen, nơi đó không còn một cô học sinh hay giáo viên nào ngoại trừ một cô giáo người Pháp.

- Ở đây sẽ tốt hơn ở nhà cô Hervey - Kathleen nói khi những cậu bé tới trường của Kathleen để xin phép cô giáo khi nào chúng có thể tới được - Trường của em đẹp gấp đôi trường của các anh. Bàn thì có khăn phủ, cửa sổ thì có rèm này, còn trường của các anh thì chỉ toàn là bảng đen, bàn học thì bị bôi đầy mực.

Khi những cậu bé mang đồ đạc tới thì Kathleen đã dọn phòng sạch sẽ và trang hoàng căn phòng bằng những bông hoa, chủ yếu là cúc vạn thọ cắm trong những lọ nứt, bởi vì trong vườn sau nhà không còn loại hoa nào khác. Khu vườn phía trước cũng có những loài hoa khác như hoa phong lữ, huyền sâm, nhưng tất nhiên là không được phép hái.

- Chúng ta phải làm một cái gì đó trong kỳ nghỉ này - Kathleen nói khi kết thúc buổi uống trà. Cô bé lấy quần áo của các anh và xếp gọn vào tủ com-mô, và cảm thấy mình thật người lớn khi sắp xếp những loại quần áo khác nhau vào tủ một cách gọn gàng - Em nghĩ là chúng ta nên viết một cuốn sách.

- Em không thể làm được điều đó - Jimmy nói.

- Tất nhiên là không phải mình em - Kathleen nói với đôi chút tự ái - Em nói tất cả chúng ta.

- Nó quá khó - Gerald nói ngắn gọn.

- Nếu chúng ta viết một cuốn sách - Kathleen khẳng định - về những chuyện xảy ra trong trường, mọi người sẽ đọc và nói chúng ta mới thông minh làm sao.

- Anh thấy khả năng chúng ta bị đuổi ra khỏi trường nhiều hơn đấy - Gerald nói - Không, chúng ta sẽ ra ngoài và chơi trò trốn tìm hoặc một trò nào đấy giống như thế. Sẽ không tồi nếu chúng ta có một cái hang, chúng ta sẽ ở trong đó với đồ ăn dự trữ.

- Chẳng có cái hang nào cả - Jimmy nói, cậu là người thích phản kháng lại tất cả mọi người - Với lại một điều chắc chắn nữa là cô giáo yêu quý của Kathleen sẽ không để chúng ta đi ra ngoài một mình đâu.

- Chúng ta sẽ xem xét việc ấy sau - Gerald nói - Anh sẽ đi nói chuyện với cô giáo như một người cha.

- Như một người cha sao ? - Kathleen giơ ngón tay cái chế giễu anh và cậu bé nhìn vào gương.

- Việc phải làm cho người anh hùng của chúng ta bây giờ là rửa mặt mũi chân tay cho sạch, chải đầu gọn gàng và vuốt lại quần áo cho phẳng phiu - Gerald vừa nói vừa tự làm cho chính mình.

Cậu bé có mái tóc mỏng, màu nâu và bóng mượt trông khá là chau chuốt tới gõ cửa phòng khách nơi cô giáo người Pháp đang ngồi đọc quyển sách có bìa màu vàng.

Gerald luôn luôn có khả năng làm cho bản thân mình nổi trội và được chú ý vào những lúc thích hợp, điều này rất hữu ích và thường thành công khi gặp những người lớn mới quen. Cậu thường mở to đôi mắt màu xám cùng với một bộ mặt vui vẻ và lịch sự.

- Mời vào ! Cô giáo nói bằng tiếng Pháp với giọng cao. Cậu bé bước vào. Có chuyện gì vậy ? Cô hỏi với vẻ sốt ruột.

- Em hy vọng không làm phiền cô - Gerald nói một cách trơn tru.

- Không đâu - Cô giáo trả lời với giọng nhẹ nhàng hơn - Em muốn gì nào ?

- Em nghĩ là em phải tới chào cô, bởi vì cô là chủ nhà - Gerald nói.

Cậu đưa đôi tay mới rửa vẫn còn đỏ và ướt ra. Cô giáo cầm tay cậu và nói:

- Này cậu bé dối trá - Cô giáo nói - Em là một cậu bé rất lịch sự.

- Dạ, không có gì ạ - Gerald nói tiếp, lịch sự hơn bao giờ hết - Em xin lỗi đã làm phiền cô, cô lại phải chăm sóc bọn em vào kỳ nghỉ.

- Không có gì đâu em, cô chắc chắn các em là những học sinh ngoan - Cô giáo nói. Về bề ngoài của Gerald khẳng định với cô rằng cậu và hai đứa trẻ kia sẽ gần như là những thiên thần.

- Chúng em sẽ cố gắng ạ - Với vẻ nghiêm túc Gerald nói.

- Cô có thể giúp gì cho em nữa không ? - Cô giáo người Pháp ân cần hỏi.

- Cám ơn cô, không có gì ạ - Gerald nói - Bọn em không muốn làm phiền cô một chút nào

cả. Và em nghĩ rằng cô sẽ không bị làm phiền nếu ngày mai bọn em vào rừng cả ngày và mang theo bữa trưa, một món nguội gì đó và không phải làm phiền bác nấu bếp.

- Em thật là chu đáo - Cô giáo bình thản nói.

Nụ cười tinh quái ánh lên trong mắt của Gerald trong khi khuôn miệng cậu bất động. Cô giáo chợt nhận ra ánh mắt của cậu và cô cười, Gerald cũng cười theo.

- Nay cậu bé dối trá ! cô giáo nói - Tại sao em không nói luôn rằng em muốn thoát khỏi sự giám sát mà không cần giả vờ là em muốn làm tôi vui lòng ?

- Em không giả vờ một chút nào cả. Chúng em không muốn làm phiền cô và chúng em không muốn cô...

- Làm phiền các em chứ gì ? Thế nào, bố mẹ các em cho phép các em chơi trong rừng à ?

- Thưa cô, vâng ạ. - Gerald thú thật.

- Vậy cô sẽ không nghiêm khắc hơn bố mẹ em đâu. Cô sẽ báo trước cho bác nấu bếp, em đã hài lòng chưa ?

- Hơn thế ạ ! Gerald nói - Cô thật đáng mến, cô sẽ không phải tiếc về điều này. Chúng em có thể giúp gì cho cô không ạ ? Như cuộn len hay là tìm kính đeo mắt cho cô hay là...?

- Em nghĩ cô là một bà già rồi sao ! - Cô giáo nói và cười lớn - Hãy đi chơi đi và nhớ đừng có nghịch ngợm đấy.

- Thế nào, mọi việc tốt cả chứ ? - Những đứa trẻ khác hỏi.

- Ổn cả rồi ! Gerad nói với giọng hờ hững. - Anh đã nói là sẽ tốt mà. Sự ngây thơ của trẻ con đã giành được cảm tình của một cô giáo người nước ngoài, người chắc đã từng là hoa khôi ở cái làng quê bé nhỏ ở nước cô ấy.

- Em không tin. Cô ấy rất nghiêm khắc ! Kathleen nói.

- À ! - Gerald nói - Chẳng qua là vì em không biết làm thế nào để thoát khỏi được sự nghiêm khắc của cô ấy. Cô đã không thể nghiêm khắc được với anh.

- Em cá là anh lại nghĩ ra một trò bịp bợm gì phải không ? - Jimmy nói.

- Không, anh chỉ khéo nói thôi. Giống như một ngài đại sứ, một nhà ngoại giao, chỉ như vậy thôi. Dù thế nào đi nữa thì chúng ta cũng sẽ được ra ngoài cả ngày, nếu chúng ta không tìm được một cái hang nào thì tên của anh không phải là Jack Robinson.

Vào bữa tối khi cô giáo ngồi trong chiếc ghế chính giữa phía đầu bàn ăn, Kathleen thấy cô hiền hơn những ngày thường. Trong bữa tối có bánh mì và chiếc bánh mì đã được phết mật mía trước đó vài giờ nên giờ nó khô và cứng hơn bất kỳ loại thức ăn nào khác, bạn có thể hình dung được đấy. Gerald nài nỉ mời cô giáo nếm bánh mì phết mật mía hết sức lịch sự, cậu còn đưa tận tay cô bơ và pho mát.

- Chà ! Giống như nhai cát vậy, nó quá khô ! Có thể điều này làm em vui chăng ?

- Không đâu ạ - Gerald nói - không thể nói là hài lòng được, nhưng sẽ không lịch sự nếu nhận xét về đồ ăn.

Cô giáo cười lớn, nhưng từ sau bữa tối hôm đó mọi người không còn phải ăn món bánh mì khô phết mật mía nữa.

- Bằng cách nào mà anh làm được điều đó ? - Kathleen thì thầm hỏi với vẻ thán phục khi bọn trẻ chào nhau để ngủ.

- Ồ, nó khá là dễ khi có người lớn trông nom. Chờ đấy, anh sẽ điều khiển được cô giáo cho mà xem.

Sáng sớm hôm sau Gerald dậy thật sớm, cậu đi hái một bó hoa cẩm chướng màu hồng mà cậu tìm thấy mọc lẫn với những bông cúc vạn thọ. Cậu buộc chúng lại bằng một sợi chỉ màu đen và đặt chúng lên chiếc đĩa của cô giáo. Cô mỉm cười và trông cô khá đẹp khi cài những bông hoa vào thắt lưng của mình.

- Có phải anh nghĩ rằng như thế là đúng à ? - Jimmy hỏi ngay sau đó - Anh giống như kẻ nịnh bợ với hoa và những thứ gần giống thế.

- Không phải như vậy - đột nhiên Kathleen nói - Em hiểu anh Gerald định làm gì, em chưa bao giờ nghĩ ra điều này. Anh biết đấy, nếu như anh muốn những người lớn tốt bụng với anh thì ít nhất điều anh có thể làm là phải ngoan ngoãn với họ và nghĩ đến những thứ nho nhỏ để làm họ vui lòng. Em chưa nghĩ ra điều đó, nhưng Jerry đã làm, đó là lý do tại sao tất cả những người lớn đều thích anh ấy. Đó không phải là nịnh bợ, đó là sự chân thật, như khi mình mua một thứ gì đó mình phải trả tiền.

- Dù sao thì, Jimmy nói, gạt vấn đề đạo đức sang một bên - chúng ta có một ngày đặc biệt trong rừng.

Bọn trẻ đã có một ngày như thế.

Ngay cả trong một buổi sáng đông đúc thì đường phố High Street rộng rãi vẫn yên tĩnh dưới nắng mặt trời, những chiếc lá tươi tắn vẫn còn đọng những giọt nước từ trận mưa đêm qua, nhưng đường phố thì hoàn toàn khô ráo. Dưới ánh nắng mặt trời những hạt bụi cũng long lanh như những hạt kim cương. Những ngôi nhà cổ tuyệt đẹp đứng sừng sững chắc chắn và kiên cố, trông như đang phơi mình dưới ánh nắng mặt trời và thích thú tắm nắng.

- Thế có rừng không ? - Kathleen hỏi khi chúng đi qua khu chợ.

- Cần gì phải có rừng cây - vẫn đang mơ màng Gerald nói - Chắc chắn là chúng mình sẽ tìm được một cái gì đó. Một trong những người bán hàng rong đã nói với anh rằng bố của ông ấy nói khi ông ấy còn bé có một cái hang nhỏ phía dưới lề một con đường nhỏ gần đường Salisbury, ông ấy cũng nói có một lâu đài bị phù phép ở đó, vì thế cái hang có lẽ không có thực.

- Nếu chúng ta có một cái tù và - Kathleen nói - và thổi thật to trên suốt quãng đường đi, có thể chúng ta sẽ tìm được lâu đài bị phù phép đó.

- Nếu như em có tiền để mua chiếc tù và - Jimmy khinh khỉnh nói.

- Thật tình cờ là em có đấy ! - Kathleen nói. Chiếc tù và được bọn trẻ mua tại một cửa hàng bé xíu với chiếc cửa sổ nhỏ ra, trên đó bày lộn xộn đủ thứ nào là đồ chơi, kẹo, dưa chuột, và cả táo xanh nữa.

Bọn trẻ tiếp tục đi dọc theo đường Salisbury, nóng bức và bụi bặm đến nỗi chúng quyết định uống một chai nước gừng.

- Chúng ta nên uống - Jimmy nói - và có thể giấu chai đi và sẽ tìm nó khi quay lại.

Sau đó bọn trẻ tới được nơi mà Gerald đã nói, đó là nơi con đường chia hai ngã.

- Điều này giống như một sự may rủi - Kathleen nói và bọn trẻ quyết định đi đường bên tay phải. Sau đó chúng tìm thấy một con đường bên trái và đi tiếp, như thế là công bằng theo lời Jimmy nói, sau đó chúng lại tìm thấy con đường bên phải rồi lại bên trái, và cứ tiếp tục như vậy cho đến khi hết đường để đi.

- Đã đi hết rồi - Kathleen nói - lạ thật !

Giờ các bạn nhỏ đang ở đoạn đường có những tán cây hình vòm, hai bên lề đường thì cao và có nhiều bụi cây mọc. Chúng đã đi được một quãng dài từ lúc ngừng thổi tù và. Thật là chán khi ta thổi mà không thấy ai bực mình.

- Ôi ! Thật lạ ! - sau khi quan sát Jimmy đã thốt lên - Nào chúng ta hãy ngồi xuống đây nghỉ một lúc để ăn một phần của bữa trưa - Cậu nói thêm để thuyết phục.

Vì thế bọn trẻ ngồi xuống cạnh bờ rào và ăn món tráng miệng bằng quả lý gai đỏ đã được nấu chín.

Bọn trẻ ngồi nghỉ và ước giá như những đôi giày của chúng rộng hơn một chút thì chúng đã đỡ đau chân. Gerald ngồi dựa lưng vào những bụi cây, những bụi cây oằn xuống vì vậy cậu hầu như ngả toàn bộ người về phía sau, lưng cậu tì vào một vật gì đó và có tiếng rơi của một vật nặng vọng lên.

- Ôi, Jimmy ! - Gerald kêu lên - ở bên dưới rỗng, hòn đá mà anh tựa vào đã lăn đi mất !

- Em ước gì đó là một cái hang - Jimmy nói - Nhưng tất nhiên không phải vậy.

- Nếu chúng ta thổi tù và thì có lẽ điều này sẽ thành sự thật - Kathleen nói, cô bé vội vàng đưa tù và lên miệng để thổi.

Gerald thò tay xuyên qua những bụi cây.

- Anh không thấy bất cứ gì ở đây - cậu nói - nó chỉ là một cái lỗ hổng.

Hai đứa còn lại gạt những bụi cây ra hai bên, đúng là có một lỗ hổng thật.

- Anh sẽ chui vào trong đó - Gerald nói.

- Đứng ! - Kathleen thốt lên - Đừng làm vậy ! Nhỡ có rắn thì sao ?

- Không đời nào - Gerald nói, nhưng cậu cũng cúi xuống và đánh diêm - Đây là một cái

hang - Cậu la lên, rồi quì xuống phủ đá phủ đầy rêu, trườn qua và biến mất.

Những đứa trẻ kia nín thở.

- Anh ổn chứ ? - Jimmy hỏi.

- Ừ, xuống đây đi. Tốt hơn là em nên cho chân xuống trước, rồi thả người xuống dần.

- Em sẽ xuống trước - Kathleen nói và cho chân xuống trước như lời khuyên của anh trai. Cô bé đạp chân lung tung vào khoảng không.

- Cẩn thận ! - Tiếng của Gerald vọng ra từ bóng tối - Em đạp vào mắt anh rồi. Thả chân xuống, đừng khua thế, không cần phải học bay ở đây đâu.

Cậu giúp em gái bằng cách kéo mạnh chân rồi đặt cô bé xuống. Kathleen cảm thấy những chiếc lá khô xào xạc dưới chân mình và cô đứng đó chờ Jimmy thò đầu xuống trước như đang lao vào một vùng biển lạ.

- Đây là một cái hang - Kathleen nói.

- Thoạt đầu những nhà thám hiểm trẻ - Gerald giải thích, - bị lóa mắt bởi bóng tối ở trong hang và không nhìn thấy gì cả.

- Bóng tối không làm lóa mắt - Jimmy nói.

- Ước gì chúng mình có một cây nến - Kathleen nói.

- Thế đấy - Gerald nói - Mọi người thì không nhìn thấy gì, nhưng người dẫn đường dũng cảm của họ luôn có đôi mắt mở to tinh tường trong khi những kẻ lóng ngóng khác cứ đứng cụm lại ở lối vào.

- Ôi chà chà ! - Cả hai đã quen với cách Gerald kể chuyện khi cậu đang làm một việc gì đó. Nhưng đôi lúc chúng cũng mong là cậu đừng nói nhiều như sách trong lúc cậu cao hứng.

- Nó chính là lâu đài bị phù phép - Kathleen nói.

- Anh ta không tiết lộ bí mật cho những người đi cùng cho tới khi tất cả hứa là sẽ giữ im lặng - Gerald tiếp tục nói.

- Chúng em sẽ im lặng, được chứ - Jimmy hết kiên nhẫn.

- Được rồi. - Gerald nói, thôi không kể nữa - Có ánh sáng ở đằng kia, quay lại mà nhìn !

Bọn trẻ quay ra nhìn, có một vệt sáng màu xám yếu ớt trên vách hang màu nâu chạy dài tới chỗ lộ ra một góc hang sáng rõ.

- Nghiêm ! - Gerald nói nghiêm chỉnh như một người lính, hai đứa kia tuân theo một cách máy móc.

- Các em hãy đứng im cho đến khi anh ra lệnh “bước đều bước”, để cẩn thận hơn khi tiếp tục đi, tránh không giẫm lên xác chết và người bị thương.

- Ước gì anh sẽ không như vậy ! — Kathleen nói.

- Sẽ không có gì đâu, - Jimmy nói, cậu lần tìm tay của cô bé trong bóng tối - Anh ấy chỉ muốn nói phải cẩn thận để không vấp vào những viên đá hay bất cứ vật gì.

Cậu đã tìm được tay của cô bé, nhưng cô bé lại hét lên thất thanh.

- Là anh đây - Jimmy nói - Anh nghĩ em sẽ đỡ sợ hơn khi anh dắt tay em, nhưng em đúng là đồ con gái.

Mắt của bọn trẻ bắt đầu quen với bóng tối, tất cả đều đã có thể thấy chúng đang ở trong một cái hang đá lõm chồm gồ ghề, chạy thẳng khoảng ba đến bốn mét nữa rồi đột ngột quặt sang bên phải.

- Vinh quang hay là chết nào ! - Gerald hô - Bây giờ bước đều bước !

Cậu bé cẩn thận tiến lên phía trước.

- Có một cánh bướm, một cánh bướm ! - Cậu la lên khi cậu rẽ vào góc hang.

- Đẹp quá ! - Kathleen hít một hơi thật sâu khi bước ra nơi có ánh sáng mặt trời.

- Em có nhìn thấy cánh bướm nào đâu- Jimmy nói.

Lối đi hẹp dẫn đến một cửa vòm mọc đầy cây dương xỉ và những cây leo. Bọn trẻ đi qua cửa vòm, tiến vào một con mương nhỏ, hai bên bờ có những phiến đá đã bị rêu xanh phủ kín, khe nứt đầy dương xỉ và cỏ thân cao. Những tán cây lớn cuộn thành vòm phía trên, ánh mặt trời chiếu qua tán cây khiến con mương giống như một hành lang được che bằng những tán lá lấp lánh nắng. Lòng mương lát đá phiến xám dốc dần xuống, được phủ đầy lá vàng, đầu kia con mương là một cửa vòm, trên đó nhô ra những tảng đá, cỏ và những bụi cây um tùm.

- Trông giống như phía ngoài đường hầm của con đường sắt - Jimmy nói.

- Đó là lối đi vào lâu đài bị phù phép, - Kathleen nói - Hãy thối tù và đi.

- Im đi ! - Gerald hạ lệnh - Thuyền trưởng dừng cảm gọi gã thủy thủ ngốc nghếch trong số các thủy thủ của mình ra và...

- Em thích thế đấy ! Jimmy phẫn nộ nói.

- Anh nghĩ em sẽ phản ứng - Gerald lại tiếp tục - ... khi một trong các thủy thủ của mình bị quở trách và được ra lệnh phải im lặng, bởi vì có thể có người nào đó quanh đây và cửa vòm kia có thể là một hầm nước đá chứa đầy những thứ nguy hiểm.

- Cái gì vậy ? - Kathleen sốt ruột hỏi.

- Có lẽ là gấu - Gerald nói.

- Dầu sao đi nữa thì ở Anh cũng không có con gấu nào mà không bị nhốt trong lồng sắt - Jimmy nói và bổ sung thêm - Chỉ ở Mỹ người ta mới gọi là lồng nhốt gấu thôi.

- Hãy đi nhanh lên ! - Gerald ra lệnh.

Bọn trẻ đi tiếp. Con đường đá bị lá phủ thật vững chắc dưới những bước chân chậm chạp của bọn trẻ. Chúng dừng lại bên cánh cửa vòm tối đen.

- Có bậc thang đi xuống kia - Jimmy nói.

- Đó là hầm lạnh đấy - Gerald nói.

- Đùng vào đấy - Kathleen nói.

- Không gì có thể làm mất tinh thần người anh hùng của chúng ta - Gerald nói - chàng thường nâng khí thế cho thuộc hạ của mình bằng cách nói rằng chàng sẵn lòng đi trước và họ có thể làm theo nếu muốn.

- Nếu anh nói vậy thì anh tự đi một mình đi - Jimmy nói.

- Đó là một phần của cuộc chơi, đồ ngốc ạ - Gerald giải thích - Em cũng có thể làm được thuyền trưởng vào ngày mai, vì thế tốt hơn hết là em nên ngậm miệng lại và hãy nghĩ xem em sẽ gọi bọn anh là gì khi đến lượt em làm thuyền trưởng.

Bọn trẻ đi xuống những bậc thang hết sức chậm và cẩn thận, Gerald bật diêm khi tới những bậc thang cuối cùng dẫn vào một lối đi phía tay trái.

- Lối này đưa chúng ta quay trở lại con đường - Jimmy nói.

- Hoặc là phía dưới con đường - Gerald nói - Chúng ta đã đi xuống được mười một bậc.

Bọn trẻ tiếp tục theo sau người dẫn đường đang đi rất chậm do sợ gặp các bậc thang, như cậu giải thích, vì lối đi rất tối.

- Em không thích thể này một tí nào ! - Jimmy nói.

Đi tiếp vào trong, bọn trẻ thấy những tia sáng chiếu càng ngày càng rõ hơn. Cuối lối đi chúng thấy một quang cảnh giống như một bức tranh trong một quyển sách về nước Ý khiến tất cả kinh ngạc, chỉ biết im lặng vừa đi vừa nhìn. Một lối đi trải rộng, hai bên trồng toàn cây bách dẫn tới mái hiên rộng lát đá cẩm thạch sáng rực rỡ trong ánh mặt trời. Bọn trẻ vịn vào hàng lan can rộng và phẳng, nhìn cảnh đẹp không chớp mắt. Phía dưới lan can là một cái hồ đẹp đến nỗi bọn trẻ liên tưởng ngay đến chiếc hồ trong quyển Những cảnh đẹp nước Ý với những con thiên nga tạo dáng trên những hòn đảo nhỏ, những cây liễu nghiêng mình soi bóng. Phía xa xa là những sườn đồi nhỏ rải rác những khóm cây nhỏ, thấp thoáng giữa những khóm cây là những bức tượng đá trắng. Một tòa nhà trắng với những hàng cột tròn lớn đứng sừng sững trên một ngọn đồi nhỏ phía bên trái. Phía bên phải là một thác nước tung bọt xuống những hòn đá rêu phong và chảy vào hồ. Có những bậc đá dẫn từ hiên nhà tới thác nước và những bậc đá khác dẫn xuống bãi cỏ cạnh nhà. Trên sườn đồi có những chú nai đang gặm cỏ, phía xa xa nơi những bụi cây mọc rậm rạp dần lên thành một nơi gần giống như rừng là những hình khối đá xám khổng lồ mà bọn trẻ chưa từng được nhìn thấy.

- Đó là trường học - Gerald nói.

- Nó chính là lâu đài bị phù phép - Kathleen nói.

- Em không nhìn thấy lâu đài nào cả - Jimmy nói.

- Thế em gọi đó là gì ? - Gerald chỉ ngôi tháp nhỏ màu trắng mọc trên những tán cây màu

vàng chanh, lộ rõ trên nền trời xanh.

- Đường như là không có ai ở đây cả - Kathleen nói - nhưng mọi thứ lại rất có trật tự. Chỉ có phép thuật mới được như thế.

- Nếu như chúng ta là những nhân vật trong sách thì nó sẽ là một lâu đài bị phù phép, chắc chắn là như thế - Kathleen nói.

- Lâu đài bị phù phép - Gerald nói với giọng không tin tưởng.

- Nhưng đây không phải là lâu đài bị phù phép - Jimmy khẳng định.

- Làm sao mà em biết được điều đó ? Có phải em nghĩ rằng trên đời này chẳng có thứ gì ngoài những thứ em nhìn thấy ư ? - Gerald khinh khỉnh hỏi.

- Đây là khu vườn bị phù phép và kia là lâu đài bị phù phép.

- Em nghĩ rằng phép thuật đã hết thời khi loài người có động cơ hơi nước, báo chí, điện thoại và vô tuyến điện - Jimmy khẳng khái.

- Vô tuyến điện cũng gần như là một phép thuật nếu em nghĩ nó là như vậy - Gerald đáp.

- Ồ, thế cơ đấy - Jimmy dài giọng tỏ vẻ coi thường.

- Có lẽ nên từ bỏ phép thuật bởi vì loài người không còn tin vào nó nữa - Kathleen nói.

- Thôi nào đừng làm hỏng cuộc du ngoạn thú vị này nữa - Gerald nói giọng quả quyết - Anh tin vào phép thuật. Đây là khu vườn bị phù phép và kia là lâu đài bị phù phép, anh sẽ rất thú vị khi đi thám hiểm. Hiệp sĩ dũng cảm sẽ dẫn đường, mặc xác những cận vệ của mình đi tiếp hoặc là không, cho họ quyền lựa chọn - Nói xong cậu rời khỏi lan can và mạnh dạn đi xuống bãi cỏ, đôi giày của cậu nện mạnh một cách quả quyết.

Hai đứa trẻ còn lại theo sau. Chưa từng có một khu vườn như thế này, đẹp hơn cả tranh vẽ hoặc trong truyện cổ tích. Bọn trẻ đi qua những chú hươu, nai, chúng ngẩng những cái đầu tuyệt đẹp lên và không hề hoảng hốt một chút nào. Sau khi đi qua bãi cỏ dài, bọn trẻ tiếp tục đi qua những lùm cây um tùm màu vàng chanh và đi tới một khu vườn đầy hoa hồng được bao quanh bởi hàng rào đầy trồng bằng những cây thủy tùng được cắt tỉa gọn gàng. Những khóm hoa hai cây màu đỏ, màu hồng, màu xanh và màu trắng nằm phoi mình dưới ánh nắng mặt trời, giống như một chiếc khăn tay thơm phức, màu sắc rực rỡ.

- Em biết là chúng ta sẽ gặp người làm vườn ngay bây giờ, và ông ta sẽ hỏi bọn mình đang làm gì ở đây. Và chúng ta sẽ trả lời thế nào ? - Kathleen hỏi khi cô bé cúi xuống ngửi một bông hồng.

- Anh sẽ nói chúng ta bị lạc đường và đó cũng là sự thật mà - Gerald nói.

Nhưng bọn trẻ đã không gặp người làm vườn hay bất cứ người nào khác. Cảm giác về sự nhiệm càng lúc càng rõ rệt, đến mức bọn trẻ sợ cả tiếng bước chân của chúng phát ra trong không gian tĩnh lặng. Phía bên kia của khu vườn hoa hồng là hàng rào bằng cây thủy tùng uốn thành hình vòm và đó là nơi dẫn vào một mê cung giống như ở Hampton.

- Còn bây giờ hãy nhớ những lời ta nói - Gerald nói - ở chính giữa mê cung chúng ta sẽ tìm thấy bí mật của phép thuật. Hãy rút gươm ra và tiến lên phía trước.

Bọn trẻ đi theo.

Thật nóng bức khi ở trong mê cung giữa những hàng rào cây thủy tùng chật chội, con đường vào trung tâm của mê cung bị giấu rất kỹ. Quanh đi quẩn lại bọn trẻ cứ thấy mình ở chỗ mái vòm thủy tùng dẫn ra vườn hồng. Tất cả đều mừng vì đã mang theo những chiếc khăn tay to và sạch.

Cứ như vậy đến lần thứ tư thì Jimmy đột ngột kêu lên.

- Ôi, tôi ước gì... - Cậu im bật - Ôi ! - cậu kêu lên giọng rất khác lạ - Bữa trưa đâu rồi ? - Bọn trẻ nhớ ra rằng cái giỏ đựng đồ ăn đã bị để quên ở cửa hang.

Tất cả chúng đều nghĩ đến những lát thịt cừu ngoué, sáu quả cà chua, bánh mì, bơ, gói muối, bánh kẹp táo và một cái cốc thủy tinh nhỏ trước đó dùng để uống nước gừng.

- Chúng mình hãy quay lại - Jimmy nói - ngay bây giờ để lấy đồ và phải ăn trưa đã.

- Chúng mình hãy cố một lần nữa khám phá mê cung này. Anh ghét phải bỏ cuộc. - Gerald nói.

- Nhưng em đói lắm rồi ! - Jimmy nói.

- Tại sao lúc trước em không nói ? - Gerald bực bội hỏi.

- Nhưng lúc đó em không đói.

- Vậy thì bây giờ em cũng không đói. Em không thể đói chỉ trong vòng có một vài phút được. Cái gì kia thế nhỉ ?

Đó là một vệt màu đỏ nằm ngay dưới gốc cây thủy tùng, bạn khó có thể nhìn thấy nó trừ khi dán mắt vào gốc cây. Nó là một sợi chỉ. Gerald nhặt nó lên. Một đầu được buộc vào đê khâu, còn đầu kia...

- Không thấy đầu kia đâu - Gerald nói vẻ hào hứng - Đây là một đầu mối, bây giờ thịt cừu ngoué là cái thá gì ? Anh đã luôn cảm thấy phép thuật sẽ xảy ra trong một ngày nào đó và bây giờ nó đã xảy ra.

- Em nghĩ rằng người làm vườn đã để nó ở đây - Jimmy nói.

- Với cái đê khâu bằng bạc của công chúa ư ? Nhìn kia ! Có hình vương miện trên cái đê khâu.

- Đi nào - Gerald nói nhỏ nhưng thúc giục - Nếu em là một kẻ phiêu lưu thì hãy là một kẻ phiêu lưu đi và dù sao thì anh cũng nghĩ là một ai đó đi qua con đường đã lấy chỗ thịt cừu đó từ lâu rồi.

Cậu đi trước, cuộn sợi chỉ quanh ngón tay. Đây là một đầu mối và nó dẫn bọn trẻ đến đúng tâm của mê cung, ở chính nơi đó bọn trẻ đã đến được nơi của điều kỳ diệu.

Sợi chỉ đỏ đã dẫn bọn trẻ lên hai bậc thang đá tới một bãi cỏ tròn có một cái đồng hồ mặt trời ở chính giữa, một cái ghế lớn bằng cẩm thạch, bao quanh là những cây thủy tùng thấp. Sợi chỉ đỏ chạy thẳng qua bãi cỏ, qua đồng hồ mặt trời và dừng ở nơi có bàn tay nhỏ màu nâu tất cả các ngón đều đeo nhẫn vàng. Bàn tay tất nhiên gắn liền với cánh tay, có rất nhiều chiếc lắc tay, lấp lánh những viên đá màu đỏ, xanh nước biển và xanh lá cây. Cánh tay đó được bọc bằng ống tay áo lụa thêu kim tuyến hồng, có một vài chỗ bị phai màu nhưng vẫn rất nổi bật, tay áo là một phần của chiếc váy mà một cô gái đang nằm trên ghế đá ngủ dưới ánh mặt trời đang mọc. Chiếc váy hồng hơi hé mở để lộ váy bên trong dài thêu màu xanh nhạt. Một chiếc mạng che mặt màu trắng có dát những ngôi sao màu bạc phủ lên khuôn mặt cô gái đang ngủ.

- Đó là công chúa bị phù phép ! Gerald nói - Anh đã nói rồi mà.

- Đó là người đẹp ngủ trong rừng - Kathleen nói - Nhìn kìa, bộ quần áo mà cô ấy mặc thật là cổ, giống như những bức tranh các quý bà thời hoàng hậu Marie Antoinette trong sách lịch sử. Cô ấy đã ngủ hàng trăm năm rồi. Ôi, Gerald, anh lớn nhất, anh phải làm hoàng tử.

- Cô ấy không phải là công chúa - Jimmy nói. Nhưng hai đứa trẻ kia bật cười, một phần vì lời nói của cậu đủ để làm hỏng bất cứ trò chơi nào, một phần vì hai đứa cũng không biết chắc chắn là cô gái đang nằm dưới nắng kia có phải là công chúa hay không. Tất cả những sự phiêu lưu: cái hang, khu vườn tuyệt đẹp, mê cung, sợi chỉ làm cho ta có cảm giác phép thuật đang hiện diện rõ rệt, và đến bây giờ thì Kathleen và Gerald hoàn toàn bị lôi kéo.

- Hãy nhắc chiếc mạng kia ra đi, Jerry - Kathleen thì thầm - Chúng ta sẽ biết cô ấy không phải là công chúa nếu cô ấy không đẹp.

- Em tự làm đi - Gerald nói.

- Em đề nghị anh không được chạm vào người cô ấy - Jimmy nói.

- Thật là ngớ ngẩn - cậu anh trai nói - đó không phải là sếp ong,

- Đúng vậy, sếp ong sẽ bị chảy dưới ánh nắng mặt trời, với lại anh có thể nhìn thấy cô ấy đang thở. Điều đó chứng tỏ đây chính là công chúa - Kathleen nói. Cô bé khẽ nâng chiếc mạng che mặt lên. Khuôn mặt nàng công chúa nhỏ nhắn và trắng trẻo giữa những bím tóc đen dài. Mũi nàng thẳng và lông mày được kẻ rất đẹp. Gò má có mấy vết tàn nhang.

- Không có gì đáng ngạc nhiên - Kathleen thì thầm - khi ngủ từng ấy năm dưới ánh nắng mặt trời. Môi của công chúa hơi nhợt nhạt. Nhưng tất cả đều giống... Không phải cô ấy đáng yêu ư ? - Kathleen lẩm bẩm.

- Cũng không đến nỗi tồi - với vẻ thông cảm Gerald nói.

- Gerald, anh lớn nhất - Kathleen nói một cách quả quyết.

- Tất nhiên rồi - Gerald nói giọng không thoải mái.

- Bây giờ anh phải đánh thức công chúa.

- Cô ấy không phải là công chúa - Jimmy nói khi hai tay cậu đang thọc vào túi quần chên - Cô ấy chỉ là một cô gái mặc quần áo dạ hội hóa trang mà thôi.

- Nhưng cô ấy mặc váy dài - Kathleen cố thuyết phục.

- Đúng, nhưng hãy nhìn xuống dưới chân cô ấy xem, cô ấy sẽ không cao hơn anh Jerry khi cô ấy đứng lên.

- Nào đừng có ngó ngán như thế nữa. Anh phải làm cho cô ấy tỉnh - Kathleen thuyết phục.

- Bằng cách nào ? - Gerald đứng vắt chéo chân vào nhau hỏi.

- Tất nhiên là hôn cô ấy để cô ấy tỉnh rồi.

- Không phải là anh - Gerald cương quyết từ chối.

- Vậy thì một người nào đó phải làm.

- Cô ấy sẽ đánh anh ngay khi cô ấy tỉnh - Với vẻ lo lắng Gerald nói.

- Em sẽ không ngần ngại làm điều đó - Kathleen nói - nhưng em nghĩ là sẽ không có gì thay đổi khi em hôn cô ấy.

Cô bé cúi xuống hôn công chúa nhưng điều kỳ diệu đã không xảy ra. Công chúa vẫn chìm trong giấc ngủ sâu.

- Anh làm đi Jimmy, em dám chắc là anh sẽ làm mà, anh hãy chạy thật nhanh trước khi cô ấy kịp đánh anh.

- Cô ấy sẽ không dám đánh nó đâu, nó chỉ là một đứa bé mà - Gerald nói.

- Anh mới là trẻ con ý - Jimmy cãi - Em không định hôn cô ta đâu. Em không phải là người nhát gan giống như ai đó. Nếu em hôn công chúa em sẽ trở thành người chỉ huy dũng cảm trong suốt kỳ nghỉ này.

- Không, đợi đã ! - Gerald la lên, có lẽ tốt hơn là để anh... - Nhưng ngay lúc ấy Jimmy đã hôn vào đôi má nhợt nhạt của công chúa và cả ba đứa trẻ đứng nín thở chờ đợi.

Kết quả là đôi mắt to, đen của công chúa đã mở ra, với một cái ngáp nhẹ công chúa đưa tay lên che miệng và dang thẳng hai tay ra để vươn vai. Công chúa bắt đầu nói một cách rõ ràng, rành mạch, không có một chút vấp vấp nào.

- Đã hơn một trăm năm rồi sao ? Những cây thủy tùng mới lớn làm sao ! Ai trong số các người là chàng hoàng tử đã đánh thức ta khỏi giấc ngủ dài sau nhiều năm vậy ?

- Chính là tôi - Jimmy bạo dạn nói khi thấy công chúa không có vẻ muốn tát một ai đó.

- Ôi vị cứu tinh của tôi ! - công chúa nói và đưa hai tay ra, Jimmy cầm tay công chúa và lắc mạnh.

- Nhưng tôi muốn biết cô có phải là công chúa không ? - Jimmy hỏi.

- Tất nhiên rồi - công chúa trả lời - Nếu không ta là ai ? Hãy nhìn vương miện của ta đây - Công chúa kéo tấm mạng che mặt sang một bên và chỉ cho những đứa trẻ xem chiếc vương miện nhỏ dát một thứ gì đó mà đến cả Jimmy cũng không nghĩ đó là kim cương.

- Nhưng... - Jimmy nói.

- Sao vậy ? - công chúa nói và mở to đôi mắt với vẻ ngạc nhiên - Người phải biết là ta ở đây, nếu không các người sẽ không bao giờ tới đây. Làm thế nào mà các người đi qua được con rồng.

Phót lờ câu hỏi đó Gerald nói:

- Cô có thực sự tin vào phép thuật không ?

- Ta phải tin chứ - công chúa nói -- Nếu có ai đó phù phép. Hãy nhìn xem, đây chính là nơi ngón tay của ta bị con suốt đâm vào - Nói rồi công chúa chỉ cho những đứa trẻ xem một vết sẹo nhỏ.

- Có phải đây chính là lâu đài bị phù phép không ?

- Tất nhiên rồi - công chúa trả lời - Các người thật là ngốc ! Nàng đứng dậy, chiếc váy dài có thêu kim tuyến hồng chảy dài thành những làn sóng dưới chân công chúa.

- Em đã nói chiếc váy của cô ấy quá dài - Jimmy nói.

- Nó đã dài ra trong khi ta ngủ - Công chúa nói - Nó đã dài ra trong vòng một trăm năm.

- Dù sao thì tôi cũng không tin cô là công chúa - Jimmy nói - ít ra...

- Đừng bận tâm về việc tin hay không, nếu người không thích - Công chúa nói - Không quan trọng khi người tin ta là ai. Hãy quay trở lại lâu đài. Ta sẽ chỉ cho các người xem đồ trang sức đáng yêu của ta. Các người có thích không ?

- Có chứ, nhưng... - Gerald ngắc ngứ.

- Nhưng cái gì ? - Công chúa sốt ruột hỏi.

- Nhưng chúng tôi đang đói khủng khiếp.

- Ồ, ta cũng vậy ! - Công chúa thốt lên.

- Từ sáng đến giờ chúng tôi đã không ăn gì.

- Và bây giờ đã là ba giờ - nhìn vào chiếc đồng hồ mặt trời công chúa nói - Các người không ăn gì trong suốt từng ấy giờ, nhưng hãy nghĩ về ta đây, ta đã không ăn gì trong suốt một trăm năm qua. Hãy đến lâu đài đi.

- Có lẽ chuột đã ăn hết tất cả mọi thứ rồi - Jimmy buồn bã nói. Cậu nhận ra rằng cô bé ấy thực sự là một công chúa.

- Không đâu - công chúa la lên vui mừng - Người quên là tất cả mọi thứ ở đây đều bị phù phép à. Thời gian đã dừng lại từ một trăm năm trước. Đi nào, nhưng phải có ai nâng váy cho ta, nếu không ta sẽ không thể đi được bởi vì nó quá dài.

Chương 2

Khi bạn còn trẻ bạn cảm thấy có rất nhiều thứ khó có thể tin được, vậy mà thậm chí những người ngớ ngẩn nhất cũng sẽ nói với bạn rằng họ đúng về những điều như là trái đất quay quanh mặt trời và trái đất không phải phẳng mà là tròn. Nhưng nói với những người trưởng thành những điều giống như truyện cổ tích hoặc ma thuật thì lại không đúng chút nào. Vậy mà rất dễ tin vào những điều đó, nhất là khi bạn được tận mắt chứng kiến. Và các bạn chưa từng được nghe những điều thú vị và lạ kỳ nhất xảy đến với mọi người chỉ vì họ nghĩ sẽ không ai tin chuyện của họ, do vậy họ không kể với ai trừ tôi. Họ kể cho tôi bởi vì họ biết rằng tôi có thể tin bất cứ chuyện gì xảy ra.

Sau khi được Jimmy giải thoát khỏi giấc ngủ trăm năm, công chúa đã mời ba bạn trẻ tới lâu đài để tìm cái gì đó có thể ăn được. Những đứa trẻ biết chắc chắn rằng chúng đang đi vào nơi bị phù phép và chúng đi thật chậm dọc theo bãi cỏ để tới lâu đài. Công chúa đi đầu tiên, Kathleen đi theo sau để cầm đuôi váy của công chúa, tiếp đến là Jimmy và Gerald là người đi cuối cùng. Thực tế là bọn trẻ đã quá đói và mệt đến nỗi chúng chẳng buồn để ý là chúng đang đi hay quan sát khu vườn tuyệt đẹp mà nàng công chúa mặc váy lụa hồng dẫn đi qua. Bọn trẻ như đang trong một giấc mơ, mà chúng chỉ tỉnh táo một phần nào đó khi đứng trong một đại sảnh lớn, nơi có những bộ giáp sắt, những lá cờ cũ treo quanh tường, những tấm da thú trên sàn, những chiếc ghế và bàn gỗ sồi nặng nề xếp dọc tường.

Công chúa bước vào, thật chậm và oai nghiêm, nhưng khi đã vào bên trong nàng giật đuôi váy lỏng lẻo ra khỏi tay Kathleen và quay lại nói với ba bạn trẻ:

- Các người đứng đợi ở đây một lúc - Công chúa nói - Và hãy nhớ rằng không được nói một lời nào trong lúc ta đi. Lâu đài này chứa đầy phép thuật. Ta không biết sẽ xảy ra điều gì nếu các người hỏi - Nói xong công chúa nâng chiếc váy dài, dày, màu hồng vàng lên và chạy đi, để lộ ra đôi tất màu đen và đôi giày da thuộc cũng màu đen, mà theo Jimmy nói thì “chẳng giống công chúa chút nào”.

Jimmy rất muốn nói rằng cậu không tin sẽ có chuyện xảy ra, nhưng cậu vẫn sợ sẽ xảy ra điều gì đó nếu mở miệng, nên cậu lặng thinh. Kathleen và Gerald giả vờ như không nhìn thấy thái độ của Jimmy, vì vậy bọn trẻ ngồi yên lặng, Gerald di gót giày của mình xuống sàn đá hoa. Rồi công chúa quay trở lại, đi thật chậm, mỗi bước đi lại đá phải chiếc váy dài của mình. Nàng không thể nâng chiếc váy lên được bởi vì tay đang phải bưng một chiếc khay.

Nó không phải là khay bạc mà là một chiếc khay bằng thiếc hình chữ nhật. Công chúa đặt phích khay xuống phía cuối chiếc bàn dài và thở dài nhẹ nhõm.

- Ôi, nặng quá ! - Nàng thốt lên.

Chiếc khay đựng một ổ bánh mì, một tảng pho mát, một chiếc bình màu nâu đựng nước, còn lại là đĩa, cốc và dao.

- Tới đây - công chúa niềm nở nói - Ta không thể tìm được gì ngoài bánh mì và pho mát, nhưng không sao mọi thứ ở đây đều được phù phép, nếu các người không có những lỗi lầm bí mật khủng khiếp thì bánh mì và pho mát sẽ biến thành bất cứ món gì mà các người thích - Người thích ăn gì hả Kathleen ?

- Gà quay - Kathleen nói không chút lưỡng lự.

Công chúa cắt một lát bánh mì và đặt vào đĩa.

- Gà quay của người đây. Ta cắt nhỏ nó ra hay là người tự cắt ?

- Công chúa cắt hộ tôi đi - Kathleen nói và nhận một mẩu bánh mì khô trên một cái đĩa.

- Đậu xanh nhé ? - Công chúa hỏi, cắt một mẩu pho mát và đặt cạnh miếng bánh mì.

Kathleen bắt đầu ăn bánh mì, dùng đĩa và dao cắt như thể đang ăn thịt gà. Nhưng cô bé chẳng thấy gà và đậu xanh hay bất cứ gì khác ngoài pho mát và bánh mì khô, bởi vì chắc cô đã có một lỗi lầm bí mật khủng khiếp nào đó.

“Nếu mà mình có thì đó là một điều bí mật cả đối với mình” - cô tự nhủ.

Gerald và Jimmy thì lại muốn thịt bò quay và bắp cải và đã được ăn món đó, cô bé nghĩ vậy, mặc dù đối với cô đó chỉ là bánh mì khô và pho mát Hà Lan.

“Mình vẫn băn khoăn không biết tội lỗi bí mật khủng khiếp của mình là gì ?” - Kathleen nghĩ khi nàng công chúa nói rằng nàng có thể ăn một lát thịt công nướng.

- Món này rất ngon - Công chúa nói, dùng nĩa xiên miếng bánh mì khô thứ hai.

- Đây là một trò chơi có phải không? - Đột nhiên Jimmy hỏi.

- Trò gì ? - công chúa cau mày hỏi.

- Là giả vờ bánh mì khô và pho mát là thịt bò đó.

- Trò chơi ư ? Nó là thịt bò mà. Hãy nhìn xem - Công chúa mở to đôi mắt nói.

- Vâng, tất nhiên - Jimmy nói một cách yếu ớt.

Bánh mì và pho mát có lẽ không ngon bằng thịt bò nướng, gà nướng hay là công nướng, nhưng còn hơn là không có gì để ăn. Tất cả bọn trẻ đều ăn, uống và cảm thấy khá hơn nhiều.

- Bây giờ - Công chúa vừa nói vừa phẩy sạch những mẩu bánh mì vụn khỏi vạt váy xanh của nàng - Nếu các người chắc chắn là không cần dùng thêm gì nữa thì hãy đi xem kho báu của ta. Các người chắc chắn là không cần thịt gà nữa chứ ? Không à ? Thế thì hãy đi theo ta.

Công chúa đứng dậy, những đứa trẻ đi theo nàng đến cuối của đại sảnh dài, nơi có những bậc thang bằng đá rộng, cầu thang này dẫn đến phòng tranh ở tầng trên. Một bức tranh thêu được treo ở phía dưới cầu thang.

- Phía dưới bức tranh là cửa chính dẫn đến những căn phòng riêng của ta - Nàng công chúa nói và dùng cả hai tay để nâng bức tranh lên. Một cánh cửa nhỏ được giấu ở phía dưới hiện ra - Chìa khóa được treo ở phía trên.

Đúng như vậy, một chiếc chìa khóa lớn được treo trên chiếc đinh đã han gỉ.

- Hãy lấy chìa khóa và mở cửa đi - Công chúa ra lệnh.

Gerald làm theo, có tiếng kìn kít phát ra từ ổ khóa.

- Bây giờ hãy đẩy đi, tất cả các người hãy đẩy mạnh vào - Công chúa nói.

Những đứa trẻ dùng hết sức để đẩy, cánh cửa bật ra, và chúng ngã chổng lên nhau xuống khoảng tối rộng bên dưới.

Công chúa đi vào sau những đứa trẻ, rồi đóng cửa lại.

- Hãy cẩn thận ! - Công chúa nói - cẩn thận đấy ! Có hai bậc thang đấy.

- Cảm ơn - Gerald nói, hai đầu gối cậu va vào nhau khi đến cuối bậc thang - Chúng tôi có thể tự nhìn thấy.

- Ta xin lỗi. Nhưng các người không thể tự làm đau mình thêm nữa. Cứ đi đi. Không có bậc thang nào nữa đâu.

Những đứa trẻ đi thẳng vào bóng tối.

- Khi nào các người đến cửa hãy vận tay nắm và đi vào trong. Sau đó hãy đứng yên cho đến khi ta tìm thấy diêm, ta biết chỗ để diêm ở đâu.

- Một trăm năm trước đã có diêm rồi sao ? - Jimmy hỏi.

- Ta muốn nói đến hộp mồi lửa - Công chúa vội nói - Chúng ta vẫn gọi đó là diêm. Đây rồi, để ta đi trước nào.

Công chúa đi trước. Khi bọn trẻ tới được cửa thì công chúa đã đứng đợi ở đó với một cây nến trên tay. Công chúa giúi cây nến vào tay Gerald.

- Hãy cầm lấy nó - Nàng nói và ra mở một chiếc cửa sổ dài. Một vệt sáng màu vàng chiếu vào, ngay sau đó căn phòng sáng bừng lên với ánh nắng mặt trời.

- Thối tắt nến đi được rồi đấy - Jimmy nói.

- Ta cũng nghĩ vậy - công chúa nói và thổi tắt ngọn nến. Sau đó nàng ra lấy chiếc chìa khóa từ bên ngoài cửa cắm vào lỗ khóa rồi xoay.

Căn phòng mà bọn trẻ đang đứng là một căn phòng nhỏ và cao, trần nhà màu xanh sẫm với những ngôi sao vàng được sơn trên đó, những bức tường ốp gỗ, không có một tí đồ đạc nào ở trong đó cả.

- Đây là phòng đựng kho báu của ta - Công chúa nói.

- Thế kho báu đâu ? - Kathleen lịch sự hỏi.

- Các người không nhìn thấy à ? - Công chúa hỏi.

- Không, chúng tôi không nhìn thấy gì cả - Jimmy nói - Bạn đừng chơi trò bánh mì và bơ

với tờ thêm nữa, bạn không thể chơi trò đó thêm một lần nữa.

- Nếu thực sự các người không nhìn thấy chúng, thì ta nghĩ là ta phải đọc câu thần chú. Hãy nhắm mắt lại, và thể danh dự rằng sẽ không mở mắt ra nhìn, sẽ không bao giờ nói cho bất kỳ ai về những gì mà các người đã thấy.

Những đứa trẻ cùng thề giống nhau rồi nhắm chặt mắt lại.

- Úm ba la, úm ba la, mở ra.

Công chúa nói nhanh. Những đứa trẻ nghe thấy tiếng sột soạt phát ra từ đuôi váy của công chúa quét qua phòng. Sau đó là tiếng cọt kẹt, sột soạt.

- Cô ấy đã khóa chúng ta - trong này ! - Jimmy la lên.

- Em đã thề rồi mà - Gerald há hốc miệng vì kinh ngạc.

- Ồ, nhanh lên nào ! — Kathleen than vãn.

- Các người có thể mở mắt được rồi - Công chúa cất tiếng. Bọn trẻ mở mắt ra. Căn phòng không còn như trước nữa, nhưng vẫn là trần nhà màu xanh lấp lánh sao, các bức tường sáng lấp lánh ánh trắng và xanh, đỏ và xanh thẫm, ánh vàng và ánh bạc. Xung quanh phòng là các kệ đựng nào cốc vàng, đĩa bạc, ly nhỏ dát ngọc, mũ miện dát kim cương, những chuỗi hạt rubi, ngọc lục bảo, ngọc trai, tất cả lộng lẫy phi thường trên nền nhung xanh nhạt.

Ba đứa trẻ đứng nín thở, miệng mở to và nhìn chăm chăm vào vẻ đẹp lộng lẫy của kho báu trong khi công chúa đứng dang rộng hai tay với vẻ quyền uy và nở một nụ cười hãnh diện trên môi.

Công chúa cất tiếng nói.

- Bây giờ thì trò chơi bánh mì và pho mát là gì nào ? - Với giọng đắc thắng nàng hỏi - Ta có phép thuật hay là không nào ?

- Có, có - Kathleen đáp.

- Chúng tôi có thể sờ vào đó không ? - Gerald hỏi.

- Tất cả là của các người - Công chúa nói với cái khoát tay hào phóng rồi vội nói thêm - Tất nhiên là các người không được mang bất kỳ thứ gì đi.

- Chúng tôi không phải là những tên trộm ! - Jimmy nói. Những đứa khác đang bận lật giở những đồ vật tuyệt đẹp trên chiếc kệ nhung màu xanh.

- Có lẽ là không - Công chúa nói - nhưng người là một đứa trẻ đa nghi. Người nghĩ ta không biết người đang nghĩ gì sao ?

- Thế tôi đang nghĩ gì ? - Jimmy hỏi.

- Người biết khá nhiều - Công chúa nói - Người đang nghĩ về bánh mì và pho mát mà ta đã biến thành thịt bò, về tội lỗi bí mật của người. Người nghĩ chỉ mặc đồ hóa trang vào là người cũng sẽ trở thành hoàng tử.

- Vương miện người hùng của chúng ta đây rồi - Gerald nói và nhắc một chiếc vương miện bằng vàng có cây thánh giá ở trên đội lên đầu mình. Cậu lấy thêm một chiếc thắt lưng lấp lánh ngọc lục bảo khéo léo tra vào thắt lưng và tìm thêm những thứ khác như để tô điểm cho phù hợp như vòng cổ và nhẫn.

- Trông người mới lấp lánh làm sao ! - Công chúa nói - và ta ước giá quần áo của người đẹp hơn nữa. Ngày nay quần áo mọi người mặc mới xấu làm sao ! Một trăm năm trước đây...

Kathleen vẫn đứng yên lặng với chiếc vòng kim cương trong tay. Cô bé hỏi:

- Thế còn vua và hoàng hậu đâu ?

- Vua và hoàng hậu nào ? - Công chúa hỏi.

- Bố mẹ công chúa, Đức vua và Hoàng hậu sầu não đó - Kathleen nói - Họ sẽ tỉnh lại ngay bây giờ. Họ sẽ rất muốn gặp lại công chúa sau một trăm năm, phải vậy không ?

- À... ờ, - công chúa chậm rãi nói - Ta đã gặp và ôm hôn bố mẹ ta khi ta đi lấy bánh mì và pho mát. Bây giờ họ đang ăn tối và sẽ không chờ ta đâu. Này - Công chúa vội vàng đeo chiếc lắc tay dát rubi vào tay của Kathleen - trông nó mới tuyệt làm sao !

Kathleen sẵn lòng thử nhẫn cả ngày và ngắm nghía mình trong chiếc gương khung bạc mà công chúa lấy từ trên kệ xuống. Còn những cậu bé thì sớm chán với trò tiêu khiển này.

- Nếu công chúa chắc chắn là đức vua và hoàng hậu không chờ nàng thì hãy ra ngoài và chơi trò gì đấy thật thú vị. Công chúa cũng có thể bị lạc trong mê cung, trừ phi dùng đến phép thuật.

- Người quên là ta đã lớn à - Công chúa nói - Ta không chơi trò chơi. Và ta cũng không thích dùng quá nhiều phép thuật, nó làm ta rất mệt. Vả lại, thật khó để có thể đặt những thứ này về đúng vị trí của nó.

Quả là thế thật. Những đứa trẻ đã để đồ trang sức khắp nơi, nhưng công chúa chỉ cho chúng biết tất cả vòng cổ, nhẫn, vòng tay phải để vào rãnh nhỏ trên nền nhung của chiếc kệ phía dưới. Khi Kathleen đặt đồ trang sức cuối cùng vào đúng vị trí của nó, cô bé nhìn thấy một phần của chiếc giá có những đồ trang sức không sáng đẹp, những chiếc nhẫn, trâm, và những chiếc xích rất kỳ lạ, mà cô bé không biết tên nhưng tất cả đều bằng kim loại xỉn và có hình thù kỳ quặc.

- Tất cả những vật xấu xí này là cái gì vậy ? Cô bé hỏi.

- Xấu xí ! - Công chúa thốt lên - Tất cả những thứ đó là những thứ có phép thuật đấy ! Cái vòng tay này, bất cứ ai đeo vào đều nói ra sự thật. Dây xích này làm người khỏe bằng mười người đàn ông. Nếu đeo nó và thúc ngựa thì nó sẽ chạy một dặm chỉ trong vòng có một phút, còn nếu người bước đi thì sẽ giống như đôi hài vạn dặm.

- Thế còn cái trâm này có tác dụng gì ? - Kathleen hỏi, và với tay ra chiếc trâm. Công chúa tóm vội cổ tay cô bé.

- Không được sờ vào nó - Công chúa nói - Nếu bất cứ ai ngoài ta ra chạm vào nó thì tất cả

những phép thuật đều biến mất ngay lập tức. Cái trâm đó sẽ biến giấc mơ của người thành sự thật.

- Thế còn chiếc nhẫn này ? - Jimmy chỉ vào chiếc nhẫn và hỏi.

- Ồ, nó sẽ biến người thành người vô hình.

- Đây là cái gì ? - Gerald hỏi khi cậu nhìn thấy một chiếc khóa kỳ lạ.

- Nó hóa giải tất cả những phép thuật.

- Công chúa nói thật không ? - Jimmy hỏi - Nàng không đùa chứ ?

- Đùa à ! - Công chúa nhắc lại với giọng khinh khỉnh - Ta nghĩ là ta đã cho các người xem phép thuật đủ để người không nói với một công chúa như thế chứ.

- Tôi muốn nói rằng - Gerald nói với giọng kích động - nàng phải chỉ cho chúng tôi xem một số phép thuật. Nàng có thể cho chúng tôi mỗi người một điều ước không ?

Công chúa không trả lời ngay. Mỗi đứa trẻ đều nghĩ trong đầu một điều ước, chưa từng xảy ra cho những người trong truyện cổ tích khi họ được ba điều ước.

- Không - công chúa đột nhiên nói - Không, ta không thể cho các người điều ước, điều ước đó chỉ dành cho ta. Nhưng ta sẽ cho các người xem chiếc nhẫn này làm cho ta trở thành vô hình. Các người phải nhắm mắt lại.

Những đứa trẻ nhắm mắt lại.

- Đếm đến năm mươi - Công chúa nói - rồi các người có thể mở mắt ra. Sau đó các người phải nhắm mắt thêm một lần nữa, đếm đến năm mươi, ta sẽ lại hiện ra.

Gerald bắt đầu đếm to. Trong khi đếm những đứa trẻ nghe thấy tiếng động kéo kẹt, sột soạt lớn.

- Bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi ! - Gerald đếm to và đến năm mươi thì tất cả cùng mở mắt.

Chỉ có những đứa trẻ ở trong phòng. Vàng bạc châu báu đã biến mất và công chúa cũng vậy.

- Tất nhiên là cô ta đã đi ra qua cánh cửa - Jimmy nói, nhưng cánh cửa vẫn được khóa.

- Đó là phép thuật - Kathleen nín thở nói.

- Maskelyne và Devant cũng có thể làm trò bịp bợm đó - Jimmy nói - Em muốn có một tách trà.

- Trà của em ! - Với giọng khinh khỉnh Gerald nói - Công chúa đáng yêu, hãy sớm xuất hiện để người anh hùng khỏi phải đếm đến năm mươi. Một, hai, ba, bốn...

Gerald và Kathleen đều nhắm chặt mắt. Jimmy thì không, cậu không định đánh lừa mà chỉ quên mất. Khi Gerald đếm đến hai mươi thì Jimmy nhìn thấy tấm ô tường phía dưới cửa sổ từ từ mở ra.

“Đó là cô ta” cậu tự nhủ “mình biết đó là một trò bịp bợm mà !” và cậu nhắm ngay mắt lại giống như một cậu bé trung thực.

Đến đúng năm mươi cả sáu con mắt cùng mở ra. Chiếc ô tường đã đóng nhưng không thấy công chúa.

- Công chúa đã không đúng giờ - Gerald nói.

- Tốt hơn là anh nên đếm lại - Kathleen nói.

- Em tin là có một cái tủ ở phía dưới cửa sổ - Jimmy nói - và công chúa đã trốn ở trong đó. Một cái ô tường bí mật.

- Người đã nhìn ! Đồ ăn gian - Tiếng của công chúa cất lên ngay bên tai cậu làm cậu giật nảy người.

- Tôi không gian lận.

- Hãy xuất hiện trở lại đi công chúa đáng yêu - Kathleen nói - Chúng tôi sẽ nhắm mắt và đếm lại một lần nữa nhé ?

- Đừng có ngớ ngẩn như vậy ! - công chúa nói với giọng rất bức mình.

- Chúng tôi không ngớ ngẩn - Jimmy nói, giọng cậu cũng rất bức bối - Tại sao công chúa không thể hiện ra ? Tôi biết công chúa đang trốn mà.

- Đừng như vậy ! Kathleen nhẹ nhàng nói - Anh cũng biết công chúa đang là người vô hình mà.

- Anh cũng như vậy nếu anh ở trong một cái tủ - Jimmy nói.

- Ồ vậy à - giọng của công chúa với vẻ nhạo báng - người nghĩ là người rất thông minh, ta dám chắc như vậy. Nhưng ta không quan tâm. Nếu người thích chúng ta sẽ chơi khi người không thể nhìn thấy ta.

- Nhưng chúng tôi thì không thể - Gerald nói - Đừng nổi giận nữa. Nếu đúng là công chúa đang trốn như Jimmy nói thì hãy ra đi. Nếu công chúa làm cho mình trở thành vô hình được thì cũng có thể làm cho mình hiện hình trở lại được.

- Người nghĩ như vậy à, có nghĩa là người không thể nhìn thấy ta à ? Giọng nói trở nên lạ lùng nhưng vẫn là giọng của nàng công chúa.

- Công chúa không thấy là chúng tôi không thể thấy à ? - Jimmy hỏi.

Ánh nắng đang chiếu vào qua cửa sổ, trong phòng rất nóng, và tất cả mọi người bắt đầu bức mình.

- Các người không thể nhìn thấy ta à ? - Giọng của công chúa nức nở.

- Không, tôi đã nói rồi - Jimmy nói - tôi muốn có một cốc trà và...

Có một cái gì đó làm cậu ngừng lại đột ngột, một sức mạnh nào đó làm tắc nghẽn cơn tức

giận của cậu. Và trong tia nắng vàng của buổi hoàng hôn, một điều khủng khiếp đã xảy ra. Đột nhiên Jimmy ngã người về sau rồi lại về phía trước, mắt cậu mở to và miệng thì há hốc. Ngã về phía sau rồi lại phía trước, rất nhanh và đột ngột đứng im.

- Ôi, anh ấy đang ngất ! Ôi Jimmy thân yêu ! - Kathleen la lên và hấp tấp tới bên anh trai - Cái gì thế, ôi trời ơi, cái gì đã xảy ra vậy ?

- Không phải là ngất - Jimmy thở hổn hển vì tức giận - Cô ta lắc anh.

- Đúng thế đấy - tiếng của công chúa vang lên - và ta sẽ lắc cậu ta thêm một lần nữa nếu cậu ta còn nói rằng cậu ta không nhìn thấy ta.

- Thế thì hãy lắc tôi đây này - Gerald tức giận nói - Tôi ở gần công chúa hơn.

Và ngay lập tức Gerald cảm thấy có đôi tay đặt trên vai cậu, cậu giơ tay lên và nắm được cổ tay của đôi tay đó. Cậu giữ chặt cổ tay mà cậu không thể nhìn thấy được. Đó là một cảm giác khủng khiếp. Một cú đá vô hình làm cậu nhấn mặt, nhưng cậu vẫn nắm chặt cổ tay đó.

- Cathy - cậu la lên - Hãy giữ chặt đôi chân của công chúa, cô ấy đang đá anh.

- Ở đâu ? - Kathleen la lên, nóng lòng muốn giúp đỡ - Em không nhìn thấy cái chân nào cả.

- Anh đang cầm được tay của cô ta - Gerald la lên - Cô ta vô hình thế là đủ rồi. Đôi tay của cô ấy đang bị giữ, em có thể sờ thấy đôi chân của cô ấy ở phía dưới.

Kathleen đã làm như vậy. Tôi ước gì tôi có thể làm cho các bạn hiểu cái cảm giác sợ hãi và khó chịu như thế nào, rõ ràng giữa thanh thiên bạch nhật mà có đôi bàn tay và cánh tay mà bạn không thể nhìn thấy được.

- Ta sẽ không để cho người nắm được chân ta đâu - Công chúa nói, vật lộn chống lại.

- Công chúa đang bực mình cái gì vậy ? - Gerald bình thản hỏi - Công chúa nói rằng sẽ vô hình và đang vô hình đó.

- Không phải như thế.

- Thực sự là vô hình đấy. Hãy nhìn vào gương đi.

- Không phải vậy. Ta không thể.

- Hãy đi vào gương đi - Gerald lạnh lùng nhắc lại.

- Vậy thì chúng ta cùng đi - Công chúa nói.

Gerald làm theo, ngay lúc này cậu cảm thấy thật khó để tin rằng thực sự là cậu đang cầm một đôi tay vô hình.

- Người giả vờ là không nhìn thấy ta có phải không ?. Công chúa bắn khoả hỏi - Người hãy nói là đang trêu ta đi. Đừng làm như vậy nữa, ta không thích đâu.

- Tất cả chúng tôi thề rằng công chúa vẫn đang vô hình - Gerald nói.

Yên lặng một chút. Sau đó công chúa nói:

- Đi nào. Ta sẽ chỉ đường cho các người ra, các người có thể đi. Ta mệt mỗi vì trò đùa của các người rồi.

Những đứa trẻ đi theo tiếng nói của công chúa dọc theo một hành lang nhỏ trong lâu đài. Không ai nói một lời. Tất cả đều cảm thấy rất khó chịu.

- Chúng ta bị đuổi như thế này đây - Jimmy thì thầm khi bọn trẻ đi tới cuối hành lang.

- Đi ra bằng lối này sẽ nhanh hơn. Ta nghĩ các người thật đáng ghét. Ta rất tiếc vì đã chơi với các người. Mẹ ta luôn nói rằng ta không được chơi với những đứa trẻ lạ.

Chiếc cửa đột ngột mở ra, mặc dù không có bàn tay nào chạm vào nó.

- Đi qua lối này đi, hay là các người không thể ? Giọng của công chúa vang lên.

Đó là phòng đợi nhỏ, dài và hẹp với chiếc gương ở giữa phòng và một cái cửa sổ cũng dài và hẹp.

- Tạm biệt ! - Gerald nói - cảm ơn vì đã cho chúng tôi thời gian thú vị như vậy. Chúng ta hãy vui vẻ chia tay nhau - Cậu nói thêm và chìa tay ra.

Một bàn tay không thể nhìn thấy nắm lấy tay Gerald và bắt chặt.

- Bây giờ - Gerald nói - Công chúa phải tự soi gương để thấy là chúng tôi không phải là những kẻ nói dối.

Cậu đưa một chiếc gương cho công chúa vô hình, và cầm vai công chúa để giữ cô đứng trước gương.

- Hãy tự nhìn mình đi - Cậu nói.

- Ôi chao... ôi... ôi ! Tôi vô hình. Tôi sẽ làm gì đây ?

- Hãy tháo chiếc nhẫn ra - Kathleen nói với sự thông minh đột xuất.

Tất cả đều im lặng.

- Ta không thể ! - Công chúa la lên - Nó sẽ rơi ra. Nhưng không thể là chiếc nhẫn, chiếc nhẫn không làm cho ta vô hình được.

- Công chúa nói chiếc nhẫn làm được - Kathleen nói - và chính là nó.

- Nhưng nó không thể - Công chúa nói - Ta chỉ chơi trò ảo thuật. Ta chỉ trốn trong chiếc tủ bí mật, đó chỉ là một trò chơi, ôi trời, ta sẽ phải làm gì đây ?

- Đó chỉ là một trò chơi thôi sao ? - Gerald hỏi - Nhưng công chúa có thể làm phép thuật mà, vàng bạc châu báu biến mất và công chúa đã làm chúng hiện trở lại.

- Ồ, đó chỉ là một khe nứt bí mật và tấm ván đã che phía trên. Ôi trời, tôi phải làm gì bây giờ ?

Kathleen đi theo tiếng nói, cô bé sờ soạng và ôm được chiếc eo mặc váy lụa hồng mà cô bé không thể nhìn thấy được. Cánh tay vô hình ôm chặt lấy cô bé, một chiếc má vô hình ấm áp

đang kể sát cô bé, những giọt nước mắt vô hình nằm giữa hai khuôn mặt.

- Đừng khóc nữa, công chúa thân yêu, - Kathleen nói - Hãy để tôi đi và nói với đức vua và hoàng hậu.

- Đức....?

- Bố và mẹ công chúa ý.

- Ôi, đừng chế giễu tớ ! - Công chúa tội nghiệp nói - Bạn nên biết đó cũng chỉ là trò chơi thôi, giống như...

- Giống như bánh mì và bơ - Jimmy nói với vẻ đắc thắng - Mình đã biết thế mà !

- Nhưng chiếc váy của bạn và giấc ngủ ở trong mê cung, và...

- Tớ đã mặc chiếc váy dạ hội hóa trang để vui đùa, bởi vì tất cả mọi người đều đến hội chợ hoa hết, và tớ đã đặt dây chỉ để tất cả đều giống như thật. Lúc đầu tớ đang chơi trò phiên chợ Rosamond thì nghe thấy các bạn nói chuyện ở trong mê cung, và tớ nghĩ ra trò đùa này. Bây giờ thì tớ đã trở thành vô hình, tớ sẽ không bao giờ trở lại như cũ được nữa, không bao giờ, tớ biết là sẽ không bao giờ ! Thật đáng đời cho kẻ nói dối như tớ, nhưng tớ thực sự không nghĩ là các bạn sẽ tin vào chuyện đó, vậy đấy - Cô vội nói, và cố gắng nói đúng sự thật.

- Nhưng nếu bạn không phải là công chúa thì bạn là ai ? - Kathleen hỏi trong khi vẫn ôm chặt lấy cô gái vô hình.

- Tớ là... cô tớ sống ở đây - Công chúa vô hình nói - Cô ấy sẽ về bất cứ lúc nào. Ôi, tớ sẽ phải làm gì đây ?

- Có lẽ cô ấy biết một vài phép giải bùa chú...

- Ồ, đừng nói thế ! - Công chúa rít lên - Cô ấy không tin vào phép thuật. Cô ấy sẽ bực mình. Tớ không dám để cô ấy gặp tớ trong tình trạng này. Với tất cả các bạn đang ở đây, cô ấy sẽ rất tức giận.

Những đứa trẻ đã tin vào chuyện lâu đài tuyệt đẹp đó bị phù phép, bây giờ tất cả chúng đều cảm thấy như sét đánh ngang tai. Tất cả còn lại là sự vô hình của công chúa, nhưng đó lại là một chuyện đặc biệt.

- Tớ chỉ nói đùa về nó thôi - giọng rên rỉ - bây giờ nó đã thành sự thật. Tớ ước gì tớ đừng bao giờ chơi trò ma thuật. Tớ ước gì tớ đừng bao giờ chơi cái gì.

- Đừng nói như vậy - Gerald ân cần nói - Chúng ta hãy đi ra vườn, gần cái hồ, ở đó mát mẻ, và chúng ta sẽ nghĩ ra cách giải quyết. Bạn có thích vậy không ?

- Ôi trời ! - Đột nhiên Kathleen la lên - Cái khóa, nó sẽ hóa giải phép thuật !

- Thực sự nó không làm được - công chúa vô hình lẩm bẩm, dường như âm thanh đó không thoát ra khỏi môi - Tớ chỉ muốn nói vật đó.

- Bạn chỉ muốn nói về chiếc nhẫn chứ gì - Gerald nói - Dù sao thì bọn mình cũng nên thử.

- Không phải bạn mà là tớ - Giọng nói cất lên - Các bạn hãy đi xuống Tháp hoa, bên cạnh hồ. Tớ sẽ quay trở lại phòng đựng đồ châu báu. Có thể cô tớ sẽ gặp các bạn.

- Cô ấy sẽ không nhìn thấy bạn - Jimmy nói.

- Đừng nhắc đi nhắc lại chuyện đó - Gerald nói - Tháp hoa ở đâu ?

- Đường kia - giọng nói cất lên - đi xuống những bậc thang kia, và đi dọc theo đường nhỏ ngoằn ngoèo, xuyên qua khu vực có nhiều cây là đến. Bạn không thể nhầm được đâu. Nó là đá hoa trắng, bên trong có bức tượng nữ thần.

Ba đứa trẻ đi xuống phía có Tháp hoa xây bằng đá hoa trắng, gần chỗ khu đồi nhỏ và ngồi vào bên trong chỗ mát. Bọn trẻ ngồi ở đấy chưa đầy năm phút thì có tiếng bước chân chạy trên sỏi. Một cái bóng, rất đen và rất rõ, đổ lên sàn đá hoa trắng.

- Dù sao thì cái bóng của bạn cũng không vô hình - Jimmy nói.

- Ôi, cái bóng của tớ thật là phiền ! - Công chúa trả lời - Chúng mình đã để quên chìa khóa ở phía trong cửa, gió thổi đã làm nó tự đóng lại và bây giờ nó đã được khóa chặt !

Rồi Gerald nói vẻ long trọng.

- Hãy ngồi xuống đây, công chúa, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng về chuyện đó.

- Em sẽ không ngạc nhiên - Jimmy nói - nếu chúng mình tỉnh dậy và nhận ra rằng đó chỉ là một giấc mơ.

- Đúng là vận đen ! - giọng nói vô hình cất lên.

- Nào - Gerald nói - trước tiên, tên bạn là gì, nếu bạn không phải là công chúa thì bạn là ai ?

- Em... em - giọng nói bật lên khóc nức nở - Em là cháu gái của bà quản gia cho lâu đài này và tên em là Mabel Prowse.

- Đó chính là những gì mình nghĩ - Jimmy nói. Những đứa trẻ khác im lặng. Ý nghĩ của chúng lúc này thật là bối rối và lộn xộn.

- Dù sao thì em cũng thuộc về nơi này - Gerald nói.

- Đúng vậy - Giọng nói cất lên, và nó xuất phát từ sàn nhà, dường như chủ nhân của giọng nói đã quăng mình xuống sàn trong nỗi tuyệt vọng - đúng vậy. Em thuộc về nơi này, nhưng về một nơi nào đó có ích gì nếu như ta vô hình ?

Chương 3

Những độc giả của tôi đã từng biết về một người vô hình thì không cần phải nói rằng chuyện này mới tệ hại làm sao. Vì một điều, dù bạn có bị thuyết phục bao nhiêu đi chăng nữa thì chính bản thân bạn thỉnh thoảng cũng phải thốt lên rằng “Chắc đây là một giấc mơ” hoặc là “tôi biết tôi sẽ tỉnh chỉ trong nửa phút nữa thôi!”. Và đây chính là chuyện của Gerald, Kathleen và Jimmy khi chúng ngồi trong tòa lâu đài đá trắng của Tháp hoa, chăm chú nhìn khu vườn đầy ánh nắng và lắng nghe tiếng nói của công chúa bị phù phép, người mà thực sự không phải là công chúa mà là Mabel Provvse cháu gái của quản gia. Như lời Jimmy nói “bị phù phép càng tốt”.

- Nói cũng chả có tác dụng gì - cô bé nói đi nói lại và giọng nói vang lên ở khoảng trống giữa hai cột nhà - Em chưa bao giờ tin sẽ có chuyện xảy ra, và giờ thì nó đã xảy ra.

- Bọn anh có thể làm gì giúp em không? - Gerald ân cần hỏi - Bởi vì nếu không thì bọn anh phải đi thôi.

- Có chứ - Jimmy nói - Em muốn một cốc trà !

- Trà à ! - Mabel vô hình nói giọng khinh khỉnh - Có phải anh muốn nói anh sẽ bỏ đi với cốc trà của anh và để em lại một mình sau khi đẩy em vào tình trạng này ?

- Điều đó là không công bằng, công chúa ạ ! - Gerald bắt đầu nói nhưng Kathleen ngắt lời:

- Đừng có mĩa mai bạn ấy nữa. Hãy nghĩ cho bạn ấy bị vô hình thì khủng khiếp biết nhường nào !

- Tớ không nghĩ vậy - Mabel vô hình nói - Cô của tớ rất thích tớ như thế này. Cô ấy không cho tớ đi hội chợ hoa bởi vì tớ quên đặt lại đôi giày cũ mà Nữ hoàng Elizabeth đã đi. Tớ đã lôi nó ra khỏi tủ kính để đi thử.

- Thế có vừa không ? - Với vẻ thú vị Kathleen hỏi.

- Không vừa, nó quá nhỏ - Mabel nói - Tớ không tin là lại có người đi vừa.

- Em muốn một cốc trà - Jimmy nói.

- Anh nghĩ là bọn anh phải đi - Gerald nói - Em biết đấy, bọn anh không thể làm gì để giúp em.

- Anh phải kể với cô của bạn ấy - Kathleen nói.

- Không, không, không ! - Mabel vô hình rên rỉ - Hãy cho em đi cùng với các anh. Em sẽ viết cho cô rằng em chạy trốn ra vùng biển.

- Những cô gái thì không chạy trốn ra vùng biển.

- Họ sẽ phải đi lậu vé nếu không ai cần một cậu bé hay một cô bé phục vụ tàu - Giọng nói cất lên ở phía giữa hai chiếc cột.

- Tớ chắc chắn là bạn sẽ không phải như thế - Kathleen nói.

- Thế thì tớ phải làm gì bây giờ ?

- Thực sự thì anh không biết là một cô gái có thể làm gì. Hãy để Mabel về nhà với bọn mình và... - Gerald nói.

- Trà của tôi - Jimmy nhảy dựng lên nói.

- ... Và có một nhóm bạn tốt.

- Sau khi em có tách trà đã - Jimmy nói.

- Nhưng cô của bạn ấy sẽ phát hiện ra bạn ấy không có đây.

- Vì thế anh sẽ ở lại để báo cho cô ấy biết.

- Đi thôi nào - Jimmy nói.

- Nhưng cô ấy sẽ nghĩ là có chuyện gì đó đã xảy ra với bạn ấy.

- Sự thực là như thế còn gì.

- Cô ấy sẽ báo cảnh sát và cảnh sát sẽ tìm kiếm ở khắp mọi nơi.

- Họ sẽ không bao giờ tìm thấy em - Gerald nói - Khi em vô hình.

- Em chắc chắn là thà cô không bao giờ gặp em còn hơn là gặp em trong tình trạng như thế này. Cô ấy sẽ không vượt qua được điều này, cô ấy sẽ bị sốc. Em sẽ viết thư cho cô ấy, chúng ta sẽ để nó vào trong hòm thư lớn ở ngay cổng khi chúng ta đi ra. Có ai có một mẫu bút chì và một mảnh giấy nhỏ không ?

Gerald có một quyển vở làm bằng giấy bóng mà không phải viết bằng bút chì mà bằng một chiếc bút ngà voi có đầu chì. Chiếc bút này chỉ hợp với loại giấy của quyển vở đó, nhưng nó thường làm người ta bực mình khi đang vội. Thật là lạ khi thấy một chiếc bút ngà voi dựng đứng, tự di chuyển như một chiếc bút chì bình thường khi bạn viết.

- Chúng tớ có thể xem qua nó được không ?

Không có tiếng trả lời. Chiếc bút vẫn tiếp tục viết.

- Bọn tớ không thể xem nó được à ? - Kathleen hỏi lại một lần nữa.

- Tất nhiên là có thể ! - Giọng nói cất lên ở gần trang giấy - Tớ đã gạt đầu rồi mà, bạn không nhìn thấy à ? Ồ, tớ quên mất là cái gạt đầu của tớ cũng vô hình.

Chiếc bút tạo những nét chữ tròn trịa, rõ ràng trên trang giấy đã được xé ra khỏi quyển vở. Trên trang giấy đó là những chữ sau:

Cô thân yêu !

Cháu e rằng cô sẽ không gặp lại cháu trong một thời gian dài. Một người phụ nữ đi trên chiếc ô tô đã nhận cháu làm con nuôi, cháu và cô ấy sẽ đi thẳng ra bờ biển để lên một chiếc tàu. Đừng cô gắng tìm cháu, vô ích. Tạm biệt cô, chúc cô hạnh phúc. Cháu hy vọng cô sẽ rất vui ở hội chợ.

Mabel.

- Nhưng đó là những lời nói dối - Jimmy nói thẳng.

- Không, không hẳn như vậy, đây là sự tưởng tượng - Mabel nói - Dù sao thì nếu tớ có nói tớ đang bị vô hình thì cô ấy cũng nghĩ là tớ nói dối.

- Thôi đi nhanh lên nào - Jimmy nói - em có thể tranh luận trong khi đi.

Gerald gấp tờ giấy lại như cách một người phụ nữ Ấn Độ đã dạy cậu làm từ nhiều năm trước. Mabel dẫn bọn trẻ đi một con đường khác rất gần ra khỏi khu vườn hoa, con đường đó đi bộ về cũng gần hơn rất nhiều so với con đường mà bọn trẻ đã đi.

Khi chúng rời Tháp hoa thì mây đen đầy trời. Khi chúng về đến nhà thì có vài hạt mưa đầu tiên rơi xuống, thực sự là đã rất muộn khi bọn trẻ ngồi uống trà.

Cô giáo người Pháp nhìn qua cửa sổ và ra mở cửa cho bọn trẻ.

- Các em về quá muộn đấy, đã quá muộn rồi ! - Cô giáo la lên - Các em gặp điều rủi ro gì à, hay là không ? Tất cả vẫn tốt cả chứ ?

- Chúng em thực sự xin lỗi cô ! Gerald nói - Chúng em đã đi lâu hơn thời gian cô cho phép. Chúng em hy vọng là cô đừng quá lo lắng. Chúng em nghĩ tới cô suốt trên con đường về nhà.

- Vào đi - Cô giáo người Pháp nói - Đáng lẽ các em phải về đúng giờ để uống trà và ăn tối chứ.

Chỉ có ba cái đĩa, nên Jimmy để Mabel dùng đĩa của cậu. Còn cậu thì dùng chung với Kathleen. Thật rùng rợn khi nhìn thấy bánh mì và bơ bay lượn từng miếng từng miếng một rồi biến mất trong không khí, chiếc thìa với miếng táo đang được nâng lên cao và chiếc đĩa thì trống rỗng. Lại còn phần đầu thìa biến mất khi nó được đưa vào trong miệng vô hình của Mabel, vì thế lúc đó nhìn nó như thể cái bát bị vỡ.

Những đứa trẻ đều rất đói, vì thế bánh mì và bơ đã được đem ra thêm. Người đầu bếp cầu nhàu khi đĩa thức ăn đầy được đem ra lần thứ ba.

- Em đã nói là em muốn một cốc trà cơ mà - Jimmy nói.

- Anh nói với em là - Gerald nói - sẽ rất khó khăn khi Mabel ăn sáng. Cô giáo cũng sẽ có mặt ở đó. Cô sẽ ngắt xỉu nếu nhìn thấy chiếc đĩa với miếng thịt lợn xông khói biến mất.

- Chúng mình sẽ mua cái gì đấy để ăn và bí mật đưa cho người vô hình tội nghiệp của chúng mình - Kathleen nói.

- Tiền của chúng mình không còn nhiều - Với vẻ buồn rầu Jimmy nói - Em có đồng nào

không ?

Cậu bé quay sang phía có ca sữa đang lơ lửng trên không gian.

- Em không có nhiều - Giọng nói gần ca sữa trả lời - Nhưng em đã có kế hoạch rồi.

- Chúng ta sẽ nói mọi chuyện vào sáng mai - Kathleen nói - Bây giờ chúng ta phải nói chúc ngủ ngon với cô giáo và sau đó bạn sẽ lên giường của tớ ngủ Mabel ạ. Tớ sẽ cho bạn mượn chiếc áo ngủ của tớ.

- Tớ sẽ có đồ của tớ vào ngày mai - Mabel vui vẻ nói.

- Bạn sẽ quay lại để lấy mọi thứ ?

- Tại sao không chứ ? Không ai có thể nhìn thấy tớ mà. Tớ nghĩ tớ bắt đầu nhận thấy phần nào sự thú vị của sự việc. Không tồi một tí nào khi vô hình.

Thật là kỳ quặc, Kathleen nghĩ, khi nhìn quần áo của công chúa. Đầu tiên là chiếc mạng che mặt mỏng như sa tanh xuất hiện và nó treo lơ lửng trong không khí. Sau đó chiếc mũ miện nhỏ lấp lánh đột ngột xuất hiện trên chiếc tủ com mốt. Sau đó là những thứ khác nữa, cuối cùng toàn bộ chiếc váy dài nằm trên sàn nhà.

Một chiếc nhẫn lánh lánh hiện ra như thể cái chân vô hình của Mabel đã giẫm lên nó và vừa bước ra khỏi. Mọi thứ dần dần hiện ra khi Mabel cởi bỏ chúng. Chiếc áo ngủ được nâng lên từ chiếc giường đã biến mất chỉ trong giây lát.

- Lên giường thôi - với giọng lo lắng Kathleen nói.

Chiếc giường kêu cọt kẹt và trên chiếc gối xuất hiện một cái hõm. Kathleen thối tắt đèn và lên giường, tắt cả những trò ma thuật này đã làm mọi thứ rối tung lên và cô bé chỉ có một chút sợ hãi. Nhưng khi trong bóng tối cô bé cảm thấy thật tồi tệ. Mabel đã vòng tay ôm cổ khi cô bé lên giường, hai cô gái nhỏ chúc nhau ngủ ngon trong bóng tối đen kịt.

- Chúc ngủ ngon - Mabel nói - Bạn thật đáng yêu, Cathy ạ. Bạn thật là tốt với tớ, tớ sẽ không bao giờ quên điều đó. Chúc bạn ngủ ngon.

Kathleen bị tỉnh giấc vài lần. Cô bé vừa buồn ngủ thì lại nghĩ đến cô giáo khi gọi chúng dậy vào sáng hôm sau sẽ nhìn thấy bộ quần áo tuyệt đẹp của công chúa.

- Tớ sẽ phải dậy và mang nó đi giấu - cô bé nói - Thật là phiền !

Cô bé nằm nghĩ về sự phiền hà và nó đã dần đưa cô bé chìm vào giấc ngủ. Khi cô bé tỉnh giấc thì trời đã sáng, Eliza đang đứng trước chiếc ghế nơi chiếc váy của Mabel vẫn nằm đó, nhìn chằm chằm vào chiếc áo dài màu hồng của công chúa đang nằm phía trên cùng của đồng áo váy đó và nói:

- Ôi !

- Ôi, làm ơn đừng có sờ vào nó ! - Kathleen lao ra khỏi giường khi Eliza đưa tay ra với chiếc váy.

- Em kiểm được cái đó ở đâu ra vậy ?

- Bọn em sẽ dùng nó trong một vở kịch - Kathleen nói - Em đã mượn nó đấy.

- Em cho chị xem nhé - Eliza đề nghị.

- Ồ, em rất tiếc ! - Kathleen nói - Chị sẽ được xem khi bọn em mặc nó để diễn kịch. Chị sẽ không nói cho bất kỳ ai biết chứ ?

- Ừ, chị sẽ không nói nếu em là một cô bé ngoan - Eliza nói - Nhưng chắc chắn là em phải cho chị xem khi em mặc nó nhé. Nhưng ở đâu...

Lúc đó tiếng chuông vang lên và Eliza phải chạy đi, đó là người đưa thư và cô rất muốn gặp anh ta.

- Bây giờ - Kathleen nói và kéo chiếc tất dài của mình - chúng ta sẽ phải đóng kịch. Mọi thứ có vẻ khó khăn đây.

- Không khó chút nào - Mabel nói, một chiếc tất vung vẩy trong không khí và nó nhanh chóng biến mất - Tớ rất thích diễn kịch.

- Bạn quên à - Kathleen nói nhẹ nhàng - một diễn viên nữ vô hình thì không thể đóng kịch trừ phi tất cả cái đó là phép thuật.

- Ồ, tớ cũng có ý nghĩ như vậy đó ! - Giọng nói vang lên phía dưới chiếc váy ngủ đang lơ lửng trong không trung.

- Chúng ta hãy nói về chuyện đó sau bữa sáng - Kathleen nói, khi nước ở trong chậu bắt đầu được xả đi.

Tớ ước gì bạn đừng viết thư nói dối với cô của bạn bây giờ chúng ta sẽ phải nói dối về tất cả mọi chuyện.

- Thế nếu bạn nói thật thì có ai tin vào bạn không ?

- Tớ không biết - Kathleen nói - nhưng tớ nghĩ rằng chúng ta nên nói thật.

- Bạn cứ nói, nếu bạn muốn - giọng nói phát ra từ phía chiếc khăn tắm đang tự chuyển động ở phía trước bồn rửa mặt.

- Được rồi, chúng ta sẽ làm như vậy, nhưng phải sau khi bạn ăn sáng đã. Bạn sẽ phải đợi ở đây cho đến khi bọn tớ mang được cái gì về cho bạn. Nhớ là bạn phải lẩn tránh Eliza khi chị ấy quay lại đây nhé.

Mabel nhận thấy sự vô hình của mình thực sự là một trò chơi thú vị. Cô bé cảm thấy khoái trá hơn khi kéo lệch các góc ga và chăn đã được xếp gọn gàng khi Eliza không để ý.

- Bộ quần áo chết tiệt đó ! Bất cứ ai nhìn thấy cũng phải nghĩ rằng đó là bùa mê - Eliza nói.

Cô tìm kiếm bộ áo công chúa tuyệt đẹp mà cô thoáng nhìn thấy lúc sáng sớm. Nhưng Kathleen đã giấu chúng ở một nơi an toàn, phía dưới chiếc đệm, nơi cô bé biết chắc chắn rằng Eliza không bao giờ lật ra.

Eliza vội vàng quét nhà nơi có những túm bông rơi ra từ đâu thì chỉ có trời mới biết được. Mabel đang rất đói và tức giận vì những người bạn của mình ăn sáng quá lâu, không thể chịu được nữa cô bé thì thào vào tai Eliza:

- Hãy thường xuyên quét phía dưới những miếng thảm.

Chị giúp việc giặt nải người và mặt tái đi. “Mình thật là ngốc” - cô lẩm bẩm - “Dù đó chỉ là điều mẹ mình thường nói. Hy vọng rằng mình không lẩm cẩm như dì Emily. Thật tuyệt về những điều có thể tưởng tượng ra, đúng không nhỉ?”.

Cô cầm chiếc thảm trải trước lò sưởi lên, quét sạch phía dưới. Cô làm quá cẩn thận với khuôn mặt nhợt nhạt khiến Kathleen phải kêu lên khi cô bé bước vào với một khoanh bánh mì mà Gerald đã lấy trộm từ một ngăn chặn:

- Đừng làm nữa. Eliza, trông chị như bị ốm vậy ! Có chuyện gì thế ?

- Chị nghĩ chị sẽ dọn phòng thật sạch - mặt vẫn tái nhợt Eliza nói.

- Không có gì làm chị lo lắng đấy chứ ? - Kathleen hỏi. Chính cô bé cũng có những nỗi sợ hãi riêng của mình.

- Không có gì đâu, chỉ là sự tưởng tượng của chị thôi - Eliza nói - Chị luôn luôn tưởng tượng từ khi còn bé, chị mơ thấy một cánh cổng gần đầy ngọc trai với những thiên thần nhỏ bé có cánh và những ánh hào quang.

Chị giúp việc đi khỏi, Mabel ăn bánh mì và uống nước đựng trong một chiếc cốc đánh răng.

- Mình e là nó vẫn còn một chút vị thuốc đánh răng anh đào ở cái cốc đó - Kathleen nói giọng ân hận.

- Không thành vấn đề - Giọng nói trả lời từ phía cái cốc đang bị nghiêng - nó thú vị hơn nước nhiều. Tớ nghĩ là rượu vang đỏ cũng chẳng khác là mấy.

- Chúng tớ phải đi cả ngày - Kathleen nói khi miếng bánh mì cuối cùng biến mất - Anh Gerald muốn chấm dứt việc nói dối, vì thế bọn tớ sẽ phải đi nói với cô của bạn là bạn thực sự đang ở đâu.

- Cô ấy sẽ không tin bạn đâu.

- Điều đó không quan trọng nếu bọn tớ nói thật - Kathleen nghiêm nghị nói.

- Tớ nghĩ rằng bạn sẽ phải hối hận vì đã làm điều đó - Mabel nói - nhưng bạn cứ thử đi và đừng có nhốt tớ ở trong này khi bạn đi ra ngoài.

Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời tràn ngập khắp phố High Street, bốn cái bóng của ba đứa trẻ dường như rất đáng chú ý. Một cậu bé bán hàng rong đã nhìn rất chăm chú vào cái bóng đặc biệt đó, còn chú chó to của cậu khụt khịt ngửi chân cái bóng của cô bé và kêu ư ử một cách khó chịu.

- Hãy đi sau tớ - Kathleen nói - để cho hai cái bóng của chúng ta thành một.

Nhưng cái bóng của Mabel sau lưng Kathleen rất rõ. Người coi chuồng ngựa của quán Davenant Arms đã phải ngược lên trời để xem con chim lớn nào đã tạo ra cái bóng lớn vậy.

Tất cả bọn trẻ đều sung sướng khi ra khỏi thị trấn.

Nói sự thật với cô của Mabel đúng là không nên một chút nào, Mabel đã đúng. Người cô đang ngồi đọc một cuốn tiểu thuyết màu hồng tại cửa sổ của căn phòng dành cho người quản gia nhìn ra cái sân nhỏ xinh xắn, nơi Mabel dẫn đoàn vào.

- Xin lỗi cô - Gerald nói - cháu tin rằng cô đang lạc mất một cô cháu gái.

- Không phải lạc đâu, cậu bé ạ - Người cô nói. Cô cao, gầy, có những ngón tay màu nâu và một giọng nói rất cầu kỳ.

- Chúng cháu có thể cho cô biết một số điều về bạn ấy - Gerald nói.

- Này - với một giọng ấm áp cô nói - làm ơn đừng phàn nàn gì. Cháu gái cô đã đi rồi, và cô chắc rằng không ai nghĩ đó là trò đùa tinh quái của nó. Nếu nó có chơi xỏ cháu cái gì thì đó chỉ là do nó thật nông nổi. Các cháu đi đi, cô đang bận.

- Cô có nhận được thư của bạn ấy không ? - Kathleen hỏi.

Người cô tỏ vẻ quan tâm hơn lúc trước, nhưng tay vẫn đặt lên cuốn tiểu thuyết.

- Ồ - Cô nói - Vậy cháu thấy nó đi à? Dường như nó rất vui khi ra đi ?

- Đúng ạ - Gerald thật thà nói.

- Thế thì cô chỉ có thể vui mừng mà thôi - cô của Mabel nói - Chắc là các cháu ngạc nhiên, nhưng những cuộc phiêu lưu lãng mạn thường xảy ra trong gia đình cô.

- Nhưng cô sẽ không làm bất cứ điều gì như báo với cảnh sát, hay...

- Suyt ! - Mabel nói.

- Cháu không suyt - Jimmy nói - Đó là Mabel vô hình của cô đấy. Bây giờ nó đang đứng ngay bên cạnh cháu.

- Cô rất ghét người nói dối - cô của Mabel gay gắt nói - Cháu sẽ đưa cậu bé kia ra khỏi đây chứ ? Cô rất hài lòng về Mabel.

- Được ạ - Gerald nói - cô đúng là một người cô, không thể nào nhầm được. Nhưng bố mẹ của Mabel sẽ nói gì ạ ?

- Bố mẹ của Mabel đã mất - Cô của Mabel điềm tĩnh nói, và có tiếng sụt sịt nhỏ ngay sát bên tai Gerald.

- Thôi được - Gerald nói - chúng cháu sẽ đi. Nhưng cô đừng cho là chúng cháu đã không nói hết sự thật với cô.

- Cháu đã không nói gì với cô cả - Cô của Mabel nói - Không ai trong số các cháu đã nói gì, ngoại trừ cậu bé kia, cậu bé đã nói dối cô ấy.

- Chúng cháu có ý định tốt đấy chứ ạ - Gerald nhẹ nhàng nói - Cô sẽ không phiền nếu chúng cháu đi qua khu vườn chứ ạ ? Chúng cháu sẽ rất cẩn thận và sẽ không sờ vào bất cứ thứ gì.

- Không có một vị khách nào được phép cả - Cô của Mabel nói, liếc xuống cuốn tiểu thuyết với vẻ hết kiên nhẫn.

- Nhưng cô sẽ không coi chúng cháu là khách chứ - Với cách lịch sự nhất Gerald nói - Chúng cháu là bạn của Mabel. Cha của chúng cháu là đại tá...

- Thật thế ư ! - Người cô nói.

- Và cô của chúng cháu là quý bà Sandling, vì thế cô có thể chắc chắn rằng chúng cháu sẽ không làm tổn hại tới bất kỳ một tài sản nào.

- Cô chắc rằng tới một con ruồi cháu cũng không nỡ làm nó đau - người cô lơ đãng nói - Tạm biệt những đứa trẻ ngoan.

Và những bạn trẻ của chúng ta quay đi thật nhanh.

- Tại sao cô của em lại nổi cáu như vậy. Không quan tâm đến những gì xảy đến với em và lại đi tin vào một chuyện vô lý về người đàn bà đi ô tô !

- Em biết cô ấy sẽ tin khi em viết lá thư đó - Mabel nhã nhặn nói - Cô ấy không điên, chỉ vì cô ấy hay đọc tiểu thuyết thôi. Em thường đọc những quyển sách trong thư viện lớn. Đó là một căn phòng thú vị, nó có mùi rất khó chịu, giống như mùi giầy, và những quyển sách cũ được bọc bằng da và phủ đầy bụi. Một ngày nào đó em sẽ dẫn mọi người đến đấy. Bây giờ mọi người cứ yên tâm về cô em. Em sẽ nói cho mọi người biết ý tưởng tuyệt vời của em. Chúng mình hãy tới Tháp hoa đi. Em rất mừng khi cô cho phép mọi người đi qua bãi cỏ. Sẽ rất bất tiện nếu phải lẩn trốn phía sau những bụi cây khi một trong những người làm vườn đi tới.

- Đúng thế, - Gerald nhã nhặn nói - anh cũng nghĩ vậy.

Ngày hôm nay cũng tràn ngập ánh sáng giống hôm qua, nhìn từ ngôi tháp xây bằng đá cẩm thạch trắng, khung cảnh tuyệt đẹp kiểu Ý trông càng tuyệt vời hơn như mô phỏng theo một trong các bức tranh của Turner.

Khi ba bạn trẻ đã ngồi thoải mái và chắc chắn trên bậc cầu thang dẫn lên chỗ bức tượng màu trắng, giọng nói của Mabel buồn bã cất lên.

- Em không được lịch thiệp lắm nhưng thật sự em rất đói. Và các anh cũng không thể luôn lấy thức ăn cho em qua chạn đựng đồ ăn. Nếu các anh muốn em sẽ quay lại lâu đài. Em sẽ làm vậy nếu các anh muốn.

- Ôi không - Kathleen tốt bụng nói - bạn phải ở lại với chúng tớ.

- Nhưng còn thức ăn, thực sự tớ không muốn nói nhưng bữa sáng, phải, bữa sáng chỉ toàn bánh mì.

- Nếu bạn có thể tháo được chiếc nhẫn ra bạn có thể hiện nguyên hình trở lại.

- Đúng vậy - Mabel nói - nhưng các bạn biết đấy, tớ không thể. Tối qua khi đi ngủ tớ đã cố gắng thử làm điều đó và cả sáng nay cũng vậy nhưng đều không được. Nó giống như lấy trộm thứ gì đó ra khỏi phòng ăn, mặc dù có thể đó chỉ là bánh mì.

- Đúng như thế - Gerald nói, cậu đã liệu lĩnh tiến hành việc làm táo bạo này.

- Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ phải làm gì đó để kiếm thêm một ít tiền.

Lời đề nghị của Jimmy là rất chính đáng, nhưng Gerald và Kathleen chỉ chăm chú lắng nghe.

- Tớ có ý kiến - Mabel tiếp tục - Tớ chắc rằng đó là việc làm tốt nhất bây giờ cho tình trạng vô hình của tớ. Chúng ta sẽ phải mạo hiểm.

- “Mạo hiểm” - kẻ anh hùng gan dạ nói - “Không phải lúc nào cũng luôn có ích” - Gerald lẩm bẩm trích dẫn những lời này.

- Các anh biết đấy, dầu sao thì cũng chỉ một lần này thôi. Chỉ khi tất cả các anh không phải đi. Hãy nhìn đây, nếu Jerry có thể làm cho anh ấy trông đặc biệt...

- Cứ tưởng dễ lắm ý. - Jimmy nói. Và Kathleen nói với cậu rằng đừng khẳng khẳng phản đối như vậy.

- Anh không - Jimmy nói - anh chỉ...

- Chỉ có cảm giác là cái cô bé Mabel này sẽ khiến chúng ta gặp rắc rối chứ gì - Gerald cắt ngang.

- Em sẽ không để các anh rơi vào tình trạng rắc rối đâu, thật đấy, em sẽ không làm thế đâu - giọng nói của Mabel cất lên - Sau khi mọi người giúp em hôm qua, em đã nghĩ chúng ta là anh em suốt đời. Điều mà em muốn nói là Gerald có thể đến hội chợ và làm ảo thuật.

- Anh ấy không biết tí gì về nó cả - Kathleen nói.

- Thực sự thì tớ sẽ làm điều đó - Mabel nói - nhưng có thể nhìn giống như anh Jerry đang làm điều đó, như di chuyển vài thứ mà không cần chạm vào chúng, tất cả chỉ có vậy. Nhưng sẽ không phải là tất cả cùng đi, sẽ có nhiều người để ý, tớ nghĩ thế.

- Để cho trò ảo thuật thật hoàn hảo thì người phát ngôn cũng phải thông thái, - Gerald nói với vẻ buồn buồn - Nhưng ai trong số chúng ta đây ?

Hai đứa em cậu đề nghị là chúng sẽ trà trộn vào đám đông để không bị nghi ngờ.

- Đừng để lộ ra là các em biết anh nhé - Cậu nói - Hãy cố gắng tỏ vẻ các em là con cái những người tham dự. Nếu các em không làm được thì hẳn là một ông cảnh sát tốt bụng nào đó sẽ nắm tay những đứa bé lạc đường và dẫn chúng về nhà cho những người lớn chăm sóc, như cô giáo người Pháp chẳng hạn.

- Chúng ta hãy đi nào - Giọng nói mà bọn trẻ khó có thể quen được vì nó phát ra từ những nơi khác nhau khi Mabel di chuyển chỗ. Và thế là bọn trẻ lên đường.

Hội chợ được tổ chức ở khu đất trống, cách cổng lâu đài khoảng nửa dặm. Khi bọn trẻ tới

gần hội chợ đủ để nghe thấy tiếng nhạc từ vòng quay ngựa gỗ, thì Gerald gợi ý rằng cậu có chín xu nên sẽ đi mua ít đồ ăn, và số tiền ấy sẽ được hoàn lại khi chúng làm ảo thuật. Những đứa trẻ kia đợi ở chỗ mát trên một con đường nhỏ. Cậu quay lại khá nhanh dù rằng những đứa trẻ kia đã kêu ca là sao cậu đi lâu thế.

Cậu mang về những quả hạnh Barcelona, những quả táo có sọc đỏ, những quả lê ngọt màu vàng, những chiếc bánh gừng, và hai chai nước gừng.

- Đây là điều mà người ta gọi là đầu tư - Cậu nói khi Kathleen nói về sự tiêu pha phung phí - Chúng ta cần được nuôi dưỡng đặc biệt để giữ sức, đặc biệt là để làm ảo thuật.

Bọn trẻ ăn và uống, đó là một bữa ăn tuyệt vời, tiếng nhạc văng lại từ vòng quay ngựa gỗ điểm thêm vẻ hân hoan cho khung cảnh.

Những cậu bé không bao giờ chán khi nhìn Mabel ăn, hay nói đúng hơn là nhìn thấy thức ăn biến mất một cách lạ lùng và ma quái. Chúng bị lôi cuốn bởi cảnh tượng đó nên chia cho cô bé phần nhiều hơn chỉ để thích thú nhìn đồ ăn biến mất.

- Trời đất - Gerald thốt lên vài lần - Chắc chắn người ta sẽ kinh ngạc cho mà xem.

Jimmy và Kathleen đi trước hai đứa kia. Khi đến hội chợ chúng trà trộn vào đám đông và cố gắng không để bị nghi ngờ.

Hai anh em đứng gần một phụ nữ to lớn, bà ta đang xem ném dừa. Có một người lạ tay thọc vào túi đi chậm ngang qua bãi cỏ màu vàng giữa những đồng giấy, củi và rơm luôn có trong hội chợ. Đó chính là Gerald, nhưng thoát nhìn thì khó có thể nhận ra cậu. Cậu đã cởi bỏ chiếc cà vạt và trên đầu cậu quấn một chiếc khăn màu đỏ sẫm. Một đứa đoán là chiếc cà vạt đã được dùng làm khăn quấn đầu. Còn khuôn mặt và bàn tay cậu màu đen giống như những chiếc bếp đen bóng.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn cậu.

- Anh ấy trông thật giống người da đen ! - Jimmy thì thầm - Anh không cho rằng anh ấy lại có thể nghĩ ra điều đó được.

Bọn trẻ đi theo Gerald và luôn giữ khoảng cách nhất định. Khi Gerald đi tới gần cửa một chiếc lều nhỏ thì cậu thấy một phụ nữ có khuôn mặt dài, u sầu và có vẻ mệt mỏi. Bọn trẻ dừng lại nhìn như thể chúng đang xem một người nông dân đang đập một cái vỏ thật lớn xuống một khúc gỗ.

Gerald đi tới chỗ người phụ nữ đó.

- Cô muốn thu được nhiều tiền không ? - Gerald hỏi nhưng người phụ nữ bảo cậu cùng sự thô lỗ của cậu đi chỗ khác đi.

- Cháu đang làm việc mà - Gerald nói - Cháu là một nhà ảo thuật từ Ấn Độ tới.

- Không đúng ! - Người đàn bà nói - Cậu không phải là người da đen. Tại sao phía sau tai của cậu lại trắng.

- Thế ạ ? - Gerald nói - Bà thật là tinh mắt ! - Cậu dùng tay xát mạnh tai mình - Như thế đã

tốt hơn chưa ạ ?

- Tốt rồi đấy. Cậu có trò gì ?

- Trò ảo thuật, sự thật và sự thật - Gerald nói - Những cậu bé nhỏ hơn cháu đã trình diễn nó tại Ấn Độ. Hãy nhìn cháu, cháu biết ơn bà vì bà đã nói cho cháu về cái tai của cháu. Nếu bà thích cháu trình diễn, cháu sẽ cùng bà hợp tác. Hãy để cháu vào căn lều của bà để cháu biểu diễn trong đó còn bà mời chào ở ngoài cửa.

- Lay Chúa lòng lành ! Ta không thể làm cái việc mời chào đó. Cậu đang đùa ta đấy à ? Nào hãy cho ta xem một chút trò ảo thuật của cậu nào, vì cậu quả là thông minh đấy.

- Bà quyết định đúng đấy ạ, - Gerald nói một cách quả quyết - Bà nhìn thấy quả táo này chứ ạ ? Cháu sẽ làm cho nó chuyển động thật chậm trong không khí, và khi cháu hô "biến !" nó sẽ biến mất.

- Phải rồi, nó biến vào mồm của cậu chứ gì ! Hãy thôi ba hoa đi.

- Bà quá thông minh vì thế bà rất đa nghi - Gerald nói - Bà hãy nhìn đây !

Cậu giơ một quả táo nhỏ ra, người đàn bà chăm chú nhìn quả táo chuyển động thật chậm trong không khí mà không có gì đỡ.

- Biến - Gerald la lên và quả táo biến mất - Bà thấy thế nào ? Gerald đắc thắng hỏi.

Người đàn bà hết sức phấn khích, mắt bà mở to, sáng trưng. Bà ta thì thầm:

- Đây là điều tuyệt vời nhất mà ta đã từng nhìn thấy ! Ta sẽ hợp tác với cậu nếu như cậu có bất cứ trò nào khác như thế nữa.

- Rất nhiều - Gerald nói đầy tự tin - Bà hãy giơ tay ra.

Bà ta giơ tay ra và không biết từ đâu quả táo lại xuất hiện và nằm trên trên tay bà. Bà ta nhìn quả táo rồi thì thầm:

- Tiếp tục đi ! Không có một người nào khác ngoài hai chúng ta ở trong cái lều này. Nhưng không phải ở trong lều. Cậu sẽ biểu diễn ở đây, ở cạnh lều. Sẽ kiếm được gấp đôi khi biểu diễn ở ngoài trời.

- Nhưng mọi người sẽ không trả tiền nếu họ không thấy gì cả.

- Không phải sau lần diễn đầu, họ sẽ trả sau. Cậu sẽ thấy mà. Cậu sẽ phải mời chào đấy.

- Bà sẽ cho cháu mượn chiếc khăn choàng của bà chứ ? - Gerald hỏi. Người đàn bà cởi chiếc khăn bằng len kẻ sọc ô vuông màu đỏ và đen đưa cho Gerald. Cậu trải chiếc khăn xuống dưới đất giống như cậu đã từng xem một nhà ảo thuật người Ấn Độ làm và cậu ngồi khoanh tròn.

- Cháu phải chắc chắn là không có ai phía sau - cậu nói. Người đàn bà vội vàng quây một chỗ nhỏ cho cậu bằng cách treo hai chiếc bao cũ lên hai chiếc dây căng lều.

- Bây giờ cháu đã sẵn sàng - cậu nói. Người đàn bà lấy một chiếc trống từ trong lều ra và

gỗ. Ngay sau đó một đám đông đã tụ tập ở đó.

- Thừa quý ông, quý bà - Gerald nói - Tôi từ Ấn Độ tới, tôi có thể diễn trò ảo thuật mà quý ông, quý bà chưa bao giờ được xem. Khi nào tôi nhìn thấy hai đồng si-ling ở khăn choàng tôi sẽ biểu diễn.

- Ta chắc là cậu sẽ nói vậy mà ! - một người đứng xem nói, và có một vài tiếng cười khẩy không bằng lòng.

- Tất nhiên - Gerald nói - nếu các ông các bà không có đủ hai si-ling thì tôi... tôi sẽ không nói nữa.

Có hai hay ba xu rơi xuống chiếc khăn, sau đó nhiều hơn một chút, rồi không còn tiếng rơi của đồng xu nữa.

- Chín xu - Gerald nói - Thôi được, bản chất của tôi vốn hào phóng. Các ông các bà sẽ biết được giá trị của chín xu, mà trước đây các ông các bà chưa từng biết đến. Tôi không mong làm các ông các bà thất vọng. Tôi có một người cộng tác, nhưng người cộng tác đó vô hình.

Đám đông cười nhạo báng.

- Nhờ sự giúp đỡ của người cộng tác đó - Gerald nói tiếp - Tôi sẽ đọc được bất kỳ lá thư nào mà các ông các bà có trong túi. Nếu một trong số quý vị đứng bên cạnh tôi thì người cộng tác vô hình của tôi sẽ đọc lá thư qua vai của quý vị đó.

Một người đàn ông có bộ mặt hồng hào bước lên phía trước. Ông ta rút một lá thư từ trong túi ra và đứng ở nơi mà tất cả mọi người đều nhìn thấy rằng không ai có thể nhìn được qua vai ông ta.

- Bắt đầu ! Gerald nói. Im lặng một lúc. Sau đó một giọng như đang hát nhỏ xa xa từ phía bên kia chỗ vải quây cất lên: "Thưa ngài. Thời hạn của ngài là tới ngày mười lăm. Về việc thể chấp của ngài, chúng tôi rất lấy làm tiếc phải từ chối".

- Dừng lại ngay ! - Người đàn ông kêu lên và quay lại nhìn Gerald hăm dọa.

Ông ta bước ra khỏi hàng rào và thanh minh rằng không có gì trong lá thư của mình, nhưng không ai tin, đám đông xông xáo lên rồi im bật khi Gerald bắt đầu nói.

- Bây giờ - cậu nói, những đồng xu vẫn nằm trên chiếc khăn - quý vị hãy chú ý vào những đồng xu kia, quý vị sẽ thấy từng xu một sẽ biến mất.

Và tất nhiên điều đó đã xảy ra. Sau đó từng xu một lại xuất hiện trở lại do bàn tay vô hình của Mabel làm. Đám đông vỗ tay rầm rầm.

- Hay lắm ! Đó mới thật là hay ! Hãy cho chúng tôi xem trò khác ! - Những người đứng hàng đầu tiên la lên, và những người phía sau chen lên phía trước.

- Giờ đây, quý vị đã nhìn thấy cái mà tôi có thể làm - Gerald nói - Nhưng tôi sẽ không làm thêm trò nào nữa cho đến khi có năm si-ling ở trên tấm thảm này.

Và trong hai phút có bảy si-ling và ba xu được ném vào, Gerald làm thêm một vài trò ảo

thuật nữa.

Khi những người đứng ở phía trước không muốn đưa thêm tiền nữa, Gerald đã mời họ lùi lại để cho những người khác xem. Đám cỏ xung quanh hàng rào đã bị giẫm nát hoàn toàn bởi những đám người đến xem cậu biểu diễn. Nếu bạn có một người cộng tác vô hình thì không có một trò kỳ lạ nào mà bạn không làm được.

Người đàn bà đứng bên cạnh gõ trống mỗi khi Gerald dừng làm ảo thuật, bà ta càng ngày càng vui khi nhìn thấy tiền được ném vào ngày càng nhiều, và lại gõ trống mỗi khi Gerald ngừng làm ảo thuật.

Tin mới về nhà ảo thuật đã được truyền đi khắp hội chợ. Đám đông ngưỡng mộ cuồng nhiệt.

Vào lúc này có một số người khác kéo đến nhập thêm đám đông đến mức khó có thể xem được vì mọi người còn dán mắt vào ai khác nữa ngoài Gerald. Giờ thì đã quá muộn và Gerald thì quá mệt mỏi và cũng quá hài lòng với số tiền kiếm được nên cậu vắt óc nghĩ cách chuồn khỏi chỗ này.

- Làm thế nào để chúng ta đi khỏi đây nhỉ ? - Gerald lẩm bẩm hỏi khi Mabel làm chiếc mũ của cậu biến mất chỉ bằng cách nhét vào trong túi của cô bé - Họ sẽ không để chúng ta đi khỏi đây đâu. Anh đã không nghĩ trước về vấn đề này.

- Hãy để em nghĩ đã ! - Mabel thì thầm, ngay sau đó - cô bé ghé sát vào tai Gerald nói - Hãy chia tiền, trả bà ấy tiền vì chiếc khăn. Đặt tiền vào nó và nói... - Cô bé nói cho cậu điều cần phải nói.

Nơi biểu diễn của Gerald nằm ở phía tối của căn lều, nếu không thì mọi người sẽ nhìn thấy cái bóng của Mabel vô hình khi cô bé làm cho mọi thứ biến mất.

Gerald nói với người đàn bà chia chỗ tiền và bà chia rất trung thực.

- Bây giờ cháu sẽ đưa bà năm si-ling - Cậu nói trong khi đám đông ngày một tiến sát gần hơn.

- Bảy si-ling sáu xu - Người đàn bà nói.

- Đồng ý ! - Gerald nói, cậu rút những đồng tiền đã chia vào túi quần của mình.

- Bây giờ cái khăn này sẽ biến mất - cậu nói và giơ chiếc khăn lên. Cậu đưa nó cho Mabel, cô bé khoác nó vào và tất nhiên nó biến mất. Tiếng vỗ tay ầm ầm nổi lên từ phía khán giả.

- Bây giờ sẽ là trò cuối cùng - cậu nói - Tôi sẽ lùi lại ba bước và biến mất - Cậu lùi về phía sau ba bước, Mabel choàng chiếc khăn vô hình lên người cậu nhưng cậu không biến mất. Chiếc khăn vô hình nhưng nó không thể làm cậu vô hình được.

- A ! - Tiếng của một cậu bé la lên trong đám đông - Hãy nhìn anh ta kìa ! Anh ta không thể làm được điều đó.

- Em ước gì có thể nhét anh vào trong túi của em được - Mabel nói. Đám đông đổ xô đến gần hơn, lúc nào họ cũng có thể chạm vào Mabel và rồi thì bất cứ chuyện gì cũng sẽ có thể xảy

ra.

Gerald đưa hai tay lên ôm đầu, cậu thường làm vậy khi tức giận hoặc mất hết can đảm. Mabel vô hình giơ tay tóm chặt tay mọi người rồi xiết mạnh như trong sách thường dạy vậy.

- Ôi ! Nó lỏng ra rồi - Đột nhiên cô bé thì thầm - Em có thể tháo nó ra rồi.

- Không...

- Đúng đấy, chiếc nhẫn.

- Tiếp tục đi chàng trai trẻ. Hãy cho chúng tôi xem cái gì xứng đáng với đồng tiền của chúng tôi đi - Một người nông dân la lên.

- Tôi sẽ làm - Gerald nói - Tôi sẽ thực sự biến mất - Cậu thì thầm với Mabel - Hãy lên vào trong chiếc lều, đẩy chiếc nhẫn vào dưới tấm vải bạt, sau đó lên ra cửa sau và trà trộn vào đám đông. Khi anh nhìn thấy em lẩn vào chỗ họ anh sẽ biến mất. Hãy đi thật chậm, anh sẽ đuổi kịp em.

- Là tớ đây - khuôn mặt tái xanh của Mabel thì thầm ngay bên cạnh Kathleen. - Anh ấy đã có chiếc nhẫn. Đi nào, trước khi đám đông giải tán.

Khi những đứa trẻ ra đến cổng, chúng nghe thấy tiếng ầm ầm ngạc nhiên và sự bực mình từ phía đám đông, chúng hiểu rằng đó chính là lúc Gerald thực sự biến mất.

Những đứa trẻ đã đi được một dặm trước khi nghe thấy có tiếng bước chân trên đường và chúng ngoái lại sau nhưng không nhìn thấy một ai.

Ngay sau đó tiếng của Gerald cất lên rõ ràng từ khoảng không:

- Xin chào ! Với giọng buồn buồn Gerald nói.

- Thật kinh khủng! - Mabel la lên - Anh làm em giật mình ! Hãy tháo chiếc nhẫn ra đi. Nó làm em hãi lắm, ngoài tiếng nói của anh ra thì chúng em không nhìn thấy gì.

- Em cũng đã làm vậy với bọn anh.

- Đừng tháo nó ra vội - Kathleen nói, cô bé thực sự chín chắn hơn cái tuổi của mình rất nhiều - bởi vì anh đang trong tình trạng xấu, em cho rằng và anh cũng phải công nhận rằng anh đang chạy trốn người đàn bà có nước da bánh mật ấy, nếu không anh sẽ phải làm ảo thuật mãi mãi.

- Em sẽ tháo nó ra - Jimmy nói - Chẳng có gì hay về chuyện vô hình cả, mọi người sẽ thấy chúng ta đi cùng Mabel và sẽ nói chúng ta đã giấu cô bé đi.

- Phải - Mabel nói - Điều đó thật ngu ngốc. Và em muốn chiếc nhẫn của em.

- Dù sao nó cũng không phải của em cũng như không phải của bọn anh - Jimmy nói.

- Đúng thế - Mabel nói.

- Ôi trời, dừng lại ngay ! Giọng mệt mỏi của Gerald cất lên ngay bên tai cô bé - Mọi người đang nói lắm nhảm cái gì vậy ?

- Em muốn cái nhẫn - Mabel ương bướng nói.

- Muốn à ? Em không thể có chiếc nhẫn được. Anh không thể tháo nó ra được.

Chương 4

Điều khó khăn không phải chỉ vì Gerald đeo chiếc nhẫn vào mà không tháo ra được và đang vô hình, mà còn vì Mabel lúc trước vô hình nên có thể ở lên trong nhà nhưng giờ thì cô bé không thể làm được điều đó nữa.

Những đứa trẻ sẽ phải giải thích không chỉ sự vắng mặt của một người trong số chúng mà còn phải giải thích cả sự xuất hiện của một người lạ.

- Em không thể quay trở lại với cô em. Em không thể và em sẽ không quay lại - Mabel kiên quyết nói - Kể cả khi em có vô hình đến hai mươi lần đi nữa.

- Cô ấy sẽ nghi ngờ nếu em làm thế - Gerald nói - về chiếc ô tô, ý anh muốn nói về người phụ nữ nhận em làm con nuôi, bọn anh sẽ phải nói gì với cô giáo về em đây ! - Cậu giật mạnh chiếc nhẫn.

- Có thể anh nên nói thật - Mabel nói đầy ý nghĩa.

- Cô ấy sẽ không tin - Cathy nói - Nếu tin thì cô ấy sẽ phát điên lên mất.

- Không - Gerald nói - Bọn anh không dám nói với cô ấy. Nhưng cô ấy rất tốt. Hãy xin phép cô ấy cho em ở lại đêm nay bởi vì đã quá muộn để em về nhà.

- Đúng rồi - Jimmy nói - Nhưng sẽ phải nói gì về anh đây ?

- Hãy nói anh đã đi nằm vì bị đau đầu - Gerald nói - Và đó không phải là lời nói dối đâu, anh đang đau đầu thật đấy. Chắc tại ánh nắng mặt trời, anh biết than chì hấp thụ ánh nắng mặt trời rất mạnh.

- Để được nhiều lê và bánh gừng hơn chứ gì - Jimmy tức tối nói - Thôi nào, chúng ta hãy đi tiếp thôi. Em ước gì em được vô hình. Em sẽ làm một cái gì đó khác chứ không phải là đi nằm vì đau đầu vớ vẩn.

- Em sẽ làm gì ? - Tiếng của Gerald ngay sau lưng cậu em.

- Ở một nơi nào đó, anh đúng là một chàng ngốc ! - Jimmy nói - Anh làm em giật mình đấy - Quả thật cậu đã giật nảy mình - Đây, hãy đi ở giữa em và Cathy.

- Em sẽ làm gì ? - Gerald hỏi lại từ phía không có người.

- Em sẽ trở thành một tên trộm - Jimmy nói.

Cathy và Mabel nhắc nhở Jimmy làm tên trộm sẽ xấu như thế nào thì Jimmy nói:

- Vậy thì làm một thám tử.

- Anh phải phát hiện một điều gì đó trước khi anh có thể trở thành một thám tử - Mabel nói.

- Thám tử không phải là luôn luôn khám phá ra một cái gì đó - Jimmy thành thật nói - Nếu anh không thể làm được một việc nào đại loại như vậy thì anh sẽ trở thành một thám tử kém. Anh có thể trở thành một thám tử và có rất nhiều trò chơi kiểu như vậy. Tại sao anh không làm thế ?

- Đó chính là điều anh định làm - Gerald nói - Chúng ta sẽ tới Sở Cảnh sát và xem họ làm gì để ngăn chặn tội phạm.

Những bạn trẻ tới Sở Cảnh sát và đọc thông báo trên chiếc bảng treo phía ngoài. Có hai con chó đã bị lạc, một chiếc ví và một chiếc cặp giấy “không có giá trị gì đối với bất cứ ai trừ chủ nhân của nó” bị mất.

Hơn nữa là ngô Houghton đã bị đột nhập và một số lượng lớn đĩa bằng bạc bị đánh cắp, “hai mươi bảng cho bất cứ thông tin nào đưa ra để có thể thu hồi lại số tài sản đã mất”.

- Những tên trộm đó là của anh - Gerald nói - Anh sẽ tìm ra chúng. Nào hãy tới chỗ ngài Johnson đi - Cậu nói thêm - Ông ta hết ca trực rồi, hãy hỏi ông ta về điều đó. Bắt đầu làm thám tử khi vô hình và không thể lấy được thông tin từ cảnh sát, nhưng anh trai những người anh hùng của chúng ta phải đi điều tra theo cách đáng tin cậy.

Jimmy chào người cảnh sát.

- Xin chào ngài Johnson !

Ngài Johnson đáp lại:

- Xin chào cậu bé !

- Cái gì đấy - Người cảnh sát vội hỏi.

- Ngài mới là cậu bé ! Jimmy nói nhưng không có ác ý gì.

- Cháu đang làm gì ở đây lúc trời tối thế này ? - Người cảnh sát vui tính hỏi ! Tất cả những con chim con cũng đã trở về tổ của nó rồi.

- Chúng cháu đã ở hội chợ - Kathleen nói - ở đó có một nhà ảo thuật. Cháu ước gì ngài có thể gặp anh ta.

- Ta đã nghe về anh ta - Ngài Johnson nói - Cháu biết đấy, tất cả chỉ là trò giả mạo. Sự nhanh nhẹn và sự lừa gạt.

Tin đồn như thế đó. Gerald đứng trong bóng tối xóc xủng xoảng những đồng tiền lẻ trong túi quần của mình để giải khuây.

- Cái gì đấy ? - Người cảnh sát vội hỏi.

- Những đồng xu của chúng cháu - Jimmy nói.

- Đó là sự may mắn cho một số người - Ngài Johnson nhận xét - Ước gì trong túi quần tôi

cũng đầy những đồng xu.

- Tại sao ngài lại không có ? - Mabel hỏi - Tại sao ngài lại không nhận được hai mươi bảng tiền thưởng ?

- Ta sẽ nói cho cháu tại sao ta không có. Bởi vì trong thời đại tự do này anh không được phép bắt một kẻ tình nghi, thậm chí nếu đoán biết kẻ nào đã làm chuyện đó.

- Thật là xấu hổ ! - Jimmy nói - Và ngài nghĩ ai đã làm chuyện đó ?

- Ta không nghĩ, ta biết - giọng của ngài Johnson nghe nặng như đôi giày của ông ta - Đó là một người đàn ông mà cảnh sát nghi ngờ đã thực hiện một loạt tội phạm nhưng chúng ta chưa bắt được quả tang và cũng chưa đủ bằng chứng để kết tội ông ta.

- Vậy thì - Jimmy nói - khi nào cháu ra trường cháu sẽ tới đây với ngài để học nghề và trở thành một thám tử. Còn bây giờ cháu nghĩ tốt hơn là chúng cháu nên về nhà và tìm cho mình một bữa tối. Chúc ngài ngủ ngon !

Những đứa trẻ đứng nhìn bóng dáng to lớn của ngài cảnh sát biến mất sau cánh cửa đẩy của sở cảnh sát. Giọng của Gerald vang lên nghe có một chút oán trách.

- Em chẳng thông minh tí nào cả - Cậu nói - Không có một chút chi tiết nào nói đến những đồ bạc bị mất khi nào và như thế nào cả.

- Nhưng ông ấy đã nói với chúng ta là ông ấy đã biết - Jimmy nói.

- Đúng thế, đó là tất cả những gì mà em đã có từ ông ta, một ý nghĩ ngu ngốc của một người cảnh sát ngốc ngếch. Hãy về nhà và tìm cho em một bữa tối đặc biệt đi ! Nó xứng đáng với em đấy.

- Anh sẽ làm gì cho bữa tối ? - Mabel hỏi.

- Những chiếc bánh sữa nhỏ ! - Gerald nói - Giá nửa xu. Chúng sẽ làm anh nghĩ về cô em gái và cậu em trai yêu quý của anh. Có lẽ em có đủ tiền để mua những chiếc bánh sữa chứ ? Anh không thể đi vào cửa hàng trong tình trạng này.

- Anh đừng quá khó chịu như vậy - Mabel nói với sự can đảm - Chúng em đã làm hết sức mình rồi. Nếu em là Cathy thì anh cứ chịu khó chờ những chiếc bánh sữa chết tiệt của anh nhé !

- Nếu em là Cathy thì chàng thám tử dũng cảm đã bỏ nhà đi từ lâu lắm rồi. Buồng lái của tàu hơi nước còn thú vị hơn ngôi nhà đẹp nhất mà có một cô em gái gào thét trong đó - Gerald đáp lại - Lúc này em chỉ là người ngoài cuộc thôi, cô gái yêu quý của tôi ạ.

Jimmy và Cathy biết rất rõ khi nào người chỉ huy nói đùa và khi nào thì không nói đùa.

- Chúng em không thể biết khi không nhìn thấy khuôn mặt anh - Cathy nói, giọng nhẹ nhõm - Em thực sự nghĩ anh đang nổi cáu và Jimmy cũng vậy, có đúng không ?

- Thật vớ vẩn ! - Gerald nói - Đi nào ! Đi đường này tới cửa hàng bán bánh.

Những bạn trẻ tiếp tục đi. Trong khi Cathy và Jimmy ở trong cửa hàng thì hai bạn nhỏ còn lại đứng nhìn chằm chằm vào những chiếc bánh nhân mút hoa quả, bánh mì Thụy Sĩ, bánh

sandwich và bánh sữa được bày trên miếng vải màu vàng. Gerald ghé vào tai Mabel diễn thuyết về những kế hoạch và niềm hy vọng một ngày nào đó cậu sẽ bước vào nghề thám tử.

- Anh có thể nói với em điều này, anh sẽ thức trắng đêm nay - Cậu bắt đầu - Anh sẽ cảnh giác để không phạm một sai lầm nào. Một thám tử vô hình thì không chỉ tìm ra chiếc ví hay những đồng bạc, mà còn tìm ra một vài tội ác mà trước đó chưa ai từng tìm ra. Anh sẽ đi dò xét cho đến khi thấy một vài nhân vật đáng ngờ rồi bỏ thị trấn, anh sẽ bí mật đi theo và bắt quả tang chúng với những đồ trang sức vô giá và trả lại cho chủ nhân.

- Ôi chao ! - Mabel đột nhiên thét lên chói tai khiến Gerald bừng tỉnh khỏi giấc mơ của mình.

- Em bị đau à ? - Cậu ân cần hỏi - Những quả táo, chúng khá cứng.

- Ồ, không phải - Mabel nói - Chà, thật khủng khiếp ! Em chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

- Chưa bao giờ nghĩ đến cái gì ? - Gerald hỏi với vẻ sốt ruột.

- Cái cửa sổ.

- Cửa sổ làm sao ?

- Ván tường chỗ cửa sổ, anh biết đấy, ở lâu dài, thôi thế là xong, em phải về nhà. Chúng ta chưa đóng nó, cả cánh cửa nữa, tất cả đồ trang sức ở trong đó. Cô em không bao giờ vào đó. Em phải về nhà ngay bây giờ.

Jimmy và Cathy đi từ cửa hàng ra tay cầm những chiếc bánh sữa và được giải thích ngay chuyện đó.

- Mọi người thấy là em phải đi - Mabel nói.

Kathleen đồng ý, nhưng Jimmy nói rằng cậu không thấy làm như vậy là hay “bởi vì chìa khóa cửa đã ở bên trong cánh cửa”.

- Cô ấy sẽ rất bực mình - Mabel buồn bã nói - Cô ấy sẽ tới mượn một cái thang của người làm vườn và...

- Hoan hô ! - Gerald nói - Đến lượt anh ! Xuất sắc và bí mật hơn người làm vườn và cái thang là Jerry vô hình. Anh sẽ trèo qua cửa sổ để vào, anh biết anh có thể và sẽ đóng tất cả các cửa, để chìa khóa vào chỗ cũ, nhẹ nhàng lẩn ra con đường cũ, lên qua mê cung. Việc này sẽ mất nhiều thời gian. Anh không cho rằng một tên trộm lại bắt đầu công việc khi bóng đêm chưa tới.

- Anh sẽ không sợ chứ ? - Mabel hỏi - Anh có cho rằng sẽ an toàn nếu bị bắt không ?

- Cũng như ở nhà thôi, anh không thể bị bắt - Gerald trả lời, và ngạc nhiên vì câu hỏi đó của Mabel chứ không phải của Kathleen, người luôn quan trọng hóa và làm phiền mọi người với những ý nghĩ nực cười về sự nguy hiểm và rủi ro.

Nhưng tất cả những gì Kathleen nói chỉ là:

- Tạm biệt, chúng tớ sẽ tới gặp bạn vào sáng mai lúc mười rưỡi tại khu tháp hoa, Mabel. Tớ hy vọng bạn sẽ không phải rắc rối vì chuyện người phụ nữ đi ô tô.

- Bây giờ chúng ta hãy đi tìm bữa tối cho mình đi - Jimmy nói.

- Được thôi - Gerald nói vẻ hơi chua chát. Thật khó khăn khi phải dấn thân vào một cuộc phiêu lưu giống như thế này. Gerald cảm thấy đáng lẽ lúc này cậu phải là trung tâm của sự chú ý. Vậy mà chúng chỉ nói về bữa tối. Thôi kệ chúng, cậu không quan tâm. Cậu lạnh lùng cao giọng - Hãy mở cửa sổ phòng ăn để anh vào khi anh làm xong nhiệm vụ. Đi nào Mabel ! - Cậu cầm tay cô bé và nói thêm - Túi đựng bánh này - rồi nhét nó vào tay Mabel. Âm thanh của bốn chiếc giày vang lên trên phố High Street, hình dáng của Mabel nhỏ dần với khoảng cách ngày càng xa.

Cô giáo đang ở phòng khách. Cô ngồi bên cửa sổ dưới ánh sáng nhợt nhạt và đọc những bức thư.

- A ! các em đây rồi. Các em lại muộn đấy, thế còn Gerald bé nhỏ của cô đâu ?

Giây phút này thật kinh khủng. Kế hoạch của Jimmy đã không tính đến câu trả lời cho câu hỏi rất bình thường này. Sự yên lặng bao trùm cho đến khi Jimmy nói:

- Anh ấy nói anh ấy đi ngủ sớm vì bị đau đầu - Tất nhiên đó là sự thật.

- Tội nghiệp Gerald ! - Cô giáo nói - Điều đó có nghĩa là cô sẽ mang cho cậu ấy bữa tối ?

- Anh ấy thường không ăn bất cứ gì khi bị đau đầu - Kathleen nói, và điều này cũng là sự thật.

Jimmy và Kathleen đi ngủ hoàn toàn không có một chút lo lắng gì về người anh trai của mình. Cô giáo lấy những lá thư ra đọc giữa đồng bát đĩa ngổn ngang sau bữa tối.

- Thật không ngoan khi đi chơi muộn như thế này - Gerald nói khi đi dưới bóng tối êm đềm của mùa hè.

- Đúng vậy - Mabel nói, trông cô bé như đang lê bước một mình trên con đường cái - Em hy vọng cô em sẽ không quá tức giận.

- Ăn bánh nữa nhé - Gerald đề nghị với vẻ thân mật và gần gũi.

Với vẻ mặt tái xanh và lo lắng, cô của Mabel ra mở cửa. Đầu tiên cô nhìn qua đầu Mabel như thể cô trông đợi một người nào đó cao hơn. Sau đó một giọng nói rất nhỏ cất lên:

- Cô !

Người cô lùi lại, sau đó bước tới gần Mabel.

- Đứa cháu hư đốn này ! - Người cô la lên tức giận - Làm sao cháu có thể làm cho cô hoảng sợ như vậy chứ ? Cô sẽ suy nghĩ tới việc phạt cháu ở nhà cả tuần này. Ôi, Mabel, ơn Chúa cháu vẫn an toàn ! - Và người cô ôm chầm lấy Mabel, Mabel cũng ôm chặt lấy cô như thể trước đây hai cô cháu chưa từng gặp nhau.

- Nhưng sáng nay dường như cô đã không quan tâm một chút nào tới cháu - Mabel nói khi nhận thấy người cô thực sự lo lắng cho mình và thực sự vui mừng khi cô bé trở về an toàn.

- Làm sao cháu biết ?

- Cháu đã ở đó và nghe được hết. Cô đừng tức giận nhé.

- Cô nghĩ rằng cô sẽ không bao giờ có thể tức giận cháu được nữa, bây giờ cháu đã an toàn - người cô nói.

- Nhưng sao lại như vậy ? - Mabel hỏi.

- Cháu yêu quý - Người cô nói - Cô đã rơi vào tình trạng ngẩn ngơ, cô nghĩ cô sẽ bị ốm. Cô luôn luôn yêu cháu nhưng cô không muốn làm hư cháu. Lúc ba rưỡi chiều hôm qua khi cô nói chuyện về cháu với ngài Lewson tại hội chợ, cô cảm thấy cháu không quan trọng một chút nào. Cô cũng đã cảm thấy như vậy khi cô đọc lá thư của cháu và khi những đứa trẻ tới. Hôm nay vào giữa buổi uống trà đột nhiên cô bừng tỉnh và nhận ra rằng cháu đã đi, điều đó thật kinh khủng. Cô nghĩ sẽ phát ốm mất thôi, ôi, Mabel, tại sao cháu làm vậy ?

- Đó chỉ là một trò đùa - Mabel yếu ớt nói. Sau đó hai cô cháu đóng cửa và đi vào trong.

- Đó là điều kỳ quặc ít thấy nhất - Gerald đứng ngoài cửa lẩm bẩm - Giống như phép thuật đến với mình. Mình cảm thấy còn nhiều điều kỳ lạ mà mình chưa biết về lâu đài này và mình nghĩ rằng mình sẽ được nhìn tận mắt những điều đó.

Khi đi qua những bãi cỏ, xuyên qua những bụi cây nhỏ nơi những chiếc hồ giống như những mặt gương lớn phản chiếu những ngôi sao lấp lánh và những bức tượng trắng nổi bật trong bóng đêm, cậu bắt đầu cảm thấy không phải ngạc nhiên, không phải lo lắng mà là có sự gì đó khác lạ. Cảm giác mới lạ đó xuất hiện khi cậu đi qua khu vườn. Ban ngày khu vườn giống như trong mơ còn ban đêm thì nó như một ảo ảnh. Cậu không nhìn thấy chân mình khi bước đi, chỉ thấy những ngọn cỏ dạt sang bên. Còn cảm giác lạ lùng của cậu thì khó có thể nói thành lời, như thể cậu đang ở trong một thế giới khác.

Sự huyền hoặc của khu vườn xâm chiếm cậu.

- Mình sẽ chưa vào trong - Gerald tự nhủ - vẫn còn quá sớm. Có lẽ mình sẽ không bao giờ tới đây vào ban đêm nữa. Mình nghĩ là mọi thứ nhìn có vẻ khác vì quá tối.

Có một vật gì đó màu trắng đang chuyển động phía dưới cây liễu, những bàn tay trắng rờ những chiếc lá kêu xào xạc. Một chiếc bóng màu trắng xuất hiện, đó là một sinh vật với chiếc sừng và chân của dê, đầu và tay thì của một cậu bé. Gerald không cảm thấy sợ. Đó là thứ kỳ diệu nhất mà cậu đã từng nhìn thấy. Cái hình màu trắng đó lăn trên cỏ, rồi lại đứng thẳng lên và nhảy ra khỏi bãi cỏ. Vẫn còn cái gì đấy màu trắng dưới cây liễu, Gerald bước lại ba bước để nhìn và cái mà cậu thấy là bộ tượng trống trơn.

- Chúng cử động - cậu nói, và một cái bóng màu trắng khác đi ra từ khu Tháp hoa và biến mất sau những cây nguyệt quế - Những bức tượng đang cử động.

Có tiếng lạo xạo trên lối đi rải sỏi, một vật dài và có màu xám khỉnh khiếp đang bò về phía cậu thật chậm và nặng nề. Vừa đúng lúc mặt trăng ló ra và có thể nhìn thấy hình thù đó. Nó là một trong số những con khủng long khổng lồ bằng đá, có kích cỡ giống như hàng triệu năm trước đây khi chúng làm chủ thế giới, trước khi loài người xuất hiện.

- Nó không thể nhìn thấy mình - Gerald nói - Mình không sợ. Nó cũng chuyển động.

Cậu giơ tay ra khẽ vuốt một bên chiếc đuôi khổng lồ. Nó bằng đá, nó không sống như cậu tưởng tượng nhưng nó là sự sống bên trong hình đá. Nó quay lại khi cậu sờ vào đuôi nó. Gerald cũng quay lại và chạy hết sức về phía ngôi nhà. Bởi vì thần chết dưới dạng sinh vật bằng đá đó đã xuất hiện trong khu vườn và suýt bắt được cậu.

Gareld chạy trốn thần chết chứ không phải chạy trốn con quái vật bằng đồng biết đi đó.

Cậu đứng thở hổn hển phía dưới cái cửa sổ thứ năm, sau đó cậu trèo vào cửa sổ bằng thân cây thường xuân mọc sát tường. Cậu quay đầu lại nhìn xuống khoảng tối mà cậu vừa trèo. Có tiếng nước bắn tóe ở hồ cá và rồi con quái vật khổng lồ bằng đá đó dầm mình ở chỗ nước nông giữa những lá hoa súng.

Khi đã ở trong phòng, Gerald quay lại để nhìn những thứ khác. Mặt hồ vẫn tĩnh lặng, phản chiếu ánh trăng. Mặt trăng chiếu qua những cành liễu đang đung đưa lên những bức tượng, soi rọi vào một bức tượng vẫn đứng câm lặng bên bệ đá. Giờ tất cả mọi thứ trong vườn đều đứng vị trí không có gì chuyển động và bất thường cả.

- Thật là lạ thường và kỳ quặc ! - Gerald nói - Mình không nghĩ rằng mình đã mơ trong khi đi ngang qua một khu vườn với giấc mơ như vậy.

Cậu đóng cửa sổ vào, đánh một que diêm và đóng cửa chớp. Que diêm khác đã chỉ cho cậu chiếc cửa, cậu xoay khóa, đi ra, khóa cửa lại, treo chiếc chìa khóa lên chiếc đinh và rón rén đến cuối hành lang. Ở đây cậu đứng đợi cho đến khi có thể tìm đường qua ánh trăng chiếu qua những cánh cửa không có cửa chớp ở hành lang.

- Không hiểu bếp nằm ở đâu - Gerald nói. Cậu đã quên mất cậu là một thám tử, cậu chỉ ước ao trở về nhà để nói cho mọi người về giấc mơ kỳ quặc lạ thường mà cậu đã có khi ở trong vườn - Mình cho rằng sẽ chẳng thành vấn đề với bất kỳ cánh cửa nào mà mình mở, mình vẫn hoàn toàn vô hình, đúng thế mình còn không thể nhìn được tay của mình khi nó ở ngay trước mặt mình - Cậu cố ý giơ một tay lên - Nào bắt đầu nhé !

Cậu đã mở rất nhiều cánh cửa, đi lang thang vào trong những phòng rộng với những đồ đạc được phủ bằng vải lạnh màu nâu, phía trên trần nhà những chiếc đèn chùm lớn được che bằng những chiếc túi to, những căn phòng có những bức tranh sống động được treo đầy tường, những căn phòng mà các giá sách cũ xếp thành hàng, những phòng ngủ lớn treo chân dung nữ hoàng Elizabeth.

Nhưng cậu không thể tìm thấy bếp. Cuối cùng cậu thấy một cánh cửa mở ra những bậc đá dẫn lên một lối đi nhỏ đầy sỏi, những bậc đá dẫn xuống phía dưới một cánh cửa có ánh đèn hắt ra, tuy nhiên thật khó đưa tay tới cánh cửa đó để mở nó ra.

- Thật vớ vẩn ! - Gerald tự nhủ - Đừng có như một con lừa ! Có phải mày đang vô hình không ?

Sau đó cậu mở cửa, có ai đó bên trong đang nói về cái gì đó với giọng giận dữ.

Gerald lùi lại, cậu đứng nép sát vào tường, một người đàn ông nhẩy tới ô cửa và một

chiếc đèn lồng chiếu sáng hành lang.

- Ổn rồi - người đàn ông nói với một tiếng thở phào nhẹ nhõm - Đó chỉ là gió thôi, cánh cửa quá nặng.

Những gã đàn ông đang lấy đồ bạc ra khỏi hai chiếc hòm lớn

- Gió thổi ư ! - Giọng cầu nhàu của người khác vang lên - Thật may, lúc đó tao nghĩ mình đã bị tóm gọn rồi.

Họ đóng cửa lại.

Cậu không thích gặp những người đàn ông đó, ở họ toát ra sự đe dọa, sự vô hình của cậu dường như chỉ là một sự nguy trang quá yếu. Gerald đã nhìn thấy nhiều hơn thứ mà cậu muốn. Một điều may mắn kỳ diệu, cậu đã tìm ra được lũ trộm trong đêm đầu tiên làm thám tử. Những gã đàn ông đang lấy đồ bạc ra khỏi hai chiếc hòm lớn, chúng đựng vào những chiếc bao tải. Cánh cửa phòng được làm bằng sắt dày sáu phân. Sự thật thì cửa phòng bọc sắt đó đã bị chúng cạy khóa, vật mà chúng dùng để cạy khóa vẫn nằm trên sàn nhà.

- Nhanh lên ! - Gerald lắng nghe - Mà không cần phải chuyển nó đi cả đêm đâu.

Những đồ bạc va vào nhau xúng xểng.

Gerald đi khỏi chỗ đó rất nhanh và cẩn thận. Đây là điều lạ lùng nhất, dù cậu không thể tìm ra đường tới chỗ ở của những người giúp việc khi trong đầu cậu không nghĩ ngợi gì. Trong khi đầu cậu đầy những suy nghĩ về những chiếc nĩa bạc, những chiếc cốc bạc và cậu hỏi liệu ai có thể đi theo cậu dọc theo lối đi ngoằn ngoèo này thì cậu đi thẳng như một mũi tên ra cánh cửa dẫn tới nơi mà cậu muốn tới.

- Một thám tử may mắn - Cậu nhủ thầm - Mình đã thành công ngoài sự tưởng tượng, mình phải đánh dấu để tìm sự trợ giúp.

Nhưng sự trợ giúp nào đây ? Không còn nghi ngờ gì nữa, có những gã đàn ông đang ở trong nhà, nhưng cậu không thể báo cho chủ nhà. Cậu quá thất vọng về tình trạng vô hình của mình. Sự giúp đỡ của Mabel cũng chẳng có tác dụng lắm. Cảnh sát ư ? Trước khi họ có thể tới thì những tên trộm đã cao chạy xa bay với bao của cải rồi.

Gerald dừng lại và nghĩ rất nhiều, cậu đưa hai tay lên ôm đầu. Sau đó với cây bút chì, quyển vở, và dùng bậu cửa sổ với tất cả sự thông minh của cậu vào lúc này, cậu viết:

Quý vị biết căn phòng để đồ bạc ở đâu rồi đấy. Những tên trộm đang chia chác trong đó, cánh cửa dày đã bị phá khóa. Hãy cử người đi báo cho cảnh sát. Tôi sẽ theo dõi những tên trộm để phòng chúng đi khỏi trước khi cảnh sát tới.

Cậu lưỡng lự một chút và cuối cùng cậu ghi:

Từ một người bạn.

Lá thư này được cuộn tròn quanh một hòn đá và buộc bằng dây giầy, nó đã gây ra tiếng động lớn tại cửa sổ nơi mà Mabel và người cô đang sum họp với một bữa tối hiếm thấy: những quả mận ninh nhừ, kem, bánh xốp, bánh trứng sữa, bánh mì phết bơ và bánh putdinh lạnh.

Gerald cảm thấy đói trong tình trạng vô hình. Cậu nhìn bữa tối với vẻ thèm muốn trước khi ném viên đá. Cậu đợi đến khi họ hết sợ hãi, nhìn thấy viên đá được nhặt lên và lá thư được đọc.

- Thật vớ vẩn ! - Người cô nói, khi đã bình tĩnh hơn - Thật là tệ ! Tất nhiên đó là một trò lừa bịp.

- Hãy báo cảnh sát như lời cậu ta nói đi ! - Mabel rên rỉ.

- Như ai nói ? - người cô ngắt lời hỏi.

- Hãy báo cảnh sát ngay lập tức - Gerald nói phía ngoài với giọng mạnh mẽ nhất mà cậu có thể - Cô sẽ phải tự chịu trách nhiệm nếu như cô không làm thế. Cháu không thể làm được gì cho cô nữa.

- Ta sẽ gọi chó ra tấn công người ! - Người cô la lên.

- Ôi cô, đừng làm vậy ! - Mabel nháy ra với sự bối rối - Đó là sự thật, cháu biết đó là sự thật. Hãy đánh thức chú Bates !

- Cô không tin một từ nào cả - Người cô nói. Không lâu sau ông Bates đã có mặt ở đó, do sự lo lắng của Mabel. Khi ông ta nhìn vào tờ giấy, phải lựa chọn đi vào phòng có cánh cửa sắt để thấy chẳng có chuyện gì cả hay là tới sở cảnh sát bằng xe đạp và ông ta đã lựa chọn phương án thứ hai.

Khi cảnh sát tới thì cánh cửa sắt vẫn khép hờ và những đồ bạc mà ba tên trộm có khả năng mang được đã biến mất.

Lúc đó đã là năm giờ sáng, cậu chỉ kịp bò lên giường, hoàn toàn kiệt sức và lạnh cóng.

- Cậu Gerald ! Tiếng gọi của Eliza vang lên bên tai cậu - Đã bảy giờ rồi, một ngày đẹp trời khác đã tới và một vụ trộm khác đã xảy ra - Chị hét lên khi kéo bức màn che và nhìn vào phía giường - Hãy nhìn vào giường cậu ấy, tất cả đều nhàu nát và bẩn thỉu, còn cậu ấy không có ở đó !

- Ôi, Jimmy ! Lần này chị lại la lên. Kathleen chạy từ phòng mình sang, Jimmy bật dậy và giụi mắt.

- Cái gì vậy ? - Kathleen la lớn.

- Chị không biết chuyện gì đã xảy ra cả.

Eliza ngồi phịch xuống chiếc hòm khi chị nói.

- Đầu tiên mọi thứ trên giường cậu ấy trống trơn và đen sì như một ống khói, còn cậu ta thì không có ở đó, sau đó chị nhìn lại thì cậu ấy lại có ở đó. Chị bị ốm mất. Chị đã nghĩ rất nhiều khi chị nghe thấy giọng nói của thiên sứ vào sáng hôm qua, chị sẽ nói với cô giáo của các em về

cậu bé này với những trò nghịch ngợm của các em. Tự bôi đen mình như một người da đen bẩn thỉu. Trò này đi quá xa rồi.

- Chị ơi - Gerald từ tốn nói - Em sẽ nói cho chị biết một vài điều.

Elíza khịt khịt mũi, đó là biểu hiện bất lịch sự của chị, chị đã bị sốc và khó kiểm soát được mình.

- Chị có thể giữ được bí mật không ? - Gerald nóng lòng hỏi,

- Có - Eliza trả lời.

- Hãy giữ lời, em sẽ đưa chị hai quả lắc.

- Nhưng em đang nói với chị về cái gì ?

- Về hai quả lắc và điều bí mật. Và chị không được nói với ai.

- Em không nên cầm nó - Eliza nói, hăm hở đưa hai tay ra - Bây giờ hãy dậy và dọn sạch phòng của mình đi, Gerald ạ.

- Ôi, em rất mừng vì anh vẫn an toàn - Kathleen nói, khi Eliza vừa đi ra ngoài.

- Tối qua dường như em đã không để ý gì đến anh - Gerald lạnh lùng nói.

- Em không thể hiểu làm thế nào mà em lại để anh đi. Tối qua em đã không lo lắng, nhưng sáng nay lúc em tỉnh dậy em đã nhớ ra.

- Thế đấy, em thật chán quá - Gerald nói khi cô em gái bá cổ cậu.

- Làm thế nào mà anh hiện hình lại được ? - Jimmy hỏi.

- Khi chị ấy gọi anh, chiếc nhẫn rơi ra.

- Hãy kể cho bọn em nghe mọi chuyện đi - Kathleen nói.

- Chưa phải lúc - Gerald nói về bí ẩn.

- Chiếc nhẫn đâu rồi ? - Jimmy hỏi ngay sau khi ăn sáng xong - Em muốn đeo nó ngay bây giờ.

- Anh đã quên mất nó - Gerald nói - Anh nghĩ là nó vẫn ở đâu đó trên giường.

Nhưng chiếc nhẫn không còn ở đó nữa, Eliza đã dọn sạch giường.

- Chị thề rằng không có chiếc nhẫn nào ở đó. Chị sẽ nhìn thấy nếu ở đó có chiếc nhẫn.

Chương 5

Tìm kiếm và lục lọi đều vô ích - Gerald nói khi tất cả mọi xó xỉnh trong phòng ngủ đều bị lật tung lên mà vẫn không thấy chiếc nhẫn - Người thám tử xuất sắc của chúng ta sẽ có những con cá để rán chỉ trong có nháy mắt, nếu những người còn lại muốn nghe về câu chuyện tối qua...

- Hãy đợi đến khi chúng ta gặp Mabel - Kathleen nói.

- Hẹn lúc mười rưỡi có phải không nhỉ ? Tại sao anh Gerald không kể chuyện khi chúng ta đi ? Dù sao thì em cũng không cho rằng đã xảy ra chuyện gì - Tất nhiên những lời này do Jimmy nói.

- Vậy à - Gerald bình luận một cách dễ thương - Làm thế nào mà em biết. Mabel u sầu sẽ đợi ở chỗ hẹn mà không thấy chúng ta đến mức lo lắng. "Cá, cá, những con cá tôi rán !" - Cậu hát líu lo giai điệu bài hát Cherry Ripe, cho đến khi Kathleen véo cậu một cái.

Jimmy lạnh lùng quay đi và nói.

- Khi nào thì anh mới xong.

Nhưng Gerald vẫn tiếp tục hát:

Khi miệng của Johnson mỉm cười,

Đó là hòn đảo nhỏ Cherry,

Những con cá, những con cá,

Cá tôi rán,

Johnson oai vệ, hãy đến và mua đi !

- Làm thế nào mà anh có thể chọc tức người khác được như vậy ? - Kathleen hỏi.

- Anh không biết - Gerald trả lời, và tiếp tục bài nói chán ngắt - cần được ngủ hoặc là uống say. Hãy đến nơi mà không ai có thể nghe thấy chúng ta.

- Ồ, đến một nơi nào đó trên hòn đảo

mà không ai có thể nghe thấy.

Và cẩn thận ổ khóa

có một cái tai đang dính chặt vào đó.

Cậu thì thầm, cánh cửa thành linh mở ra, không còn nghi ngờ gì đó chính là Eliza. Chị ấy gõ nhẹ vào ván ốp tường với một cái khăn lau bụi, nhưng sự giấu diếm thật vụng về.

- Chị biết rằng điều đó không bao giờ được chấp nhận - Jimmy nghiêm khắc nói.

- Chị không làm thế - Eliza nói, tai đỏ ửng lên.

Các bạn trẻ không đến phố High Street nữa mà ngồi trên bức tường của khu nhà thờ và đung đưa chân. Trong suốt chặng đường Gerald đã không nói một lời nào.

- Ôi, Jerry, em sắp chết vì chờ nghe anh kể đã xảy ra chuyện gì đấy - Kathleen nói.

- Thế tốt hơn - Gerald nói và cậu kể lại câu chuyện. Khi cậu kể, sự huyền bí và ma thuật của khu vườn dưới ánh trăng ẩn hiện trong giọng nói và trong câu chuyện cậu kể đến nỗi khi cậu nói về những bức tượng và con vật khổng lồ chuyển động dù chúng bằng đá, Kathleen rùng mình nắm chặt tay cậu, còn Jimmy há hốc mồm nghe và thối dúng gót giày gỗ vào tường.

Rồi đến câu chuyện rùng rợn về những tên trộm, về lá thư được quăng vào phòng khách yên tĩnh nơi Mabel và người cô đang ngồi. Gerald kể rất chi tiết và với sự thích thú cho đến lúc đồng hồ nhà thờ chỉ mười một rưỡi, cậu nói:

- Chàng thám tử trẻ dũng cảm của chúng ta đã làm tất cả những gì có thể, và hơn nữa còn giúp đỡ được những người tuyệt vọng. Ô, Mabel kìa !

- Em không thể đợi lâu hơn được nữa - cô bé giải thích - Khi không thấy các anh đến em đã đi nhờ xe. Không có gì xảy ra nữa chứ ? Những tên trộm đã đi mất khi ông Bates vào phòng bọc sắt.

- Anh có nghĩ là đã kể tất cả sự thật không ? - Jimmy hỏi.

- Tất nhiên đó là sự thật - Kathleen nói - Kể tiếp đi Jerry. Anh ấy vừa kể đến đoạn ném hòn đá vào nơi có bánh putdinh đấy Mabel ạ. Kể tiếp đi anh.

Mabel trèo lên bức tường ngồi và nói:

- Anh hiện hình trở lại nhanh hơn em đấy.

Gerald gật đầu và lại tiếp tục:

- Chuyện của chúng ta cần phải nói ít chùng nào thì tốt chùng ấy bởi vì món cá rán sẽ được mang lên lúc mười hai giờ, và chỉ còn có nửa tiếng nữa. Hãy để bức thư của chàng thám tử của chúng ta thực hiện công việc cảnh cáo. Gerald vô hình - thám tử Sherlock Holmes quay lại nơi đó thì những tên kẻ trộm vẫn ở đó, đang ăn trộm một cách táo tợn và nhanh gọn. Anh không thấy có bất cứ sự khôn ngoan nào khi dấn thân vào nơi nguy hiểm, vì thế anh chỉ đứng đợi ở ngoài hành lang chỗ bậc thang, em có biết không ?

Mabel gật đầu.

- Ngay sau đó chúng đi ra ngoài, tất nhiên rất thận trọng. Chúng không nhìn thấy anh, chúng lặng lẽ đi ra lối đi, một trong những chiếc bao đựng đồ bạc lấp lánh trước mặt anh, rồi bọn trộm bước ra ngoài biến vào đêm tối.

- Nhưng bằng cách nào ?

- Qua căn phòng em đã soi gương lúc còn vô hình đó. Ngay lập tức người anh hùng theo

sau với đôi giày tennis. Ngay khi ba kẻ vô lại tìm chỗ ẩn náu dưới lùm cây, lẫn giữa những cây đỗ quyên, đi ngang qua vườn hoa và... - cậu hạ giọng và nhìn về phía trước mặt chỗ cây bìm bìm leo cạnh tảng đá nơi con đường bụi trắng - những sinh vật bằng đá chuyển động, chúng ẩn mình giữa những tán cây và dưới những cây cao, anh đã thấy chúng rất rõ nhưng chúng không nhìn thấy anh. Mặc dù chúng nhìn thấy những tên trộm nhưng những tên trộm lại không thể nhìn thấy chúng. Thật kỳ quặc phải không ?

- Những sinh vật bằng đá à ? - Mabel được bọn trẻ giải thích.

- Em chưa bao giờ nhìn thấy chúng chuyển động cả - Mabel nói - Em cũng thường xuyên ở trong vườn vào buổi tối.

- Anh đã nhìn thấy chúng - Gerald nói.

- Em biết, em biết - Mabel vội vàng thanh minh - Em muốn nói là em sẽ không ngạc nhiên nếu nhìn thấy chúng khi anh đang vô hình, chúng chuyển động chứ không phải trơ như đá.

Gerald đã hiểu ra, và tôi chắc chắn, tôi hy vọng các bạn cũng vậy.

- Anh sẽ không ngạc nhiên nếu em đúng - Cậu nói - Khu vườn lâu đài đúng là bị phù phép nhưng điều mà anh muốn biết là bằng cách nào và tại sao. Kể tiếp nhé, anh đã bắt kịp ngài Johnson trước lúc mười hai giờ và cùng đi bộ tới tận chợ.

- Sự mạo hiểm vẫn tiếp tục - Mabel nói - Anh có thể kể khi chúng ta đi. Ôi, nó làm em hồi hộp quá !

Tất nhiên câu nói này làm Gerald rất vui.

- Anh đi theo sau, giống như trong giấc mơ. Bọn trộm ra ngoài bằng đường hang mà chúng ta đã vào và anh nghĩ rằng đã để chúng thoát. Anh đợi cho đến khi chúng rời khỏi con đường để chúng không nghe thấy tiếng bước chân anh, anh phải toát mồ hôi mới theo kịp chúng. Anh tháo giày, nghĩ rằng như thế sẽ không gây tiếng động. Anh theo sau chúng. Chúng đi qua chỗ ở của những người nghèo, đi xuống phía dòng sông. Bây giờ chúng ta phải chạy đua thôi.

Câu chuyện dừng lại và cuộc chạy đua bắt đầu.

Chúng thấy ông Johnson đang giặt quần áo ở sân sau nhà ông ta.

- Thừa ngài Johnson - Gerald nói - Ngài sẽ cho cháu cái gì nếu cháu nói cho ngài biết cách lấy được năm mươi bảng ?

- Một nửa - Ông Johnson nói ngay - Và vỗ một cái vào đầu cháu nếu cháu nói vớ vẩn.

- Đó không phải là chuyện vớ vẩn - Gerald nói rất nghiêm túc - Nếu ngài cho chúng cháu vào cháu sẽ nói tất cả và khi ngài bắt được bọn trộm cùng với số của cải đã mất ngài chỉ cần đưa cháu một bảng, cháu sẽ không đòi hỏi gì thêm.

- Vào đi nào - ông Johnson nói - Nhưng ta đánh cược là cháu muốn gì đó nhiều hơn thế ở ta. Tại sao cháu không đòi phần thưởng nào khác cho cháu ?

- Ngài Johnson quả là tài giỏi hơn người - Gerald nói những lời bay bướm. Các bạn trẻ đã vào trong nhà và cánh cửa đã được đóng lại - Cháu muốn ngài đừng bao giờ tiết lộ ai đã nói cho ngài biết, hãy để họ nghĩ rằng ngài tự tìm kiếm và phán đoán.

- Ngồi xuống đi cháu - ông Johnson nói - Và nếu cháu chơi khăm ta thì tốt hơn hết là cháu nên về nhà đi trước khi ta xử lý cháu.

- Cháu không lừa ngài - Gerald kiêu hãnh đáp - Không một chút nào. Cháu đã khám phá ra chuyện đó vào ban đêm ở một nơi mà cháu không nghĩ tới. Cháu sẽ bị khiển trách nếu ở nhà mọi người biết cháu ra ngoài gần hết đêm. Giờ ngài thấy tình cảnh khó khăn của cháu chưa ?

Ngài Johnson đã rất thích thú với những gì Gerald nói. Ông ta nói rằng mình đã hiểu và hỏi để biết rõ thêm.

- Ngài đừng hỏi bất kỳ câu hỏi nào, cháu sẽ nói tất cả để ngài biết. Vào đêm qua khoảng mười một giờ cháu ở lâu đài Yalding. Ngài đừng quan tâm là cháu đã vào đó bằng cách nào hay là cháu ở đó để làm gì. Ở đó có một cái cửa sổ đang mở, có ánh sáng phát ra. Đó là căn phòng có cửa sắt, trong đó có ba người đàn ông đang cho những đồ vật bằng bạc vào một cái bao.

- Có phải cháu đã viết những lời cảnh báo và người ở lâu đài đã đưa nó cho cảnh sát ? - Ngài Johnson sốt sắng tiếp lời.

- Đúng thế, chính là cháu. Ngài có thể để họ nghĩ đó là ngài nếu ngài muốn. Lúc đó ngài đã hết phiên trực rồi phải không ạ ?

- Đúng vậy - Ngài Johnson nói.

- Cảnh sát đã không đến kịp thời, nhưng cháu đã ở đó và đã đi theo chúng.

- Cháu đã làm thế à ?

- Cháu đã nhìn thấy chúng giấu đồ ăn trộm được và những đồ đạc khác lấy ở ngô Houghton và cháu cũng nghe thấy chúng bàn bạc khi nào thì sẽ mang những thứ đó đi.

- Hãy đi và chỉ cho ta biết nơi đó - Ngài Johnson nói, và đứng bật dậy nhanh đến nỗi chiếc ghế bành đổ ngật ra phía sau.

- Đừng như thế ạ - Gerald điềm tĩnh nói - Nếu ngài tới đó trước thời gian chúng hẹn nhau, ngài sẽ tìm được các đồ bạc nhưng ngài sẽ không bao giờ bắt được những tên trộm.

- Cháu nói đúng - Người cảnh sát dựng chiếc ghế lên và ngồi xuống - Rồi sao ?

- Sẽ có một chiếc ô tô tới gặp lũ trộm tại con đường nhỏ ở phía bên kia nhà thuyền vào lúc một giờ đêm nay. Chúng sẽ đưa những đồ ăn cắp lên thuyền vào lúc mười hai rưỡi. Đây là cơ hội để ngài đựng đầy túi tiền và tạo cho mình danh tiếng và sự vinh quang.

- Thế thì giúp tôi đi - Ngài Johnson trầm ngâm và vẫn còn ngờ vực - Tự cháu không thể nghĩ được tất cả những điều này.

- Cháu có thể đấy. Nhưng cháu đã không làm vậy. Ngài hãy nghe đây. Đây là cơ hội hiếm có của ngài. Chỉ một đồng bằng cho cháu, mọi việc là của ngài, ngài đồng ý chứ ?

- Ta đồng ý - ngài Johnson nói - Ta đồng ý. Nhưng nếu đó chỉ là trò đùa của cháu ?

- Ngài không thể nhận thấy là anh ấy không đùa à ? - Kathleen sốt ruột xen vào - Anh ấy không phải là kẻ nói dối, chúng cháu cũng vậy.

- Nếu ngài không tin - Gerald nói - Cháu sẽ tìm một người cảnh sát khác khôn ngoan hơn.

- Ta có thể cho cháu một trận vì tội ở ngoài cả đêm. Ngài Johnson nói.

- Nhưng ngài sẽ không quá bất lịch sự như thế - Mabel nói - Ngài đã quá hoài nghi trong khi chúng cháu đang cố gắng tốt với ngài.

- Nếu cháu là ngài - Gerald gợi ý - Cháu sẽ đến nơi giấu đồ với hai người nữa. Ngài có thể bố trí một cuộc phục kích nhỏ tại rừng gần nơi giấu đồ. Cháu sẽ để hai, ba hoặc nhiều người hơn núp ở con đường nhỏ để chờ chiếc ô tô.

- Có lẽ cậu nên làm nghề cảnh sát - Ngài Johnson tán thưởng - nhưng nếu đó là một trò chơi khăm ?

- Thế thì ngài sẽ là một con lừa, và cháu không nghĩ rằng đây là lần đầu tiên - Jimmy nói.

- Nói đủ chưa ? - Gerald vội vàng nói - Hãy giữ mồm đầy, Jimmy, đồ ngốc !

- Đúng thế - Ngài Johnson nói.

- Khi ngài thi hành nhiệm vụ, ngài đi xuống phía rừng, và khi thấy cháu hắt hơi thì đó chính là chỗ cần tìm. Những chiếc bao tải đã được buộc chặt và giấu dưới nước. Ngài chỉ phải đi theo và chú ý tới những dấu vết. Ở đó sự vinh quang đang chờ đón ngài, khi ngài trở nên nổi tiếng và thành một trung sĩ thì hãy nhớ tới cháu.

Johnson nói rằng ông ta rất cảm ơn. Ông ta cảm ơn thêm một lần nữa và rồi nói thêm rằng mình sẽ tới đó ngay.

Nhà của ngài Johnson ở bên ngoài thị trấn, đối diện với lò rèn, những bạn trẻ phải đi qua rừng để tới đó. Chúng quay trở lại con đường cũ, đi qua thị trấn, qua những con phố hẹp có mùi khó chịu để tới lối nhỏ cạnh một xưởng cưa. Ở đây, bọn trẻ tiến về phía những thân cây to, chúng đưa mắt nhìn các hố mà thợ xẻ đào, những người thợ đã đi ăn. Đây là chỗ chơi ưa thích của các cậu bé. Có một tấm ván dài bằng gỗ thông tỏa ra mùi thơm dễ chịu, những đứa trẻ nhận thấy nó vừa mới được cưa.

- Một nơi thật là tuyệt ! - Mabel nín thở nói khi nhìn vết cưa - Em tin là em thích việc này hơn cả những trò chơi khác kể cả phép thuật.

- Anh cũng vậy - Jimmy nói - Anh Jerry, đừng có khịt khịt nhiều như vậy.

- Anh không thể - Gerald trả lời - Anh không dám sử dụng khăn mùi soa vì sợ ngài Johnson đang đứng ở đâu đó không nhìn thấy. Anh ước gì anh nghĩ ra cách khác để làm ám hiệu. Thật kỳ quặc. Ngay khi tới đây và nhớ tới điều anh đã nói về ám hiệu thì anh lại bị lạnh ngay và... ờn Chúa, ông ta đây rồi.

Những đứa trẻ quên ngay chuyện.

- Hãy theo anh - Gerard la lên và chạy theo chiếc bè bằng gỗ cây sồi, những đứa khác cũng chạy theo. Ngay khi tiếng bước chân người cảnh sát vang lên trên con đường mòn, Gerald dừng lại ở một đầu cầu tàu gỗ đã mục có một thanh vịn lỏng lẻo và hắt hơi ầm ỹ.

- Chào ngài - Cậu nói ngay.

- Chào cháu - Ngài Johnson đáp - Cháu bị lạnh à ?

- Chà ! Cháu sẽ không bị lạnh nếu cháu có một đôi giày giống ngài - Gerald nói - Ngài hãy nhìn xem, bất cứ ai cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân ngài từ xa hàng dặm. Làm thế nào ngài có thể tới gần người khác để bắt họ chứ ? - Cậu nhảy ra khỏi cầu tàu và thì thầm khi đi qua chỗ ngài Johnson - Hãy can đảm, sẵn sàng hành động và giải quyết nhanh gọn, chính là chỗ đó.

- Chúng em mời một người bạn về ăn tối - Kathleen nói khi Eliza ra mở cửa - Cô giáo đầu ả ?

- Cô ấy tới lâu đài Yalding cả ngày. Các em hãy ăn nhanh lên, chiều nay chị được nghỉ và bạn trai của chị sẽ không vui nếu anh ấy phải đợi.

- Được ạ, chúng em sẽ ăn nhanh - Gerald hứa.

Những đứa trẻ giữ lời hứa. Bữa ăn có món thịt bê băm, khoai tây và bánh putding, có lẽ đó là những món ăn chán nhất trên thế giới và chúng chỉ mất mười lăm phút để ăn.

- Bây giờ - Mabel nói khi Eliza cầm bình nước nóng đi khuất sau cầu thang - Chiếc nhẫn đâu ? Tớ phải để nó vào chỗ cũ.

- Anh chưa thấy nó - Jimmy nói - Khi nào tìm thấy nó thì Cathy và anh phải được cầm nó để được giống em và anh Gerald.

- Khi nào thì các anh tìm được nó ? - Khuôn mặt tái của Mabel trở nên nhợt nhạt hơn.

- Tớ xin lỗi, anh em tớ xin lỗi bạn - Kathleen bắt đầu và câu chuyện mất nhẫn được thuật lại.

- Không thể thế được - Mabel phản đối - Nó không thể biến mất.

- Em không biết chuyện gì có thể xảy ra, bọn anh cũng vậy. Có lẽ nó tự biến mất. Em thấy đấy, nó tuột khỏi tay anh ở trên giường. Bọn anh đã tìm mọi góc ngách rồi.

- Em tự tìm có được không ? - Mabel sốt ruột hơn - Nếu mất chiếc nhẫn thì đó là lỗi của em. Nó cũng gần giống như việc ăn trộm, ông Johnson đó sẽ nói như vậy. Em biết ông ta sẽ nói thế.

- Tất cả chúng ta hãy tìm lại một lần nữa đi - Cathy nói và bật dậy - Sáng nay chúng ta đã tìm khá là vội vàng.

Bọn trẻ tìm kiếm và tìm kiếm, ở trên giường, dưới gầm giường, dưới tấm thảm, dưới

những đồ đạc trong phòng, chúng giữ cả những bức rèm, tìm kỹ từng góc phòng, chỉ thấy bụi bần chứ không thấy chiếc nhẫn. Chúng tìm lại lần nữa, chúng tìm mãi, tìm ở bất cứ chỗ nào có thể. Jimmy đứng bất động và chăm chú nhìn lên trần nhà, dường như cậu nghĩ chiếc nhẫn có thể nhảy lên đó và bị mắc kẹt, nhưng cũng không thấy.

Cuối cùng Mabel nói:

- Chắc hẳn chị giúp việc của các anh đã lấy chiếc nhẫn đó rồi. Em nghĩ là em sẽ phải nói chuyện với chị ấy.

Cô bé định làm thế, nhưng đúng lúc đó có tiếng sập cửa và những đứa trẻ biết rằng Eliza đã đi gặp bạn trai.

- Không kịp nữa rồi - Mabel suýt khóc - Các anh sẽ để em lại một mình chứ ? Em sẽ tự kiểm tra lại căn phòng từng li từng tí một.

Những đứa trẻ đợi Mabel ở phía ngoài, tất nhiên phép lịch sự đòi hỏi vậy, ngoài ra chúng phải ở nhà để mở cửa cho cô giáo, mặc dù hôm nay thời tiết rất đẹp. Jimmy chợt nhớ ra túi quần của Gerald vẫn còn tiền mà chúng đã kiếm được ở hội chợ, trừ đã tiêu một ít để mua bánh. Tất nhiên những đứa trẻ đã sốt ruột đợi.

Dường như một giờ đã trôi qua, nhưng thực sự thì mới chỉ có mười phút trước khi những đứa trẻ nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở và tiếng bước chân của Mabel.

- Nó đã không tìm thấy chiếc nhẫn - Gerald nói.

- Làm thế nào mà anh biết ? - Jimmy hỏi.

- Qua tiếng bước chân - Gerald nói. Thực tế có thể nói được tâm trạng của một người ra sao qua tiếng bước chân của họ. Tiếng bước chân của Mabel nói “không” và khuôn mặt của cô bé khẳng định thêm tin không vui đó.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa rất mạnh ở phía cửa sau cản trở bất cứ ai định mở miệng nói rất tiếc về chuyện xảy ra hay tin chắc là sẽ sớm thấy chiếc nhẫn.

Tất cả những người giúp việc đã về nghỉ hè ngoại trừ Eliza, vì thế những đứa trẻ ra mở cửa, bởi vì như Gerald nói nếu đó là người bán bánh thì chúng sẽ mua và “Đó là món tráng miệng cho bữa tối mà chúng ta cần”.

Nhưng đó không phải là người bán bánh. Khi bọn trẻ mở cửa, chúng thấy một người đàn ông trẻ với chiếc mũ lệch sang một bên, miệng anh ta há hốc dưới bộ râu lởm chồm màu vàng. Mắt anh ta có thể nói rằng tròn xoe tới mức có thể nhất. Anh ta mặc một bộ vét màu mù tạc sáng, thắt chiếc cà vạt màu xanh, có một chiếc dây đồng hồ màu vàng ở túi áo gilê. Anh ta ngả về phía sau cánh tay phải đang với tới cánh cửa, nét mặt anh ta là vẻ mặt của một người đang bị ai đó lôi đi bất chấp ý muốn của mình.

Anh ta trông lạ lẫm đến nỗi Kathleen cố gắng đóng cửa ngay trước mặt anh ta, cô bé lẩm bẩm “Một kẻ điên trốn trại”. Nhưng cánh cửa đã không đóng được, có cái gì đó đã chặn lại.

- Thả anh ra ! - Người đàn ông trẻ nói.

- Thế à ! Thả anh ra ! - Đó là giọng của Eliza, nhưng không thấy chị dâu.

- Ai đang giữ anh vậy ? - Kathleen hỏi.

- Cô ấy - Người lạ trả lời.

- Cô ấy là ai ? - Kathleen hỏi, dù sau đấy cô bé hiểu rất rõ là cái gì đang giữ cho cánh cửa mở, đó chính là bàn chân vô hình của Eliza.

- Vợ chưa cưới của tôi. Ít ra thì giọng cũng giống như giọng của cô ấy và cũng có thể sờ được vào thân thể cô ấy, nhưng có một cái gì đó, tôi không thể nhìn thấy cô ấy.

- Anh vẫn tiếp tục nói như vậy - giọng Eliza cất lên - Người đàn ông lịch sự của tôi ơi, anh trở nên ngớ ngẩn hay là em đây ?

- Cả hai, em sẽ không ngạc nhiên đâu - Jimmy nói.

- Bây giờ, - Eliza nói - với tư cách là một người đàn ông, anh hãy nhìn thẳng vào mặt em và nói anh không thể nhìn thấy em.

- Anh không thể - người đàn ông tội nghiệp nói.

- Nếu tôi lấy trộm một chiếc nhẫn - Gerald nói, cậu nhìn lên bầu trời - Tôi sẽ đi vào trong nhà và giữ im lặng mà không đứng ở cửa sau để trưng diện đâu.

- Chẳng có gì để trưng diện - Jimmy thì thầm - một chiếc nhẫn cũ còn tốt !

- Tôi không ăn trộm cái gì cả - Người đàn ông nói - Em hãy thả anh ra. Mắt của anh có vấn đề, hãy thả anh ra, em có nghe thấy không ?

Đột nhiên tay anh ta lỏng ra và anh ta lao đảo về phía sau và tựa vào thùng nước. Eliza đã buông anh ta ra, cô len qua những bạn trẻ, cô thô bạo đẩy chúng sang bên bằng khuỷu tay vô hình. Gerald đã nắm được bàn tay cô, sờ thấy tai cô cậu thì thầm.

- Chị hãy đứng đây và đừng nói một lời nào. Nếu chị làm thế, em sẽ không báo cho cảnh sát.

Eliza không nói một lời nào, đứng câm lặng, vô hình và thở dốc.

Người đàn ông trong bộ đồ màu mù tạc đã lấy lại được thăng bằng và đứng nhìn những bạn trẻ bằng đôi mắt tròn xoe hơn lúc nãy.

- Cái gì đấy ? - Anh ta hỗn hển hỏi - Có chuyện gì thế ? Tất cả đó là cái gì ?

- Nếu như anh không biết, thì em e rằng chúng em không thể nói cho anh được - Gerald lịch sự nói.

- Có phải anh đang nói chuyện một cách rất lạ không ? - Anh ta hỏi và bỏ chiếc mũ ra khỏi đầu rồi đưa tay lên vỗ trán.

- Đúng là như vậy - Mabel nói,

- Anh hy vọng là anh đã không nói gì không phải - Người đàn ông lo lắng nói.

- Không một chút nào - Kathleen nói - Anh chỉ nói là vợ chưa cưới của anh đã nắm tay anh, còn anh không thể nhìn thấy cô ấy.

- Chúng em cũng vậy.

- Nhưng - Người đàn ông gần như kêu lên - Có phải em định nói với anh là..,

- Em không định nói gì với anh cả - Gerald thành thật nói - Nhưng em sẽ cho anh một lời khuyên, anh hãy về nhà lấy một cái khăn ướt đắp lên trán và nằm nghỉ một chút, ngày mai anh sẽ ổn thôi.

- Nhưng anh không...

- Em sẽ làm như vậy - Mabel nói - Anh biết đấy, hôm nay rất nóng.

- Bây giờ anh cảm thấy rất khỏe rồi - Người đàn ông nói - Nhưng anh chỉ có thể nói rằng anh xin lỗi, đó là tất cả những gì anh có thể nói. Anh chưa từng gặp một chuyện gì giống như thế này. Nhưng anh có thể hứa với Eliza... Chị ấy không thể ra gặp anh sao ?

- Eliza vào nhà rồi - Mabel nói - Chị ấy không thể gặp bất cứ ai vào ngày hôm nay.

- Em sẽ không nói về việc anh đã xử sự như vừa rồi chứ ? Cô ấy sẽ ghét anh nếu biết anh đã cư xử như vậy.

- Chúng em sẽ không nói với Eliza bất cứ gì.

- Và các em sẽ không coi thường anh chứ ?

- Tất nhiên rồi. Chúng em biết là anh không thể chịu được - Kathleen nói - Anh hãy về nhà nằm nghỉ đi, em chắc chắn là anh cần được nghỉ ngơi, chào anh.

- Chào em, anh cũng nghĩ vậy cô bé ạ - Người đàn ông mơ màng nói - Dù sao thì anh vẫn cảm thấy những ngón tay của cô ấy ở trong tay anh. Các em sẽ không đến nói với ông chủ anh về chuyện này chứ ?

- Không đâu, chúng em không nói đâu, mọi việc sẽ ổn thôi, chào anh - Tất cả mọi người cùng chào tạm biệt. Sự tĩnh lặng bao trùm khi người đàn ông chậm chậm vòng qua chỗ thùng nước, cánh cổng màu xanh đóng lại sau lưng anh ta. Eliza phá vỡ sự tĩnh lặng.

- Chị thú nhận ! - Eliza nói - Chị thú nhận là chị rất đau lòng.

Một giọt nước thành linh rơi xuống ngay ngưỡng cửa.

- Mưa - Jimmy nói, nhưng hóa ra là nước mắt của Eliza.

- Chị thú nhận - Eliza tiếp tục - Chị thú nhận - Những giọt nước mắt tiếp tục lăn xuống - Nhưng đừng để chị bị bắt ở đây, trong thị trấn này, nơi mọi người đều biết và tôn trọng chị. Chị sẽ đi đến một đồn cảnh sát khác cách đây mười dặm đầu thú. Chị cảm ơn các em vì các em không nói với Elf là chị đã ăn trộm chiếc nhẫn. Chị không lấy. Chị chỉ mượn nó trong ngày nghỉ của chị thôi, chị định làm dáng với bạn trai của chị.

Những đứa trẻ tò mò nhìn và rất thích thú với những giọt nước có thể nhìn thấy được khi

chúng lần xuống chiếc mũ vô hình của Eliza khốn khổ. Gerald bừng tỉnh và nói:

- Bây giờ chị nói thì cũng chẳng ích gì, chúng em không thể nhìn thấy chị.
- Đó chính là điều mà anh ấy đã nói - Eliza nói - nhưng...
- Chị không thể nhìn thấy chính chị - Gerald nói tiếp - Tay của chị đâu ?

Eliza nhìn tay mình và tất nhiên cô đã không thấy gì. Ngay lập tức một tiếng thét chói tai vang lên, chị rơi vào trạng thái kích động mạnh. Những đứa trẻ đã làm tất cả những gì có thể, tất cả những gì đã đọc được trong sách, nhưng thật vô cùng khó đối với chị giúp việc đang bị kích động mạnh.

Những đứa trẻ giúp chị ngồi xuống bậc cầu thang dưới cùng, chúng giải thích với chị rất tỉ mỉ và ân cần rằng chị thực sự vô hình và nếu chị lấy trộm hoặc mượn một chiếc nhẫn, chị không bao giờ biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra.

- Nhưng chị có thể chấm dứt tình trạng này được không ? - Chị rên rỉ khi bọn trẻ mang một chiếc gương tháo từ giá treo trong bếp xuống và thuyết phục Eliza rằng chị đang thực sự vô hình.

- Không đâu, sẽ không như thế mãi đâu - Mabel nói - Nhưng chị phải chịu đựng nó, giống như bệnh sỏi ý. Em chắc rằng ngày mai chị sẽ lại bình thường.

- Em nghĩ là đêm nay thôi - Gerald nói.

- Chúng em sẽ giúp chị tất cả những gì mà chúng em có thể, nhưng chị không được nói với bất cứ ai - Kathleen nói.

- Kể cả cảnh sát - Jimmy nói.

- Bây giờ hãy đi chuẩn bị sẵn trà cho cô giáo đã - Gerald nói.

- Và cho cả chúng ta nữa chứ.

- Không - Gerald nói - Chúng ta sẽ đi ra ngoài uống trà. Chúng ta sẽ có một buổi dã ngoại và chúng ta sẽ đưa Eliza đi cùng. Anh sẽ đi mua bánh.

- Tôi sẽ không ăn bánh đâu, cậu Jerry ạ - Giọng nói của Eliza cất lên - Vì vậy cậu đừng nghĩ đến chuyện đó. Cậu sẽ nhìn thấy bánh đi xuống ruột tôi. Ôi, đây là một sự trừng phạt khủng khiếp, chỉ vì mượn một chiếc nhẫn !

Bọn trẻ an ủi Eliza, pha trà và giao nhiệm vụ cho Kathleen mang cho cô giáo - cô vừa về có vẻ hơi mệt và buồn - rồi đợi Gerald đi mua bánh và chúng ta sẽ đi tới lâu đài Yalding.

- Bữa tiệc ngoài trời sẽ không được phép đâu - Mabel nói.

- Chúng ta sẽ được phép - Gerald nói ngắn gọn - Eliza, chị hãy khoác tay Kathleen, em sẽ đi phía sau để che cái bóng của chị. Hãy bỏ cái mũ ra nào. Em không biết nó sẽ làm cho cái bóng của chị trông như thế nào.

Sau đó chiếc mũ hiện ra trong tay của Kathleen

- Chiếc mũ đẹp nhất của tôi - Eliza nói, sau đó là tiếng sụt sịt.

- Thôi nào - Mabel nói - Chị hãy vui lên đi và hãy nghĩ rằng đây là một giấc mơ.

- Nhưng chị sẽ tỉnh lại chứ ?

- Ồ, có chứ, chị sẽ tỉnh lại chứ. Bây giờ chúng em sẽ bịt mắt chị lại và dẫn chị đi qua một cái cửa rất nhỏ, chị sẽ không phản đối chứ, hay là chúng em sẽ đưa một người canh sát vào giấc mơ.

Tôi không có thời gian để miêu tả Eliza đi vào hang. Chị thò đầu vào trước, các cô bé thì đẩy còn các cậu bé thì đỡ. Mặc dù vậy tay của Mabel cũng bị cào xước bởi đá lạnh và gót giày. Tôi sẽ không kể với các bạn tất cả những gì chị ấy nói khi những bạn trẻ dẫn chị ấy đi dọc theo con đường nhỏ đầy dương xỉ, qua chiếc cửa vòm và đi vào xứ sở thần tiên. Chị không nói gì được khi các bạn tháo khăn bịt mắt ở dưới một cây liễu nơi đặt bức tượng nữ thần Diana đứng trên một ngón chân.

- Giờ - Gerald nói - mọi chuyện đã xong rồi. Giờ chỉ là bánh ngọt và các món khác.

- Đã đến giờ uống trà rồi - Jimmy nói. Rồi bữa trà cũng được dùng xong.

Eliza khi đã được thuyết phục rằng dù vô hình nhưng không phải trong suốt và vì thế những người bạn đồng hành sẽ không thể nhìn thấy được những chiếc bánh trôi xuống dạ dày chị, nên chị đã có một bữa ăn tuyệt vời. Những đứa trẻ cũng vậy.

Khu vườn xanh mướt, mềm mại và mát mẻ đang chuyển dần sang màu vàng. Chiếc hồ có những con thiên nga là một chiếc gương phản chiếu bức tượng thần Mặt trời Phoebus chìm trong ánh sáng hồng từ những đám mây ngũ sắc.

- Thật là đẹp - Eliza nói - Giống như một bức bưu thiếp vậy, các em có thấy vậy không ?

- Em phải về nhà rồi - Mabel nói.

- Chị không thể về nhà trong tình trạng này. Chị sẽ ở lại đây và trở thành một người nguyên thủy sống trong túp lều không có tường và cửa màu trắng kia - Eliza nói.

- Chị ấy muốn nói đến Tháp khổng lồ - Mabel nói và chỉ về chỗ đó.

Mặt trời đột nhiên biến mất sau những đám lá thông, lâu đài đá hoa trắng đang từ màu hồng chuyển thành màu xám.

- Đây quả là một nơi tuyệt đẹp để ở ngay cả khi như thế này - Kathleen nói.

- Một nơi đầy gió - Eliza nói - và có quá nhiều bậc đá để dọn. Họ làm nhà không có tường để làm gì nhỉ ? Ai sống ở đó - Chị đột nhiên dừng lại và hỏi tiếp - Cái gì kia ?

- Cái gì ?

- Vật màu trắng đang đi xuống những bậc thang đó. Tiếp đó là người đàn ông khỏa thân.

- Ở đây những bức tượng sẽ chuyển động sau khi mặt trời lặn - Gerald nói giọng tỉnh bơ.

- Chị nhận thấy điều đó - Eliza dường như không có chút ngạc nhiên hay lo sợ gì - Có cái

gì đó rất khác lạ.

Hãy nhìn đôi cánh nhỏ giống như cánh chim bồ câu ở chân họ.

- Em cho rằng đó là thần Mercury - Gerald nói

- Đó là thần Hermes (*con trai của thần Zeus và nữ thần Maia*), dưới chân của bức tượng đó có đôi cánh - Mabel nói - Nhưng...

- Em không nhìn thấy bức tượng nào cả - Jimmy nói.

- Em không nhìn thấy à ? - Gerald thì thầm, nhưng cậu không cần phải sợ vì Eliza đang nhìn theo những bức tượng đang chuyển động - Em không nhìn thấy à ? Những bức tượng sẽ chuyển động sau khi mặt trời lặn, em sẽ không thể nhìn thấy trừ khi em vô hình. Nếu em nhìn thấy chúng, em sẽ không sợ trừ khi em sờ vào chúng.

- Hãy để chị ấy chạm vào một bức tượng và xem xem - Jimmy nói.

- Người đàn ông đó đã nhảy xuống nước - Eliza nói với giọng ngạc nhiên - Chà, anh ta không bơi ! Anh ta đang bay quanh hồ vui đùa. Thật là đẹp, giống như thần ái tình mà các em nhìn thấy trên những chiếc bánh cưới đó. Còn một người nữa, một cậu bé với chiếc tai dài và một con hươu con đang chạy sát bên cạnh cậu ta. Hãy nhìn người phụ nữ với đứa bé kia, bà ta đang tung nó lên rồi lại bắt lấy như thể nó là một quả bóng vậy. Chị lấy làm lạ là bà ta không hề sợ hãi. Thật thú vị khi nhìn thấy họ.

Khu vườn thật là rộng, trải dài trước mắt những bạn trẻ trong bóng tối và vẻ tĩnh mịch đang lớn dần lên. Giữa bóng tối, những đứa trẻ có thể nhìn thấy những bức tượng bất động với màu trắng mờ ảo. Nhưng Eliza lại nhìn thấy những vật khác. Lúc này tất cả đều đứng nhìn trong im lặng. Trời tối như một tấm mạng che mặt dày và đen. Đã nửa đêm, trăng đã lên trên những ngọn cây,

- Ôi ! - Đột nhiên Eliza thốt lên - Cậu bé đáng yêu với con hươu nhỏ đang tiến về phía chị !

Ngay sau đó chị kêu lên, tiếng kêu nhỏ dần và có tiếng âm thanh của đôi giày chạy trên sỏi rất nhanh.

- Đi nào - Gerald kêu lên - Chị ấy đã chạm vào nó và chị ấy đang rất sợ, cũng giống như anh vậy. Chạy đi ! Chị ấy sẽ khiến tất cả mọi người trong thị trấn phát hoảng nếu cứ chạy như vậy. Chỉ có tiếng nói và tiếng bước chân. Đuổi theo nào !

Những bạn trẻ của chúng ta cùng chạy, nhưng Eliza đã chạy trước. Khi chị ấy chạy trên bãi cỏ, những bạn trẻ không nghe thấy tiếng chân chị vì thế phải đợi để nghe tiếng chân trên con đường rải sỏi. Chị chạy vì sợ và vì sợ nên chạy rất nhanh.

- Em dừng lại ở đây, hẹn gặp lại vào sáng mai - Mabel hỗn hển nói khi mọi người đuổi theo tiếng bước chân của Eliza - Chị ấy chạy qua khu chuồng ngựa.

- Cửa sau - Gerald hỗn hển nói khi tất cả cùng rẽ vào góc phố, cậu và Jimmy chạy qua thùng nước.

Eliza vô hình dường như đang dò dẫm cánh cửa sau bị khóa. Đồng hồ nhà thờ điểm một

tiếng chuông.

- Đã chín rươi - Gerald thì thầm - Hãy kéo cái nhẫn, có lẽ nó sẽ tuột ra ngay bây giờ đây.

Cậu nói với bậc cửa trống không. Nhưng đó là nơi Eliza, thở không ra hơi, tóc tai rũ rượi, cổ áo vụn vẹo, váy nhăn nhúm và chị đột nhiên giơ một bàn tay ra, bàn tay mà bọn trẻ có thể nhìn thấy rõ ràng dưới ánh trăng và trong lòng bàn tay là chiếc nhẫn.

- Chào buổi sáng - Bạn trai của Eliza nói vào sáng hôm sau khi chị ra mở cửa. Anh ta đã đợi sẵn ở ngoài - Tiếc là em không thể ra ngoài vào ngày hôm qua.

- Em cũng vậy. Anh đã làm gì ?

- Anh hơi đau đầu - Bạn trai chị đáp - Anh đã phải nằm suốt cả buổi chiều. Thế còn em, em đã làm những gì ?

- Ồ, em không làm gì cả - Eliza trả lời.

- Tất cả chỉ là một giấc mơ - Eliza nói khi chị quay về - Nhưng đó sẽ là bài học cho mình là đừng bao giờ động vào chiếc nhẫn cũ của bất kỳ ai.

Chương 6

Ngài Johnson đã trở thành anh hùng chỉ trong vòng có một giờ đồng hồ. Ông ta là người đã theo dõi những tên trộm, đã lên kế hoạch và tìm lại được số đồ bạc đã mất. Ông không phải là người ném viên đá. Mọi người cho rằng chắc Mabel và cô của cô bé đã nhầm khi cho rằng có một viên đá buộc vào tờ giấy. Nhưng ngài Johnson không phủ nhận lá thư cảnh báo.

Sau bữa sáng Gerald ra ngoài mua tờ báo mới. Cậu đọc to cho các em nghe bài báo tường thuật về vụ việc đó. Cậu càng đọc thì miệng mọi người càng há to hơn và khi cậu dừng lại ở đoạn “viên cảnh sát với khả năng thám tử trời phú này có thể sánh với Lecoq và Holmes và giờ chắc chắn sẽ được thăng chức” thì sự im lặng bao trùm.

- Tốt - Jimmy nói - Ông ta đã không lừa bịp, đúng không ?

- Em cảm thấy như đó là lỗi của chúng ta - Kathleen nói - Cứ như là chúng ta đã nói dối bởi nếu không có anh thì họ sẽ không thể làm được như vậy. Làm sao mà ông ta có thể nói được như vậy nhỉ ?

- Được rồi - Gerald nói - Em biết đấy, cuối cùng thì ông ta cũng phải nói một điều, anh vui mừng, anh... - Cậu đột ngột dừng lại.

- Anh vui mừng cái gì ?

- Không có gì - Cậu nói - Chúng ta sẽ làm gì vào ngày hôm nay đây, Mabel sắp đến, nó sẽ đòi lại chiếc nhẫn, anh biết em và Jimmy cũng muốn có nó.

Ba bạn trẻ gặp Mabel tại góc quảng trường, nơi mà cứ thứ Sáu hàng tuần người ta dựng các quầy để bán hàng. Những tấm bạt được chằng ra, những chiếc ô xanh được dựng lên, thịt gà, vịt, lợn, đồ gốm, rau củ, vải vóc, bánh kẹo, đồ chơi, gương kính và tất cả những loại hàng hóa thú vị khác được bày ra bàn, hay chất đống trên những chiếc xe ngựa đã bị nhốt vào chuồng, càng xe được giữ chặt bằng những bao củi. Những bát đĩa bằng sành hoặc đồ ngũ kim được bày ra mặt đường ở hội chợ.

Mặt trời chiếu sáng hiền hòa và như Mabel nhận xét “trời dường như đang mỉm cười hớn hở”.

Giữa chỗ bán rau củ có một vài bó hoa và các bạn trẻ của chúng ta tần ngần lựa chọn.

- Hoa mộc có mùi thơm dịu dàng - Mabel nói.

- Hoa hồng thì vẫn là hoa hồng - Kathleen nói.

- Hoa cẩm chướng chỉ có hai xu - Jimmy và Gerald nói khi ngửi những bó hoa trà được buộc chặt và đồng ý rằng điều này đã quyết định việc mua bán.

Vì thế bọn trẻ quyết định mua hoa cẩm chướng. Chúng mua một bó màu vàng giống như

màu lưu huỳnh, một bó màu trắng giống như màu kem và một bó màu đỏ giống như đôi má búp bê. Bọn trẻ mang những bó hoa cắm chướng về nhà.

Gerald thận trọng gõ cửa phòng khách, nơi cô giáo dường như đã ngồi đó cả ngày.

- Mời vào! - Cô nói. Gerald đi vào. Cô không ngồi đọc sách như mọi khi mà đang cúi xuống một cuốn vở nháp, trên bàn một hộp màu đã được mở và một hộp khác có màu đá xám. Trông cô giống như một nghệ sĩ lớn giữa những hộp màu nước.

- Với tất cả tình yêu của chúng em - Gerald nói và bất ngờ giơ bó hoa ra trước cô giáo.

- Em quả là một đứa trẻ đáng yêu, cô cần phải ôm em một cái, có được không? - Và trước khi Gerald có thể giải thích rằng cậu đã quá lớn thì cô giáo đã hôn rất nhanh theo kiểu Pháp vào hai bên má cậu.

- Cô đang vẽ ạ? - Cậu vội vàng hỏi để che đậy sự khó chịu của mình khi bị coi như một đứa trẻ.

- Cô đã hoàn thành bức phác họa hôm qua - Cô giáo trả lời và chỉ cho cậu xem một bức phác họa tuyệt đẹp về lâu đài Yalding trước khi cậu có thời gian nghĩ xem hôm qua sẽ như thế nào trong một bức tranh.

- Em muốn biết những người khác có thể vào xem được không ạ? - Những đứa trẻ kia đi tới, kể cả Mabel, cô bé ngượng nghịu đứng sau giá và nhìn qua vai Jimmy.

- Cô thật giỏi - Gerald nói đầy vẻ kính trọng.

- Em có muốn xem không? - Cô giáo hỏi Mabel - Em là bạn mới tới từ thị trấn à?

- Em chào cô - Mabel lịch sự đáp - Em không ở thị trấn, em sống ở lâu đài Yalding.

Cái tên đó dường như đã in sâu trong tâm trí cô giáo. Gerald lo lắng và trong lòng cậu hy vọng rằng Mabel đừng có hờm mình.

- Lâu đài Yalding - Cô giáo nhắc lại - Điều này thật khác thường. Có lẽ nào em là thành viên của gia đình Huân tước Yalding?

- Ông ấy không có gia đình - Mabel nói - Ông ấy chưa lấy vợ.

- Em nói sao? Thế em là anh chị em hay cháu họ?

- Không ạ - Mabel đáp - Em không phải họ hàng đâu ạ. Em là cháu gái bà quản gia của Huân tước Yalding.

- Nhưng em cũng biết Huân tước Yalding chứ?

- Không ạ - Mabel nói - Em chưa bao giờ gặp ông ấy.

- Thế ông ấy không bao giờ đến lâu đài à?

- Từ khi em sống ở đó thì chưa lần nào, nhưng ông ấy sẽ đến vào tuần tới.

- Tại sao ông ấy không sống ở đó? - Cô giáo hỏi.

- Cô em nói ông ấy nghèo lắm - Mabel tiếp tục kể câu chuyện mà cô bé nghe được từ phòng cô mình, rằng người chú của ngài Huân tước Yalding đã mang đi toàn bộ tiền khi ông rời bỏ ngài Huân tước để đến sống với người em thứ hai của ngài Huân tước. Ngài Huân tước đáng thương chỉ có đủ tiền để sửa lâu đài cũ và không thể mở cửa lâu đài hay sống ở đó, nên ông đã ở một nơi rất kín đáo và yên tĩnh, ông cũng không thể bán ngôi nhà bởi vì nó không thể sang nhượng được.

- Sao không thể sang nhượng được ? - Cô giáo hỏi.

- Các luật sư đã ghi lại điều đó - Mabel tự hào về sự hiểu biết của mình bởi cô giáo người Pháp rất quan tâm tới chủ đề này - Và khi đã không sang nhượng được thì ngôi nhà sẽ không thể bán được mà chủ nhà phải để nó lại cho con trai mình thừa hưởng, kể cả khi không muốn.

- Bỏ mặc ông ấy với lâu đài mà không có một chút tiền nào, sao mà chú ông ấy lại quá tàn nhẫn vậy ? - Cô giáo hỏi còn Kathleen và Jimmy đứng im ngạc nhiên và quá bất ngờ vì sự quan tâm của cô giáo tới câu chuyện thật buồn tẻ đối với chúng.

- Em có thể kể cho cô chuyện đó - Mabel nói - Ngài Yalding muốn cưới một cô gái mà chú ông ấy không đồng ý. Cô gái đó hình như làm phục vụ ở quán rượu hay là làm diễn viên kịch hoặc đại loại một nghề gì đó mà người chú không thích, nhưng Huân tước Yalding không bỏ người phụ nữ ấy. Người chú đã nói "vậy thì tùy cháu" và để hết mọi thứ cho người cháu kia.

- Em đã nói rằng ông ấy không lập gia đình - Vâng. Cô gái đó đã đi tu. Em cho rằng giờ cô ấy đang bị giam.

- Bị giam ?

- Trong một bức tường, cô biết đấy - Mabel nói và chỉ vào giấy dán tường màu hồng in hình hoa hồng - điều đó sẽ giết dần họ. Đó là điều họ làm trong tu viện.

- Không phải thế đâu - Cô giáo nói - Những người phụ nữ trong tu viện rất tốt, nhưng có một thứ đáng ghét trong tu viện là các cánh cửa luôn bị khóa. Đôi khi họ có thể ra ngoài, nhất là khi họ còn trẻ và những người họ hàng của họ đã đưa họ vào đấy vì hạnh phúc của họ. Thế Huân tước không đi tìm người con gái mà ông ấy yêu à ?

- Ồ, có chứ ạ. Nhưng cô biết đấy, có hàng trăm tu viện và ông ấy không biết tìm ở đâu. Tất cả các tu viện đều gửi trả lại ông ấy những bức thư mà ông ấy đã gửi đi.

- Đường như mọi người đã biết chuyện này ở căn phòng của bà quản gia.

- Hầu như là tất cả - Mabel nói.

- Em có nghĩ là ông ấy sẽ tìm thấy cô gái đó không. Không à ?

- Ông ấy sẽ tìm thấy thôi - Mabel nói - Khi ông ấy nhiều tuổi, sẽ yếu đi và rồi sắp chết, sẽ có một người phụ nữ hiền dịu chăm sóc ông ta, và khi ông ấy sắp chết, cô ấy sẽ tiết lộ bí mật của mình và nói "tình yêu đã mất của em", thì khuôn mặt ông ấy sẽ ngời sáng với niềm hạnh phúc và ông ấy sẽ ra đi khi trên môi còn gọi tên người yêu.

Cô giáo yên lặng vì ngạc nhiên, cuối cùng cô hỏi.

- Em đang tiên đoán à ?

- Không đâu ạ - Mabel nói - Em đọc nó trong một quyển sách. Em có thể kể với cô nhiều hơn những câu chuyện tình yêu vào bất cứ lúc nào cô thích.

Cô giáo hơi giật mình, dường như nhớ ra chuyện gì đó.

- Đã gần đến bữa trưa rồi - Cô giáo nói - Bạn của các em, Mabel sẽ ở lại ăn với các em, chúng ta sẽ làm một bữa tiệc nhỏ chào mừng cô bé. Kathleen, em hãy cắm những bông hoa tuyệt đẹp của cô vào lọ đi. Cô sẽ đi mua bánh. Tất cả hãy đi rửa tay và chuẩn bị sẵn sàng khi cô quay về nhà.

Cô mỉm cười ra lệnh cho những bạn trẻ, để chúng lại và chạy xuống cầu thang.

- Như thế cô còn trẻ lắm đó - Kathleen nói.

- Cô ấy vẫn trẻ - Mabel nói - Có rất nhiều phụ nữ kết hôn khi họ nhiều tuổi hơn cô. Tớ cũng đã nhìn thấy nhiều đám cưới với những cô dâu lớn tuổi. Tại sao không thấy bạn nói với tớ là cô ấy đẹp nhỉ ?

- Cô giáo ư ? - Kathleen hỏi.

- Tất nhiên là cô giáo rồi. Những chiếc bánh cho tớ và bữa tiệc mới đáng yêu làm sao !

- Này - Gerald nói - Anh cho rằng đây là sự tốt bụng của cô. Các em biết đấy ngoài đồng lương ít ỏi chỉ để sống của mình, cô không có khoản tiền nào khác. Cô đang tiêu khoản thu nhập ít ỏi của mình cho chúng ta. Anh đề nghị hôm nay chúng ta đừng đi chơi nữa mà hãy ở nhà chơi với cô. Anh nghĩ là cô đã rất buồn chán.

- Nhưng cô có thực sự thích điều đó không ? - Kathleen băn khoăn - Cô Emily đã nói là những người lớn thực sự không thích chơi mà họ chỉ làm điều đó để làm vui lòng chúng ta thôi.

- Họ biết quá ít - Gerald trả lời - Chúng ta làm thế để vui lòng họ thì có.

- Sắp đến giờ uống trà rồi - Jimmy giục giã - do đó đây là một sự xen ngang may mắn và từ chối sẽ không tiếp diễn nữa.

- Tất cả mọi thứ đều ổn chứ ? - Mabel hỏi.

- Khá tốt. Anh đã nói với em chỗ để chúng rồi đấy. Nào Jimmy, chúng ta hãy đi kê dọn bàn. Chúng ta sẽ nhờ chị Eliza dọn ra những đồ sứ đẹp nhất.

Và các bạn trẻ cùng đi đến chỗ Eliza.

- Thật may mắn - Gerald nói, làm mọi người chú ý bởi ý nghĩ bất chợt của cậu - là những tên trộm đó đã không lấy đi sổ kim cương châu báu trong phòng.

- Chúng không thể vì chúng không biết chỗ đó - Mabel nói gần như thì thầm - Em không tin là có một người nào đó biết về chúng, ngoại trừ em và các anh và các anh đã thề là giữ bí mật. Cô của em cũng không biết chỗ đó, em đã tình cờ phát hiện ra. Ngài Huân tước Yalding thật kín đáo.

- Ước gì anh cũng có một bí mật giống thế để cất giữ - Gerald nói.

- Nếu những tên trộm biết - Mabel nói - thì tất cả sẽ bị lộ tại phiên tòa. Những luật sư sẽ khiến anh phải nói ra hết trong phiên tòa.

- Sẽ không có phiên tòa nào cả - Gerald trầm ngâm nói, chân đá vào chân đàn piano.

- Không có phiên tòa nào sao ?

- Điều này đã được nói trong báo - Gerald chậm rãi nói - Những tên vô lại đã nhận được một lời cảnh báo từ một đồng minh. Do đó việc chuẩn bị chu đáo để bắt chúng khi chúng quay lại lấy đồ ăn cắp là vô ích. Nhưng cảnh sát đã có manh mối.

- Thật đáng tiếc ! - Mabel nói.

- Em không cần phải lo lắng, họ không có một chút manh mối nào đâu - Gerald nói, vẫn đá chân vào đàn.

- Em không nói đến manh mối, em muốn nói đến kẻ đồng minh cơ.

- Thật đáng tiếc khi em nghĩ hãn đáng thương vì hãn chính là anh - Gerald nói, cậu đứng lên thôi không đá chân đàn nữa. Cậu nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt có thể làm cháy chiếc bàn - Anh không thể làm khác được. Anh biết em nghĩ anh là kẻ có tội nhưng anh không thể không làm thế. Anh không biết thám tử có thể làm như thế nào. Anh đã có dịp đến một nhà tù cùng bố. Anh nhớ anh đã bày ra kế hoạch đó cho ngài Johnson nhưng anh không thể làm thế. Anh biết mình thật đáng ghét và không xứng đáng làm một công dân nước Anh.

- Em vẫn nghĩ tốt về anh - Mabel nói - Làm thế nào mà anh báo được cho chúng ?

- Chỉ cần nhét một mảnh giấy vào khe cửa nhà một gã mà anh biết nơi gã đó sống để nói gã phải án binh bất động.

- Chà ! Hãy nói cho em biết anh đã viết gì trong đó - Mabel hào hứng với tin này.

- Anh viết: *Cảnh sát đã biết tất cả trừ tên của ông. Hãy trở thành một người tốt thì ông sẽ an toàn. Nhưng nếu có thêm bất cứ một vụ trộm nào tôi sẽ tố cáo, ông có thể tin vào điều đó. Một người bạn.* Anh biết như thế là sai nhưng anh không thể làm khác. Đừng nói với bất cứ ai, họ sẽ không hiểu tại sao anh làm thế đâu. Đến anh cũng không hiểu chính mình.

- Em hiểu - Mabel nói - Đó là bởi vì anh có một trái tim nhân hậu và cao thượng.

- Lòng tốt đó không đúng chỗ, đưa em ngoan của anh ạ - Gerald nói, đột nhiên mặt hết vẻ căng thẳng và trở lại trạng thái bình thường - Hãy cắt móng tay dài của em và rửa tay đi, tay em đen như mực ấy.

- Anh cũng vậy - Mabel nói - Còn em thì không vì đó là thuốc nhuộm. Cô em đã nhuộm chiếc áo choàng sáng nay và tay cô em cũng đen như mực, còn chiếc áo choàng thì có những kẻ sọc. Đáng tiếc là chiếc nhẫn không làm vô hình một phần của anh được, ví dụ như chỗ bắn ấy.

- Có lẽ - Gerald nói - Nó sẽ không làm cho em vô hình được nữa.

- Tại sao không ? Anh không làm gì với nó đấy chứ ? - Mabel cao giọng hỏi.

- Anh không làm gì cả. Nhưng em hãy để ý mà xem, em đã vô hình trong hai mươi một tiếng, anh mười bốn tiếng còn chị Eliza chỉ có bảy tiếng, điều đó có nghĩa là mỗi lần mất đi bảy tiếng. Và giờ chúng ta...

- Anh tính mới giỏi làm sao ! - Mabel hoảng sợ nói.

- Em thấy đấy, mỗi lần mất đi bảy tiếng đồng hồ và bảy trừ đi bảy chỉ là con số không. Em biết đấy nó không thể trừ đi bảy được nữa.

- Đừng nói nữa ! - Mabel nói - Anh làm cho cái đầu của em rối tung lên đây này.

- Và có một điều khác rất kỳ quặc - Gerald tiếp tục - Khi em vô hình thì những người họ hàng của em không yêu em. Hãy nghĩ đến cô em mà xem, cả Cathy nữa, bình thường nó không quay đầu đi khi anh gặp những tên trộm đầu. Chúng ta vẫn chưa nắm được bản chất của chiếc nhẫn đó. Cô giáo đã đi mua bánh về rồi kìa. Chạy đi nào những tên trộm liều lĩnh, hãy cứu vớt cuộc đời các người.

Thế là chúng chạy.

Không chỉ có bánh, mà còn có cả mận, nho, mút cay, nước sô đa, nước quả mâm xôi và cả sôcôla trong những chiếc hộp xinh xắn, kem nguyên chất trong chiếc bình màu nâu và cả một bó hoa hồng lớn. Cô giáo vui vẻ một cách lạ thường, cô dọn bánh và phết mút. Cô làm cho mỗi đứa một vòng hoa và đội lên đầu chúng. Cô ăn không nhiều, nhưng cô uống chúc sức khỏe Mabel bằng thứ đồ uống màu hồng trộn từ nước sô đa và nước quả mâm xôi.

Mọi người cười đùa và kể chuyện. Cô giáo kể cho bọn trẻ chuyện thời đi học khi cô còn là "một cô trò nhỏ với hai bím tóc buộc chặt" và khi bọn trẻ không hiểu bím tóc là gì thì cô lấy giấy và bút chì ra vẽ một bức tranh nhỏ đáng yêu về bản thân cô lúc nhỏ với hai túm tóc tết ở hai bên tai. Rồi cô vẽ tranh về mọi thứ bọn trẻ muốn cho tới khi Mabel kéo áo Gerald và thì thầm "diễn kịch".

- Cô hãy vẽ cho chúng em mặt trước một nhà hát đi - Gerald lịch thiệp nói - Một nhà hát kiểu Pháp ạ.

- Chúng cũng giống như những nhà hát ở Anh - cô giáo nói.

- Cô có thích kịch, ý em là nhà hát không ạ?

- À, cô rất thích.

- Thế thì chúng em sẽ diễn một vở kịch ngay chiều nay nếu cô thích ạ.

- Chị Eliza đã hứa là sẽ xem kịch - Cathy thì thầm.

- Hoặc tối nay ạ - Gerald nói - Thừa cô, chị Eliza có thể tới xem được không ạ ?

- Chắc chắn là các em sẽ gây ngạc nhiên nhiều lắm - Cô giáo nói.

- Chúng em muốn gây ngạc nhiên cho chính cô đấy ạ - Mabel nói - Bởi vì tất cả chúng em đều rất yêu cô, đúng không các bạn ?

- Vâng - Tất cả bọn trẻ đồng thanh nói.

- Các em yêu một cô giáo già người Pháp ư ? Không thể - Cô giáo ngập ngừng nói.

- Cô không già - Mabel nói - Và cô đáng yêu như một nàng công chúa.

- Thôi đừng nịnh cô nữa ! - Cô giáo nói rồi cười lớn. Mabel đi theo cô. Những bạn khác đã đi lên đến nửa cầu thang.

Cô giáo ngồi ở phòng khách như thường lệ, đó là một nơi tốt để cô không bận tâm đến bài vở, ở đó các cánh cửa được mở cả ngày đến chiều thì mới đóng. Những đứa trẻ có thể mượn chiếc áo gối thêu ở ghế sofa được không ? Chúng có thể mượn dây phơi quần áo được không ? Chúng có thể mượn tấm thảm trải trước lò sưởi bằng da cừu không ? Chúng có thể uống chè ở trong vườn không, bởi vì chúng phải dọn cảnh trong phòng khách. Eliza muốn bày một bàn trà có được không ? Cô giáo có thể cho chúng mượn những bộ quần áo, những chiếc khăn màu và chiếc áo ngủ không ? Cô giáo đã cho chúng mượn quần áo lụa. Cô giáo có son môi không ? Không, không có, chúng nhìn mặt cô và đoán cô không dùng đến thứ đó. Cô giáo có nghĩ là cửa hàng có bán phấn hồng hay tóc giả không nhỉ ? Lần này, những ngón tay xanh xao của cô rút ra một tá cặp tóc và mái tóc đen đáng yêu xõa ra dài tới tận đầu gối.

- Không, các em là những đứa trẻ nghịch ngợm - Cô cười - Cô không dùng tóc giả hay phấn sáp. Và các em cũng muốn cả răng của cô nữa phải không ?

- Em đã nói cô là một nàng công chúa - Mabel nói - Và giờ em biết cô là ai rồi. Cô là Rapunzel. Kiểu tóc cô để luôn giống như vậy. Chúng em có thể mượn chiếc quạt óng ánh của cô, các đồ để treo rèm và tất cả khăn tay mà cô có được không ạ ?

Cô giáo không từ chối bọn trẻ thứ gì. Chúng đã có quạt, khăn tay, vài tấm ga trải đất tiền, giấy vẽ, bút vẽ bằng lông chồn và hộp màu của cô.

Trời vẫn sáng khi chuông báo ăn tối vang lên, tín hiệu đã được thỏa thuận vào thời điểm uống trà chiều và đã được bọn trẻ giải thích kỹ cho Eliza. Cô giáo đặt quyển sách xuống và đi khỏi phòng trong ánh vàng hoàng hôn. Eliza mở cửa cho cô giáo và bước theo sau cười khúc khích. Khăn trải bàn màu xanh, đen được treo lên bằng dây phơi quần áo ở sân sau. Chiếc dây chùng xuống thành một đường cong, được bố trí làm sân khấu, bức rèm tự tạo đó che đi một phần của căn phòng.

Những hàng ghế được kê ngang đến cuối phòng, dường như tất cả ghế trong nhà được kê ở đây. Cô giáo giật mình khi nhìn thấy nửa tá ghế có người ngồi, và bởi vì những người đó thật lạ lùng. Một bà già với vành mũ bêrê buộc dưới cằm bằng một chiếc khăn tay màu đỏ, một phụ nữ với chiếc mũ rơm rộng vành có vòng hoa với bàn tay kỳ lạ nhất trên đời đặt trên ghế trước mặt bà ta, vài người đàn ông lạ với những ngón tay vụng về, tất cả đều đội mũ.

- Nhưng - Cô giáo thì thầm - Các em đã mời bạn mà không hỏi cô sao ?

Có tiếng cười và tiếng gì đó giống như tiếng vỗ tay trả lời cô từ phía sau bức rèm làm bằng khăn trải bàn.

- Tốt rồi, cô Rapunzel - Mabel thốt lên - Cô hãy thấp đèn lên, đó chỉ là một phần của trò

chơi thôi.

Eliza vẫn khúc khích cười, xô qua hàng ghế và lật tung mũ của mỗi vị khách và kéo vào chỗ có ánh đèn sáng hơn.

Cô giáo nhìn người ngồi gần cô nhất, cô cúi xuống nhìn gần hơn rồi phá lên cười và ngồi phịch xuống.

- Ôi !- Cô cười - Đó không phải người thật !

Eliza cười to hơn, cũng phát hiện thấy giống thế.

- Họ rỗng ruột.

Thực tế, bảy khán giả đó không có phần bên trong. Thân thể họ là những chiếc gối được gói lại trong chăn, xương sống là những cán chổi, xương tay và chân của họ là những chiếc gậy chơi khúc côn cầu và những chiếc ô. Vai của họ là những thanh gỗ ngang mà cô giáo thường dùng để treo áo jacket, tay của họ là những đôi găng được nhồi khăn mùi soa ở trong, mặt của họ là những chiếc mặt nạ giấy được Gerald vẽ lúc chiều. Mặt của họ thực sự là rất xấu. Gerald đã cố hết sức nhưng vẫn khó có thể nhận được mặt của họ. Lông mày của họ được vẽ bằng thuốc nhuộm trông thật dữ tợn, mắt được làm bằng đồng năm silinh, môi và má của họ được tô màu đỏ thắm, như thể phải mất cả cân son để tô má và môi.

- Các em hãy tự làm khán giả đi, được chứ ? Hoan hô ! - Cô giáo cười. Cô đã lấy lại được bình tĩnh và bắt đầu vỗ tay. Sau tiếng vỗ tay bức rèm được kéo ra một phần. Một giọng nói hỗn hển, nghèn nghẹn cất lên: vở kịch "Người đẹp và quái vật".

Đó thực sự là sân khấu. Những chiếc bàn ăn được kê sát vào nhau và phủ lên chúng là những chiếc khăn trải giường màu hồng và trắng. Khi giẫm lên thì chúng kêu cọt kẹt và hơi lung lay nhưng nhìn thật ấn tượng. Cảnh dựng thì bình thường nhưng đầy sức thuyết phục. Một chiếc giỏ đựng giấy loại với hai hay ba thùng rác và một chiếc áo choàng, hai chiếc quần pizama màu xanh được vắt lên thành ghế. Cảnh này không cần lời giới thiệu từ cánh gà "Phòng giặt tại nhà Người đẹp". Đương nhiên nó là phòng giặt rồi, không thể là gì khác được.

Bên trong cánh gà. Mabel thì thầm "Trông họ như những khán giả thực thụ vậy, đúng không ? Tiếp tục đi Jimmy. Đừng quên nhà buôn thường sử dụng ngôn từ dài và khoa trương".

Jimmy làm cho người to hơn bằng cách độn mấy chiếc gối dưới chiếc áo choàng đẹp nhất của Gerald. Cậu đội một chiếc khăn trên đầu như người Thổ Nhĩ Kỳ, tay cầm một chiếc ô che đầu và độc thoại:

- Tôi là một nhà buôn bất hạnh nhất trên đời. Tôi đã từng là người giàu nhất thành Bát Đa. Tôi đã mất hết hàng hóa và bây giờ tôi đang sống trong một căn nhà tồi tàn. Các vị có thể nhìn thấy nước mưa dột qua mái nhà như thế nào, các con gái tôi đang giặt và...

Vở kịch có lẽ dừng lại hơi lâu. Gerald hối hả trong chiếc áo khoác màu hồng tao nhã của cô giáo trong vai người con gái cả.

- Một ngày khô ráo đẹp trời - cậu ông ẹo nói - Bố thân yêu. Hãy giơ chiếc ô lên phía trên, nó sẽ tránh cho chúng ta khỏi bị nước mưa chảy vào. Các em gái hãy lại đây, bố thân yêu cho

chúng ta một cái chậu mới. Thật vui sướng !

Chiếc ô được lật ngược lên, ba chị em quỳ xuống giặt đồ tượng tượng. Kathleen mặc chiếc váy màu tím của Eliza, chiếc áo màu xanh của chính cô bé, đầu choàng chiếc khăn mùi soa được buộc nút phía sau gáy. Mabel mặc chiếc áo ngủ màu trắng, tạp dề choàng ra ngoài, hai bông cẩm chướng đỏ cài trên mái tóc đen, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Người đẹp.

Vở kịch được diễn rất đạt. Điệu nhảy cuối cùng với dải sớng khăn thật quyến rũ, cô giáo nói vậy, và Eliza thích thú đến nỗi chị bị kim đâm vào khi mỉm cười.

Các bạn biết rằng vở kịch "Người đẹp và quái vật" sẽ được diễn bởi bốn đứa trẻ mất cả buổi chiều để chuẩn bị trang phục và không có thời gian diễn tập sẽ như thế nào. Tuy thế bọn trẻ vẫn thích thú và vở kịch cũng hấp dẫn khán giả nữa. Mabel trong bộ quần áo công chúa lộng lẫy vào vai Người đẹp. Gerald trong vai quái vật. Cậu khoác vào người chiếc tấm trải trước lò sưởi phòng khách, nếu Jimmy, trong vai nhà buôn, không nói quá nhiều thì sẽ tạo thành khối liên kết tuyệt vời. Kathleen ngạc nhiên và hài lòng với chính mình bởi sự nhanh nhẹn, thay đổi từ vai này sang vai khác, từ nhân vật em bé xinh đẹp đến người hầu rồi lại người đưa tin. Kết thúc hồi hai, Mabel nói với Gerald đang chết ngất dưới sức nặng của tấm thảm.

- Anh nói là có thể để chúng ta dùng chiếc nhẫn.

- Anh sẽ đi lấy - Gerald nói, cậu đã quên mất - Anh sẽ đưa nó cho em vào hồi sau. Chỉ có điều là đừng làm mất nó và đừng đeo nó vào. Em có thể lại vô hình và không thể trở thành bình thường được.

Gerald cố đút tay vào túi quần dưới lớp thảm đang quấn trên người cậu. Rồi cậu tròn xoe mắt diễn tả vẻ đau đớn thống khổ và nói:

- Tạm biệt, người đẹp yêu dấu ! Hãy quay lại nhanh nhé, vì nếu em vắng mặt lâu thì con thú trung thành của em chắc chắn sẽ chết - Cậu nhét chiếc nhẫn vào tay cô bé và nói thêm - Đây là chiếc nhẫn thần kỳ, nó sẽ cho em mọi điều ước. Khi em muốn quay lại thì hãy đeo chiếc nhẫn vào, nó sẽ thực hiện mong muốn của em, ngay sau đấy em sẽ ở bên cạnh tôi.

Người đẹp Mabel cầm chiếc nhẫn. Đó chính là chiếc nhẫn có phép thuật.

Chiếc rèm được kéo vào với tiếng hai đôi bàn tay vỗ hoan nghênh.

Cảnh sau tiếp tục thành công rực rỡ. Và tiếng vỗ tay hoan nghênh từ hai đôi tay lại vang lên.

- Đây, Mabel đỡ này - Gerald gọi từ phía dưới chiếc giá để khăn tắm, bình trà, khay đựng trà.

- Em ước - Mabel nói, đỡ lấy bình trà nặng - Em ước những người chúng ta làm ra đều hóa thành người thật.

- Anh rất vui khi chúng không phải là người thật - Gerald nói, cậu sắp xếp vải len và khăn tắm - Thật dữ tợn ! Anh thấy sợ khi bất chợt nhìn thấy mặt chúng.

Chiếc rèm được kéo ra, chiếc thảm choàng lên người con quái vật được đặt nằm lì dưới

sàn, sau bức rèm đó là cảnh đồng bằng giữa những khu vườn nhiệt đới tuyệt đẹp. Cỏ bông bạc, những cây phong lữ và chiếc bình đựng nước, Người đẹp đã sẵn sàng chuẩn bị cho cảnh tượng kinh hoàng nhất thì có chuyện xảy ra.

Cô giáo vỗ tay hưởng ứng cảnh ngoài vườn, tiếng vỗ tay nhỏ và nhanh. Eliza với đôi bàn tay đỏ và dày vỗ theo sau, tiếng vỗ to hơn. Sau đó có tiếng vỗ tay của một vài người khác, sáu hay bảy người gì đó, tiếng vỗ tay đó tạo thành âm thanh đều đều. Chín bộ mặt thay vì hai đang hướng lên sân khấu và trong chín bộ mặt đó thì bảy là được vẽ bằng giấy, tất cả tay và mặt họ đều cử động. Tiếng vỗ tay to hơn khi Mabel tiến lên phía trước và khi dừng lại nhìn về phía khán giả, cô bé vô cùng ngạc nhiên và sợ hãi. Tiếng vỗ tay tiếp tục to hơn nhưng không át được tiếng hét của cô giáo và Eliza khi cả hai chạy ra khỏi phòng, xô vào ghế và va vào nhau ở ô cửa. Sau đó có hai tiếng sập cửa mạnh, đó là cửa phòng cô giáo và phòng của Eliza.

- Kéo rèm ! Kéo rèm ! Nhanh lên ! - Mabel la lên - Anh Jerry, những người kia sống được kìa ! Ôi chao, chúng ta phải làm gì đây ?

Gerald trong chiếc thảm trải nhảy vọt lên. Một lần nữa những tiếng vỗ tay lại vang lên cùng với tiếng sột soạt của vải trên dây phơi quần áo khi Jimmy và Kathleen kéo rèm vào.

- Có việc gì thế nhỉ ? Chúng hỏi.

- Lần này do em đó ! - Gerald nói, mồ hôi nhỏ từng giọt - Ôi chao, một loạt những rắc rối rồi !

- Anh không thể đốt chúng à ? Em có phải làm điều đó không ? - Mabel hỏi.

- Không thể được - Gerald nói.

- Sẽ ổn thôi - Mabel nói - Đi nào. Chúng ta phải tới và xé rời chúng ra thành từng mảnh, như thế chúng sẽ không thể sống được.

- Dù sao đó cũng là lỗi của anh Gerald nói - Em không thấy à ? Chiếc nhẫn đã biến điều ước thành sự thật. Anh tin là một điều gì nữa sẽ xảy ra. Hãy lấy con dao ở trong túi quần anh ra đi, đây mới là vấn đề khó khăn. Cathy, những vật xấu xí kia đã trở thành người thật vì Mabel đã ước thế, hãy cắt và xé chúng ra thành từng mảnh.

Jimmy và Cathy hé nhìn qua bức rèm, hai đứa giật nảy người vì sợ khi nhìn thấy những bộ mặt trắng dã và những đôi mắt lồi lõ lõ. "Em không !" - đó là lời từ chối ngắn gọn của Jimmy. Cathy nói "Không đâu". Ý cô bé là gì thì bất cứ ai cũng hiểu.

Giờ thì, khi Gerald tháo được chiếc thảm ra khỏi người thì một âm thanh nặng, chói tai và tiếng sột soạt lớn phát ra từ phía bên kia bức rèm.

- Họ đi ra ngoài ! - Kathleen kêu lên - Ra ngoài với những cái chân bằng ô và cán chổi. Anh không cản được họ đâu, Jerry, họ quá kinh khủng !

- Tất cả mọi người trong thị trấn sẽ mất trí hết nếu chúng ta không cản được họ - Gerald la lên - Hãy đưa cho anh chiếc nhẫn, anh sẽ thử.

Cậu chộp chiếc nhẫn từ tay Mabel và la lên.

- Tôi ước gì những thứ xấu xí kia sẽ không thành người thật - rồi cậu lao vút qua cửa. Cậu kinh hoàng thấy hành lang trống rỗng rải rác những chiếc gối mềm oặt, mũ, ô, áo khoác, găng tay.. Nhưng ở trên hành lang có những sinh vật sống, những sinh vật kỳ lạ, ngẩn tũn như những chiếc ô.

Một cánh tay mềm oặt vung vẩy. Một bộ mặt trắng với chiếc má hồng đang nhìn cậu, đôi môi to, đỏ đang nói điều gì đó mà cậu không thể nghe ra. Giọng nói làm cậu nghĩ đến người ăn mày già nằm bên cầu không có vòm miệng. Những sinh vật này tất nhiên là không có vòm miệng rồi.

- Ậu... ó... ể... ỉ... o... ôi... ột... ách... ạn... ốt... ược... ông ? - Giọng nói lại cất lên, bốn lần, trước khi Gerald hiểu sinh vật khủng khiếp này đang nói bằng giọng lịch sự, dai dẳng và bình thản khủng khiếp "Cậu có thể chỉ cho tôi một khách sạn tốt được không ?".

Chương 7

- Cậu có thể chỉ cho tôi một khách sạn tốt không ? - Sinh vật rỗng ruột nói. Gerald biết rõ điều đó. Sinh vật đó không có vai bên trong chiếc áo khoác, chỉ là thanh ngang treo áo. Bàn tay giơ lên để hỏi thì không hẳn là tay, đó chỉ là chiếc găng tay nhồi lồn nhồn những chiếc khăn mùi soa, gắn liền với nó là cánh tay bằng những chiếc ô. Ấy vậy mà những vật này lại đang sống và đang hỏi rõ ràng.

Trong lòng nôn nao lo sợ, Geral nhận ra rằng hoặc là bây giờ hoặc là không bao giờ có cơ hội như thế này.

- Xin lỗi ? - Đó là những gì cậu có thể cố hết sức thốt lên được. Khuôn mặt bằng giấy vẽ đó lại quay sang nhìn cậu và lại nói tiếp:

- Àu... ó... ể... ỉ... o... ôi... ột... ách... ạn... ô... ược... ông ?

- Ngài muốn một khách sạn ? - Gerald nhắc lại một cách ngớ ngẩn - Một khách sạn tốt ?

- Một... ách... ạn... ốt - Cái môi được vẽ lặp lại.

- Cháu vô cùng xin lỗi - Gerald tiếp tục, cậu có thể luôn lịch sự trong bất kỳ hoàn cảnh nào, và đó là phẩm chất của cậu - Tất cả các khách sạn ở đây đều đóng cửa sớm, cháu nghĩ là khoảng tám giờ.

- o... ủa... ánh... ức... ọ... ây - Người Ugly Wugly nói. Giờ thì Gerald hiểu những người giấy đó đã biến thành người thật, những người khoảng năm mươi tuổi và hiển nhiên là những người nổi tiếng và được kính trọng trong giới họ, loại người luôn đi vé hạng nhất và hút những điều xì gà đắt tiền. Lần này thì không cần nhắc lại Gerald cũng biết người Ugly Wugly nói gì, đó là "gõ cửa đánh thức họ dậy".

- Ngài không thể - Gerald giải thích - Họ hoàn toàn bị điếc, tất cả những người độc thân bảo vệ khách sạn trong thị trấn này. Đó là... - Cậu hơi lúng túng - Đó là luật của thị trấn, chỉ những người bị điếc mới được phép trông coi khách sạn.

Cậu nhận xét thêm.

- Ngài biết đấy, những cây hoa bia thì rất tốt cho bệnh đau tai.

- Ông... ản... ể Ugly Wugly nói. Gerald không ngạc nhiên khi nhận thấy rằng điều ông ta nói là "không hẳn thế".

- Lần đầu tiên thì có một chút khó khăn - Cậu nói. Những người Ugly Wugly khác đang vây tròn xung quanh cậu. Người phụ nữ đội mũ có vành nói:

- Nếu không có khách sạn thì một chỗ trọ cũng được.

Gerald nhận thấy mình khá là thông minh khi hiểu cuộc hội thoại của những người không

có vòm miệng.

- Cháu có biết một chỗ trọ - Cậu chậm rãi nói - Nhưng... - Người cao nhất trong đám người Ugly Wugly chen lên phía trước, ông ta mặc chiếc áo bành tô cũ màu nâu với chiếc mũ đội đầu đã luôn được treo lên giá treo quần áo của trường học để lừa bọn trộm rằng ông chủ nhà đang ở nhà. Ông ta có vẻ thẳng thắn, bất cứ ai cũng có thể nhận thấy rằng ông ta không phải là một người hào hoa.

Ông ta bắt đầu nói, nhưng người phụ nữ có vành mũ ngắt lời ông ta. Bà ta nói rành mạch hơn những người khác, Gerald nhận thấy là miệng của bà ta được vẽ rộng hơn những người kia, vì thế bà ta có một cái gì đấy trông giống như là vòm miệng, mặc dù nó chỉ là bằng giấy.

- Đó chính là cái mà tôi muốn biết - Gerald hiểu bà ta nói gì - Chúng tôi có thể gọi những chiếc xe ngựa ở đâu ?

- Cháu không biết - Gerald nói - Nhưng cháu sẽ tìm thấy nó. Chúng ta phải đi thôi. Buổi biểu diễn đã kết thúc, họ muốn khóa cửa nhà và tắt đèn đi. Chúng ta phải đi thôi. Cháu sẽ rất vui sướng làm bất cứ việc gì - Gerald nói với thái độ đứng đắn và lịch sự - Cháu có thể đi cùng quý vị và chỉ cho quý vị một nơi để trọ nếu quý vị ở trong sân đợi cháu một chút, đó là một cái sân rất tốt - Cậu tiếp tục khi có một cái phẩy tay khinh khỉnh từ những người có bộ mặt bằng giấy trắng bệch - Không phải là sân bình thường, quý vị biết đấy, các bơm được sơn xanh hết, còn các thùng rác thì bằng sắt mạ.

Những người Ugly Wugly quay lại với nhau để bàn bạc và Gerald nghe được rằng theo ý kiến của họ bơm màu xanh và thùng rác được làm bằng thép mạ thì hoàn toàn khác hẳn.

- Cháu thực sự xin lỗi - Cậu ra sức thuyết phục - Khi để quý vị phải đợi, nhưng quý vị biết đấy cháu có một ông chú bị mất trí và cháu phải cho chú ấy ăn cháo lúc chín rười, chú ấy sẽ không ăn nếu không có cháu.

Gerald dẫn đường, cả đám người Ugly Wugly đi theo cậu. Bậc cầu thang bằng sắt có một vài vết thủng vì vậy một vài người có giày thì không sao nhưng còn những người chân chỉ là cán chổi hay là cái ô thì bước lên thật là khó khăn.

- Nếu q.úy vị không phiền thì xin quý vị đợi ngoài ban công được không ạ ? - Gerald nói - Nếu chú của cháu nhìn thấy bất kỳ người lạ nào thì ngay cả cháu cũng không thể biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Có lẽ - Người phụ nữ đội chiếc mũ có vành lo lắt - Tốt hơn cháu có thể tìm cho chúng ta một nhà trọ không ?

- Cháu đã không cho quý vị biết - Gerald dứt khoát nói - Cảnh sát sẽ bắt giữ tất cả những người lạ - Cậu thuyết phục thêm - Cháu không thể chịu đựng được khi nghĩ đến chuyện quý vị bị nhốt vào ngục tôi.

- Ừng... ừ... ồ... ẹn - Người Ugly Wugly khá lớn tuổi nói và phát ra âm thanh giống như “những thứ hổ thẹn”.

Tuy nhiên họ vẫn đứng xếp hàng dưới ban công bằng sắt. Gerald đưa mắt nhìn họ và ngạc

nhân tự hỏi tại sao cậu không sợ, tuy vậy cậu vẫn tự khen ngợi lòng dũng cảm của mình. Nhìn những sinh vật đó thật khủng khiếp. Dưới ánh đèn thì thật khó để tin rằng họ thực sự chỉ làm bằng quần áo, gối và những chiếc gậy mà không có gì bên trong. Khi bước lên bậc thềm, cậu nghe thấy tiếng họ nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ lạ lùng của họ. Cậu đặc biệt chú ý tới giọng khá lớn của người Ugly Wugly đáng kính “Tất cả những cậu bé đều lịch sự”, còn người phụ nữ đội chiếc mũ có vành hoa trả lời với giọng ấm áp “Quả thực là như vậy”.

Cánh cửa kính màu đóng lại phía sau cậu. Phía sau cậu là chiếc sân, ở đó có bảy người mà không thể tin được đó là người. Phía trước cậu là sự yên lặng của ngôi nhà, sự có mặt của năm người mà cậu biết rất rõ là sẽ rất sợ hãi như bình thường mọi người vẫn thế.

Tất nhiên lý do tại sao Gerald không sợ là vì cậu có chiếc nhẫn. Nhưng Gerald biết rất rõ những người khác sẽ sợ như thế nào, do đó cậu đứng lại một lúc ở phòng khách hình dung điều gì sẽ khiến cậu đỡ sợ khi cậu bị hoảng sợ.

- Cathy ! Anh đang nói đây ! Jimmy ! Mabel ơi ! - Cậu gọi to, giọng vui vẻ đến nỗi âm thanh nghe rất giả dối ngay cả đối với chính cậu.

Cánh cửa phòng ăn hé ra một chút.

- Anh đang nói đây, rất thật đấy ! - Gerald tiếp tục, cậu lấy vai đẩy cánh cửa - Các em đang chặn cánh cửa bằng cái gì đấy ?

- Có một mình anh thôi à ? - Kathleen nín thở hỏi.

- Tất nhiên rồi. Đừng có ngớ ngẩn như vậy nữa !

Cánh cửa mở ra, để lộ ra ba khuôn mặt hoảng hốt, những chiếc ghế mà những khán giả đã ngồi thì lộn xộn

- Họ đâu rồi ? Anh đã làm họ biến mất rồi à ? Chúng em đã nghe thấy họ nói. Thật kinh khủng !

- Họ đang ở ngoài sân - Gerald nói với giọng thú vị và vui sướng mà cậu cố tạo ra - Thật là thú vị ! Họ giống hệt người thật, khá tốt bụng và vui nhộn. Đó là câu chuyện vui nhộn nhất. Đừng vào với cô giáo và Eliza. Anh sẽ lấy lại tinh thần cho họ. Kathleen và Jimmy hãy đi ngủ đi, anh sẽ đưa Mabel về nhà, nhân thể anh sẽ tìm một vài nhà trọ cho những người Ugly Wugly, thật ra họ cũng rất hài hước. Anh ước gì các em có thể đi cùng với anh.

- Hài hước ư ? - Kathleen nhắc lại giọng nghi ngờ và rầu rĩ.

- Hết sức hài hước - Gerald khẳng định - Bây giờ các em hãy nghe điều anh phải nói với cô giáo và Eliza nhé và hãy ủng hộ anh với tất cả những gì mà các em có.

- Nhưng - Mabel nói - Anh không thể để bọn em ở lại một mình để đi với những người kinh khủng ấy. Trông họ như quỷ sứ ấy.

- Các em hãy đợi cho đến khi các em nhìn thấy họ thân thiện - Gerald khuyên - Họ chỉ như những người bình thường. Điều đầu tiên họ hỏi anh là chỉ cho họ một khách sạn tốt. Tất nhiên là lúc đầu anh không thể hiểu được bởi vì họ không có vòm miệng mà.

Ngay lập tức Gerald biết rằng mình đã phạm sai lầm khi nói về điều này.

Rõ ràng là chỉ vài phút trước Mabel và Kathleen đang nắm tay, giờ chúng đã phải ôm chặt lấy nhau với sự khiếp sợ vô cùng. Jimmy đang ngồi trên mép thứ lúc này là sân khấu giật bắn người đến nỗi chân đá cả vào chiếc khăn phủ giường màu hồng.

- Chẳng hề gì - Gerald giải thích - về chuyện vom miệng, anh nghĩ các em sẽ sớm hiểu thôi. Khi anh đi khỏi chỗ đó anh đã nghe họ nói anh là một cậu bé lịch sự. Các em biết đấy, nếu họ là quỷ sứ thì họ sẽ không để ý đến chuyện nhỏ như vậy.

- Chuyện họ nghĩ về anh lịch sự như thế nào không quan trọng, nếu anh không đưa em về nhà, chỉ có thể thôi. Anh sẽ đi chứ ? - Mabel hỏi.

- Tất nhiên rồi. Chúng ta sẽ chưa kết thúc trò đùa này. Bây giờ hãy đến chỗ cô giáo.

Vừa nói cậu vừa mặc áo khoác và chạy lên cầu thang. Những đứa trẻ khác đứng tùm lại ở phòng khách, chúng có thể nghe thấy tiếng gõ cửa với vẻ thư thái như không có chuyện gì xảy ra.

- Là em Gerald đây ạ - Một lát sau cánh cửa phòng được mở ra, và cuộc trò chuyện diễn ra với giọng nói rất nhỏ, sau đó cô giáo và Gerald đến cửa phòng của Eliza, nỗi khiếp sợ của Eliza đã được giảm bớt đi.

- Mình muốn biết anh ấy đang nói dối họ cái gì - Jimmy lẩm bẩm.

- Đó không phải là nói dối - Mabel nói - Anh ấy chỉ nói sự thật và cũng tốt khi để họ biết.

- Nếu như anh là một người đàn ông - Jimmy nói với vẻ coi thường - Anh sẽ trở thành một gã hung bạo và phải trốn ở trong ống khói.

- Nếu em là một cậu bé - Mabel trả đũa - Em sẽ không sợ hãi những chiếc áo khoác cũ.

- Em xin lỗi đã để chị phải sợ hãi - Giọng nói dịu dàng của Gerald vọng xuống cầu thang - Chúng ta sẽ không nghĩ về nỗi sợ hãi nữa. Đó là một cách tốt có đúng vậy không ?

- Đấy - Jimmy thì thầm - Anh ấy đang dùng đúng mẹo của chúng ta.

- Phải, đúng thế đó - Mabel khẳng định.

- Đó thực sự là một trò tuyệt vời - Cô giáo nói - Thế các em di chuyển những người nộm như thế nào ?

- Chúng em vẫn thường xuyên làm điều đó bằng dây - Gerald giải thích.

- Đó cũng là sự thật - Kathleen thì thầm.

- Hãy cho mọi người xem một lần nữa, vì trò này rất đặc biệt - Cô giáo nói:

- Ôi, chúng em đã thu dọn tất cả đi rồi - Gerald nói - Chúng em rất xin lỗi vì đã làm cô hoảng hốt, chúng em đã nghĩ là cô sẽ không thích xem chúng nữa.

Gerald giải thích rằng em trai và em gái cậu sẽ thích thú với chuyện này. Còn cậu, cô giáo nhận ra rằng cậu còn có trách nhiệm đưa Mabel về. Nếu cô giáo giữ Mabel ở lại đây đêm nay thì

thật tốt nhưng điều đó thì không thể được, bởi vì cô của Mabel sẽ vô cùng tức giận. Thật vô ích nếu nghĩ đến việc Eliza sẽ đưa Mabel về nhà khi Eliza rất sợ bóng đêm trừ phi đi cùng bạn trai mình.

Vì thế Mabel đã lấy chiếc mũ của mình và chiếc áo khoác không phải của cô bé, rồi cùng Gerald đi ra ngoài bằng cửa trước. Ngay khi cửa trước đóng thì Gerald tóm tay Mabel và kéo cô bé tới góc phố nơi dẫn đến cái sân, cậu dừng lại ở chỗ này.

- Bây giờ - Cậu nói - Anh muốn biết là em ngốc hay không ?

- Anh mới là kẻ ngốc đó ! - Mabel nói, nhưng cô bé nhận ra rằng cậu hoàn toàn nghiêm túc.

- Bởi vì anh không sợ những người Ugly Wugly, họ vô hại và hiền lành như thỏ. Nếu em là một kẻ ngốc anh sẽ quay lại và nói với họ rằng em sợ phải đi bộ về nhà, và anh sẽ đến nói với cô của em biết em ở lại đây.

- Em không phải là kẻ ngốc - Mabel nói - Em không sợ bất cứ cái gì.

- Anh sẽ chia sẻ những khó khăn và nguy hiểm của anh với em - Gerald nói - ít nhất thì anh cũng sẽ dẫn dắt em. Anh sẽ không giúp nhiều cho cậu em mình. Anh có thể cho em biết vậy, và nếu em chơi xỏ anh thì anh sẽ không bao giờ nói chuyện với em nữa.

- Anh là một kẻ đáng ghét, anh là thế đó ! Em không cần bị dọa để dũng cảm hơn.

- Mabel - Gerald nói, giọng nhỏ và xúc động - Anh biết em can đảm, anh tin em, đó là lý do tại sao anh lại sắp xếp như thế này. Anh có thể tin vào em đến hơi thở cuối cùng không ?

Mabel nhận thấy rằng ngoài từ “có” thì tất cả các từ khác lúc này đều là thừa, vì thế “có” là từ mà cô bé đã nói.

- Vậy thì hãy đứng đợi ở đây, em hãy đứng gần chỗ ngọn đèn. Khi nhìn thấy anh cùng họ đi đến thì hãy nhớ rằng họ vô hại và hiền lành như con rắn, ý anh là như chim bồ câu, hãy nói chuyện với họ như nói với những người bình thường khác. Hiểu chứ ?

Cậu để cô bé lại và quay đi, nhưng phải dừng lại khi cô bé hỏi:

- Anh sẽ nói với họ là sẽ đưa họ tới khách sạn nào ?

- Ôi ! - Gerald ôm đầu bằng cả hai tay với vẻ lo lắng - Đấy ! Em xem, Mabel, em đã thực sự giúp anh rồi đấy - Vào lúc đó cậu vẫn không mất đi sự khéo xử của mình - Anh đã hoàn toàn quên nó ! Anh đã định hỏi em có nhà trọ hay bất cứ chỗ nào ở trong lâu đài để anh có thể dẫn họ đến nghỉ đêm nay không ? Phép thuật sẽ được giải, em biết đấy, nó cũng giống như sự vô hình, và họ sẽ chỉ là những chiếc áo khoác và những thứ mà chúng ta có thể dễ dàng mang về nhà vào bất cứ ngày nào. Có nhà trọ hay bất cứ nơi nào không ?

- Có một lối đi bí mật - Mabel bắt đầu, nhưng đúng lúc đó cánh cửa sân mở ra và những người Ugly Wugly thò đầu ra ngoài và lo lắng nhìn ra phố.

- Đồng ý ! - Gerald chạy ra để gặp họ. Tất cả những gì Mabel có thể làm là không chạy theo hướng ngược lại và cô bé thật tự hào về bản thân khi nhớ lại cái đêm đó.

Và bây giờ với tất cả sự thận trọng cần phải có do lo sợ sự xuất hiện của ông bác mất trí, những người Ugly Wugly đi ra khỏi sân.

- Hãy đi nhẹ bằng ngón chân của bà nhé - Người Ugly Wugly đội mũ chóp cao thì thầm với người đội chiếc mũ có vành hoa. Gerald rung mình, làm thế nào mà bà ta có được ngón chân trong khi một chân của bà là chiếc gậy chơi golf và chiếc chân kia là chiếc gậy chơi khúc côn cầu.

Mabel vẫn đứng đó, tay trở nên lạnh lẽo và ẩm ướt, nhưng cô bé vẫn đứng đó, miệng lẩm bẩm “họ không phải là người thật, họ không thể là người thật, đó chỉ là một giấc mơ, họ thực sự không có thật”. Sau đó Gerald đến, tất cả đám người Ugly Wugly đứng thành vòng tròn. Gerald nói:

- Đây là một người bạn của chúng ta, Mabel, công chúa trong vở kịch, như quý vị đã biết. Hãy dừng cảm ! - Cậu nói thêm và thì thầm vào tai cô bé chỉ đủ để cô bé nghe thấy.

Thần kinh Mabel căng ra như sợi dây đàn banjo, liệu cô có thể trở nên dừng cảm không hay chỉ có thể là một đứa con gái yếu đuối chỉ biết la hét và chạy thôi. Người Ugly Wugly đáng kính bắt tay cô bé. Ông ta không phải là thật, cô bé tự nhủ, còn người có vành mũ hoa hồng bắt tay cô bằng chiếc găng tay đánh vào cánh tay làm bằng cán ô và nói:

- Bạn thân mến ! Hãy đi dạo với tôi nhé !

Sau đó tất cả họ đi bộ trên phố High Street như thể không có ai khác trên phố, theo lời Gerald nói.

Đó là một đoàn người kỳ lạ, nhưng người dân ở Liddlesby đi ngủ sớm, còn cảnh sát Liddlesby thì như cảnh sát ở hầu hết nơi khác thường đi ủng mà một người ở cách đó một dặm cũng có thể nghe thấy tiếng ủng nện được. Nếu nghe thấy tiếng ủng thì Gerald sẽ có đủ thời gian dẫn họ quay lại.

Mabel cảm thấy như mình đang ở trong một cơn ác mộng, nhưng Gerald cũng ở trong cơn ác mộng đó. Gerald đã hỏi cô bé có phải là một kẻ ngốc không, tất nhiên là không phải, nhưng cô bé cảm thấy mình chẳng mấy chốc sẽ trở thành một kẻ ngốc. Cô bé vẫn trả lời một cách nhã nhặn với những người không thật đó. Cô của cô bé thường trò chuyện với những người không thật và bây giờ thì cô bé biết điều đó là như thế nào.

Mùa hè khi trời chạng vạng tối đã có trăng. Những cái bóng của người Ugly Wugly đổ xuống đường trông kinh khủng hơn nhiều so với chính bản thân họ. Mabel ước gì trời tối đen, rồi rung mình ước lại.

Gerald chịu sự thẩm vấn của người Ugly Wugly có chiếc mũ cao về trường học của cậu, môn thể thao của cậu, trò giải trí và những tham vọng của cậu, cậu tự hỏi cuộc trò chuyện này sẽ kéo dài bao lâu. Chiếc nhẫn dường như đang phát huy tác dụng bảy tiếng một. Những chuyện như thế này diễn ra cứ bảy tiếng một hay mười bốn hoặc hai mươi một tiếng. Cậu để hết tâm trí vào sự rắc rối của phép tính bảy lần một và thực sự choáng váng khi thấy mình ở cánh cổng của lâu đài.

Tất nhiên là cổng đã khóa.

- Quý vị biết đấy - Cậu giải thích khi những người Ugly Wugly đẩy cánh cửa sắt bằng những bàn tay lạ thường một cách vô ích - Đã quá muộn rồi. Có một đường khác nhưng phải trèo qua một cái hang.

- Những người phụ nữ... - người Ugly Wugly đáng kính bắt đầu phản đối, nhưng những quý bà với giọng quả quyết rằng họ thích sự mạo hiểm.

Vì thế họ đi vòng qua đường, đến một cái hang, dưới ánh trăng lờ mờ thật khó để nhận ra nó. Gerald đi đầu cầm chiếc đèn xe đạp mà cậu đã chộp được khi những người Ugly Wugly ra khỏi sân. Đi theo sau là Mabel và cuối cùng là những người Ugly Wugly, họ trườn vào một cái hang cạnh bìa rừng cùng với âm thanh lạ lùng của sự ngạc nhiên, đàn ông thì khuyến khích đàn bà thì sợ hãi, họ đi dọc theo lối đi có ánh đèn, xuyên qua con đường có những cây dương xỉ rủ xuống và dưới khung cửa tò vò.

Khi họ hiện ra trong khu vườn kiểu Ý đầy ánh trăng thì những đôi môi được vẽ trên giấy đã buột ra tiếng "ôi" đầy sự ngạc nhiên và thán phục.

Những bậc thang bằng đá hoa và con đường đầy sỏi uốn khúc một cách khéo léo và tinh xảo, chắc chắn rằng chưa từng có tiếng dội của những bước chân lạ đến thế.

Gerald thấy bức tượng Hermes nhảy ra khỏi bệ chạy tới chỗ cậu với tất cả vẻ tò mò của một cậu bé nóng lòng muốn tham dự một cuộc đánh nhau trên phố, cậu cũng biết mình là người duy nhất nhìn thấy sự chuyển động của bức tượng trắng đó.

Cậu biết rằng chiếc nhẫn làm cho cậu nhìn thấy những cái mà người khác không thể nhìn thấy, cậu tháo nó ra khỏi ngón tay cậu. Đúng vậy, Hermes vẫn đứng yên trên chiếc bệ như người tuyết mà bạn vẫn thường làm vào dịp Giáng sinh. Cậu lại đeo chiếc nhẫn vào và lại thấy Hermes đang đi quanh và nhìn chăm chăm vào từng khuôn mặt những người Ugly Wugly.

- Dường như đây là một khách sạn rất cao cấp - Người Ugly Wugly có chiếc mũ cao nói - Mọi thứ đều được bố trí rất tinh tế.

- Chúng ta sẽ vào bằng cửa sau - Đột nhiên Mabel nói - Cửa trước thường được khóa vào lúc chín rưỡi.

Một người Ugly Wugly thấp, béo đội chiếc mũ lưỡi trai màu vàng và xanh, nói năng rất vất vả, đã lẩm bẩm điều gì đó về việc phiêu lưu mạo hiểm và cảm giác lại thấy trẻ trung.

Bây giờ họ đang men theo sát mép hồ nơi có những con cá vàng đang bơi lượn, nơi có những con vật khổng lồ thời tiền sử xuống uống nước và tắm. Dưới ánh trăng, những tia nước bắn lên trông giống như những hạt kim cương trắng vậy và chỉ duy nhất có Gerald nhìn thấy những chiếc vẩy to lớn của con thần lặn mặc dù lúc này nó đang lăn tròn và dầm mình giữa những bông hoa loa kèn.

Họ vội vã bước lên Tháp hoa. Mabel đi ra phía sau bức tượng nữ thần, dò dẫm một chút, sau đó chiếc đèn của Gerald chiếu thẳng vào một chiếc cửa cao và hẹp, chiếc cửa đó bằng đá. Nó đã được đóng. Khi những ngón tay của Mabel chạm vào, chiếc cửa từ từ quay tròn.

- Lối này - Cô bé nói và thở mạnh, cảm thấy lạnh toát sau gáy.

- Cậu hãy dẫn đường đi, cậu bé ạ - Một người Ugly Wugly nói.

- Cháu... cháu phải đi sau để đóng cửa - Gerald nói.

- Cô công chúa có thể làm điều đó. Chúng tôi sẽ giúp cô ấy - Người đội mũ có vành hoa nói.

Gerald nhẹ nhàng thuyết phục họ rằng cậu là người duy nhất chịu trách nhiệm về việc đóng chiếc cửa đó an toàn.

- Cháu chắc chắn là quý vị không muốn cháu gặp rắc rối - Cậu thuyết phục họ và cuối cùng thì những người Ugly Wugly cũng đồng ý.

- Ngài cầm lấy nó - Gerald giục và ấn chiếc đèn vào người Ugly Wugly có vẻ già nhất - Ngài hãy dẫn đường đi, hãy đi thẳng - Cậu thì thầm hỏi Mabel - Có còn bậc thang nào nữa không ?

- Nó không dài lắm đâu - Mabel thì thầm lại - Đi thêm một đoạn nữa là đến đoạn đường vòng.

- Nói thầm thì là không lịch sự chút nào đâu - Đột nhiên người Ugly Wugly gầy nhất nói.

- Đừng để ý đến ông ấy, dù sao thì ông ấy cũng không có ý gì đâu - Một quý bà Ugly Wugly thì thầm.

Người Ugly Wugly đáng kính dẫn đầu với chiếc đèn trong tay, những người khác tin tưởng đi theo sau, một người và rồi tất cả đều mất hút vào trong con đường chật hẹp. Gerald và Mabel đứng phía ngoài không dám thở mạnh để làm gián đoạn chuyến đi và gần như thốn thức vì nhẹ người. Đột nhiên có một cuộc xô đẩy nhau ở phía trong hành lang. Khi bọn trẻ cố gắng đóng cửa thì những người Ugly Wugly đã đẩy mạnh để mở cánh cửa ra. Không biết họ đã nhìn thấy gì trong hành lang tối và điều đó đã cảnh báo họ. Không biết họ nhận thức bằng cái đầu rỗng của họ rằng đây không phải là lối sau dẫn vào một khách sạn danh tiếng nào, hay bản năng đột nhiên cảnh báo họ rằng họ đang bị lừa. Mabel và Gerald không thể biết được đó là điều gì. Nhưng chúng biết rằng những người Ugly Wugly không còn là những người bạn thân thiện nữa, họ hung dữ mỗi khi có sự thay đổi đến với họ. Họ la lên phá vỡ màn đêm tĩnh mịch "Không, không, chúng tôi sẽ không đi ! Hãy để cậu bé dẫn đường !" Đó là tiếng la của những quý bà, họ la lớn để phản kháng, và tệ hơn cả là họ cứ đẩy cánh cửa đã hẹp đã được đóng gần hết, giọng của họ không còn bình thường nữa mà có vẻ dọa dẫm kinh khủng.

- Đẩy đi, hãy đẩy vì cuộc sống của em ! - Cậu la lên, tì gót chân vào cột đá và đẩy thật mạnh.

- Em không thể đẩy thêm được nữa, em không thể ! - Mabel rên rỉ và cố gắng sử dụng gót chân giống như Gerald nhưng chân của cô bé quá ngắn.

- Họ không được ra ngoài, họ không được phép ! - Gerald hỗn hển nói.

- Cậu sẽ biết điều đó khi chúng tôi làm được - Giọng nói giận dữ thốt ra từ phía bên kia

cánh cửa.

- Ở đây có chuyện gì thế ? - Đột nhiên một giọng nói lạ vang lên, giọng nói thật êm ái, rõ ràng, trong trẻo. Một cái bóng mới bất ngờ đổ xuống sàn đá hoa của Tháp hoa.

- Hãy đến đây và giúp chúng cháu đẩy cánh cửa này ! - Gerald nói với người mới đến - Nếu họ ra ngoài họ sẽ giết tất cả chúng ta.

Thình lình một bờ vai được bọc bằng vải nhung, khỏe, len vào giữa vai của Gerald và Mabel, cánh cửa được đóng một cách nhẹ nhàng không thể tin được. Mabel ngồi phịch xuống sàn đá hoa thốn thức khóc vì những gì đã làm được và vì kiệt sức.

Người mới đến có vẻ là một người gác rừng, theo như Gerald đoán, ngó nhìn xuống Mabel và nói:

- Thôi nào, đừng thế nữa. Họ là ai và có chuyện gì vậy ?

- Cháu không thể nói với chú - Gerald hỗn hển nói.

- Chúng ta sẽ biết về điều đó - Người mới đến hòa nhã nói - Hãy đi vào nơi có ánh trăng chiếu để xem xét lại tình thế này.

Gerald mặc dù bối rối vẫn nhận ra rằng những từ mà người gác rừng dùng dường như quá lảng mạn. Nhưng cùng lúc cậu cũng nhận thấy rằng người như thế này còn lâu mới dễ “phỉnh” bằng câu chuyện khó tin như chị Eliza, ngài cảnh sát Johson, thậm chí cả cô giáo nữa. Câu chuyện duy nhất cậu phải kể chỉ được phép bịa đặt một phần thôi.

Gerald đứng dậy và kéo Mabel đang thốn thức lên, khi cậu làm vậy thì người đàn ông cầm tay cậu và dẫn cả hai đứa trẻ ra khỏi chỗ tối của Tháp hoa và bước vào chỗ những bậc thềm được ánh trăng chiếu sáng. Đến đây anh ta ngồi xuống, mỗi đứa trẻ ngồi một bên và với vẻ thân thiện, thuyết phục, anh ta nói:

- Giò hãy kể đi nào !

Nhưng Gerald nói:

- Nếu như cháu bịa chuyện, chú sẽ nhận thấy chứ ?

- Dù sao thì đó cũng là lời khen tặng cho sự sáng suốt của chú - Người lạ nói.

- Nếu chúng cháu nói ra sự thật, chú sẽ không tin - Gerald nói.

- Cứ thử xem - Người đàn ông nói. Anh ta cạo râu sạch sẽ, đôi mắt sáng và to khi ánh trăng chiếu vào.

- Cháu không thể - Gerald nói - Chú sẽ nghĩ chúng cháu bị điên. Cảm ơn chú đã giúp đỡ và hãy để cho chúng cháu về nhà.

- Chú tự hỏi - Người lạ mặt trầm ngâm nói - Không biết cháu có trí tưởng tượng không.

- Hãy coi như chúng cháu bịa ra họ - Gerald bắt đầu gay gắt và dừng lại với sự thận trọng muộn màng.

- Cháu nói là “họ” có nghĩa là những người mà chú đã giúp các cháu nhốt vào khu mồ đẳng kia - Người lạ nói, và thả lỏng tay của Mabel khỏi tay anh ta - Hãy nhớ rằng chú đã nhìn thấy và nghe thấy họ. Chú đánh giá cao sự tưởng tượng của cháu, chú hồ nghi câu chuyện mà cháu đã thuyết phục chú không biết có thật hay không.

Gerald đặt khuỷu tay lên đầu gối và tay thì chống cằm.

- Bình tĩnh lại đi - Người lạ mặt nói - và trong khi cháu bình tâm lại hãy để chú sắp xếp câu chuyện theo cách nhìn của chú. Chú nghĩ cháu khó có thể nhận ra vị trí của chú, chú tới từ London để trông giữ một tài sản kếch sù.

- Cháu đã nghĩ chú là người gác rừng - Gerald nói.

- Không đâu - Người lạ nói - Người quản lý thì đúng hơn. Vào đêm đầu tiên chú đi ra ngoài để ngắm trăng và đi đến tòa nhà trắng, chú nghe thấy âm thanh của một cuộc xô đẩy, cùng với tiếng gọi giúp đỡ. Lúc đó chú đã xuất hiện và hăng hái đóng cánh cửa đá, có trời mới biết ai đang ở đằng sau cánh cửa đá đó. Thật vô lý nếu bây giờ chú hỏi họ là ai khi mà chú đã nhốt họ rồi, chú đã giúp các cháu đóng chặt cửa, chú muốn hỏi họ là ai và chú có thể giúp gì được không ?

- Một đề nghị có lý - Gerald thừa nhận.

- Vậy thì tốt rồi - Người lạ mặt nói.

- Vậy là tốt sao - Gerald nói - Sự thật là... - Sau khi dừng lại một chút cậu nói tiếp - Sự thật là cháu không thể nói cho chú biết được.

- Nếu thế chú sẽ phải hỏi những người ở trong kia vậy. Chú sẽ mở cánh cửa đó và tự khám phá ra.

- Hãy nói cho chú ấy biết đi - Mabel nói - Đừng bận tâm đến việc chú ấy có tin hay không. Chúng ta không thể để họ ra ngoài được.

- Được rồi - Gerald nói - Anh sẽ nói cho chú ấy biết. Xin hãy nghe đây chú quản lý, chú phải thề bằng lời thề danh dự của một quý ông người Anh, bởi vì cháu không thể biết được chú có phải là người quản lý hay là không. Chú hứa là không nói với bất kỳ ai điều mà chúng cháu nói với chú và sẽ không đưa chúng cháu vào nhà thương điên chứ ?

- Được - Người lạ nói - Chú nghĩ là có thể hứa về điều đó. Nhưng nếu cháu đang chơi trò đánh tráo giả và nhốt những người kia vào đó thì cháu có nghĩ là tốt hơn nên để họ ra ngoài không ? Cháu biết đấy họ sẽ vô cùng hoảng sợ. Xét cho cùng chú cho rằng họ chỉ là những đứa trẻ mà thôi.

- Hãy đợi cho đến khi chú nghe xong câu chuyện đã - Gerald trả lời - Họ không phải là những đứa trẻ, hoàn toàn không phải. Cháu sẽ chỉ nói về họ hay là phải nói từ đầu ?

- Tất nhiên là từ đầu - Chú quản lý đáp.

Mabel nhắc đầu mình ra khỏi vai chú quản lý mặc đồ nhung và nói:

- Hãy để cháu kể từ đầu. Cháu đã tìm ra một chiếc nhẫn và đã ước nó sẽ làm cho cháu vô

hình, cháu đã cho rằng đó chỉ là trò chơi, nhưng nó lại trở thành sự thật và cháu đã vô hình trong hai mươi một tiếng. Đừng bận tâm đến việc cháu tìm thấy chiếc nhẫn ở đâu. Gerald, anh kể tiếp đi.

Gerald kể tiếp và cậu mất khá nhiều thời gian vì đó là một câu chuyện dài.

- Và vì thế bọn cháu đã nhốt họ vào trong đó và khi bảy tiếng qua đi hoặc là mười bốn tiếng hoặc là hai mươi một tiếng cho đến khi có điều gì đó xảy ra và họ sẽ lại chỉ là những chiếc áo khoác cũ. Họ chỉ tồn tại đến chín rưỡi, cháu nghĩ họ sẽ chỉ tồn tại trong vòng bảy tiếng và hơn bốn tiếng đã qua rồi. Bây giờ chú sẽ để bọn cháu về nhà chứ ?

- Chú sẽ đưa các cháu về - Chú quản lý nói với giọng hơi bực bội - Chúng ta cùng đi nào.

- Chú không tin bọn cháu - Gerald nói - Tất nhiên chú không tin rồi, không ai có thể tin nổi. Nhưng cháu có thể làm cho chú tin nếu cháu muốn.

Cả ba cùng đứng dậy. Chú quản lý nhìn Gerald chăm chăm cho đến khi Gerald nói lên ý nghĩ của chú quản lý.

- Không, trông cháu không giống người điên, có phải vậy không ?

- Đúng thế. Nhưng cháu là một cậu bé có bộ óc kỳ lạ. Cháu có nghĩ rằng mình đang bị ốm hay không ?

- Còn có Cathy, Jimmy, cô giáo và chị Eliza nữa. Cả chú nữa, chú đã thấy họ đi lại, đã nghe thấy tiếng họ nữa, thế chú có bị ốm không ?

- Không, hay ít ra không phải vì bất cứ thứ gì trừ việc cần biết thông tin. Đi nào, chú sẽ đưa các cháu về nhà.

- Mabel sống ở lâu đài Yalding - Gerald nói khi người lạ quay lại đường rộng để tới cổng lớn.

- Không có họ hàng gì với ngài Huân tước Yalding đâu - Mabel vội vàng nói - Cháu chỉ là cháu gái của người quản gia - Cô bé bám chặt tay người lạ suốt đoạn đường, ở lối vào dành cho người giúp việc cô bé hôn tạm biệt rồi đi vào.

- Thật tội nghiệp ! - Chú quản lý nói khi họ đi xuống đường để đi ra cổng.

Chú đi cùng Gerald tới cổng trường học.

- Cháu biết chú sẽ làm gì, chú sẽ cố gắng mở cánh cửa đó ra.

- Thông minh đó !

- Đừng làm như vậy, chú hãy đợi đến sáng mai và chúng cháu cũng sẽ đến, chúng cháu có thể tới đó vào lúc mười giờ.

- Được thôi, chú sẽ gặp các cháu ở đó lúc mười giờ. Ủi chà, cháu là một đứa bé kỳ quặc nhất mà chú đã từng gặp.

- Tất cả chúng cháu đều kỳ quặc - Gerald nói - Nhưng chú cũng sẽ như vậy nếu chú là

cháu. Chúc chú ngủ ngon.

Bốn đứa trẻ đang nói chuyện khi chúng giẫm lên bãi cỏ mịn màng ở Tháp hoa. Suốt buổi sáng, chúng nói về sự gan dạ và sự mạo hiểm của Mabel và cuộc phiêu lưu tối hôm qua. Không phải mười giờ sáng mà giờ là mười hai rưỡi vì chị Eliza đã nài nỉ chúng phải dọn dẹp thật sạch “đống rác” tối hôm qua.

- Cậu là một nữ anh hùng - Cathy nói với giọng ấm áp - Mình phải làm một bức tượng của cậu.

- Nó sẽ sống lại nếu như em để nó ở đây - Gerald nói.

- Em sẽ không sợ nữa đâu - Jimmy nói.

- Bởi vì ban ngày mọi thứ nhìn đều rất khác - Gerald quả quyết nói.

- Em hy vọng chú ấy sẽ ở đó - Mabel nói - Chú ấy thật đáng yêu Cathy ạ. Chú ấy là một người quản lý nhưng lại có tâm hồn của một quý ông.

Những đứa trẻ đi lên bậc thang đá hoa dưới ánh nắng mặt trời. Thật khó để tin rằng ở chính nơi này, đêm qua, dưới ánh trăng, sự sợ hãi đã làm của đôi tay của Gerald và Mabel lạnh toát.

- Chúng ta sẽ mở cửa ra chứ ? - Kathleon đề nghị - Và sẽ mang những chiếc áo khoác về nhà nhé ?

- Hãy lắng nghe trước đã - Gerald nói - Có lẽ họ chưa trở thành những chiếc áo khoác đâu.

Bọn trẻ ghé tai vào chỗ bản lề của chiếc cửa đá, nơi mà đêm qua những người Ugly Wugly đã la hét và hăm dọa bên trong. Vào buổi sáng tất cả lại tĩnh lặng như nó vốn có. Những đứa trẻ quay đi thì nhìn thấy chú quản lý mà chúng tới để gặp. Chú vẫn ở phía bên kia bệ tháp hoa. Nhưng chú không đứng. Chú nằm đó, yên lặng, tay dang rộng.

- Ôi trời, hãy nhìn kìa ! - Gathy la lên và chỉ. Mặt chú quản lý trắng bệch, phía trên đầu có một vết thương và một ít máu chảy xuống nền đá hoa.

Cùng lúc Mabel cũng chỉ nhưng cô bé không la lớn như Cathy. Cái mà cô bé chỉ là một bụi cây đỗ quyên bóng loáng. Ở đó lộ ra một bộ mặt được vẽ bằng giấy. Dưới ánh nắng mặt trời nó rất trắng và cũng rất đỏ. Khi những đứa trẻ nhìn thì nó lùi lại phía sau để những chiếc lá lấp lánh ánh nắng che đi.

Chương 8

Quá rõ ràng, chú quản lý đáng thương đã mở cánh cửa trước khi phép thuật biến mất, trong khi đó những người Ugly Wugly không chỉ là những chiếc áo khoác, những chiếc mũ hay là những chiếc gậy, họ đã vội vàng tấn công chú. Chú nằm đó bất tỉnh, không biết chiếc gậy chơi crike hay chiếc gậy đánh golf đã gây ra vết thương khủng khiếp trên đầu chú như vậy ? Hai cô bé vội vàng đến chỗ người bị hại, đầu chú được đặt trong lòng Mabel. Kathleen định đặt đầu chú vào lòng mình nhưng Mabel làm quá nhanh.

Cả Jimmy và Gerald đều biết việc đầu tiên phải làm cho người bất tỉnh là gì, trước cả khi Mabel nôn nóng nói "Nước ! nước !".

- Đụng vào cái gì đây ? - Jimmy hỏi, cậu nghi ngại nhìn vào tay mình, và đi xuống chỗ dốc bằng đá hoa sát mép hồ, nơi có những bông hoa huệ tây.

- Đụng vào mũ của chú ấy hay bất cứ gì cũng được - Mabel nói.

Hai cậu bé chạy đi.

- Em nghĩ là họ theo sau chúng ta - Jimmy nói.

- Cái gì theo sau chúng ta ? - Gerald ngắt lời.

- Những người Ugly Wugly - Jimmy thì thầm.

- Sợ gì ? - Gerald hỏi.

Nhưng cậu lại cẩn thận nhìn sang trái rồi sang phải, chọn lối đi không gần những bụi cây. Cậu múc nước bằng chiếc mũ rơm của mình rồi trở lại Tháp hoa, cẩn thận cầm chiếc mũ bằng cả hai tay. Khi nhìn thấy nước chảy ra khỏi chiếc mũ rơm quá nhanh, cậu dùng răng kéo chiếc khăn mùi soa từ túi ngực rồi thả nó vào trong chiếc mũ. Với chiếc khăn này những cô bé đã lau sạch được máu trên trán của người quản lý.

- Chúng ta nên có muối hít - Kathleen nói, gần khóc - Mình biết bọn mình phải làm thế.

- Nó sẽ rất tốt - Mabel công nhận.

- Cô của bạn có ít nào không ?

- Có, nhưng...

- Đừng nhát gan như vậy - Gerald nói - Hãy nghĩ lại đêm qua, họ sẽ không làm hại em đâu. Chắc hẳn chú ấy đã xúc phạm đến họ hoặc làm điều gì đó. Nghe này, em hãy chạy đi. Bọn anh không nhìn thấy có gì theo sau em đâu.

- Chú ấy sẽ không chết chứ ? - Jimmy lo lắng hỏi.

- Không - Kathleen cam đoan với anh trai - Tim của chú ấy vẫn đập. Mabel và em đã bắt

mạch ở cổ tay, nơi mà bác sĩ vẫn thường làm ý. Trông chú ấy ưa nhìn kinh khủng !

- Không đến nỗi tồi - Gerald nói.

- Anh không biết đến cái mà em gọi là ưa nhìn - Jimmy nói. Thành linh có một cái bóng đổ xuống sàn đá hoa ngay bên cạnh những đứa trẻ và giọng nói thứ tư vang lên, không phải của Mabel.

- Quả là một người đàn ông đẹp trai - Cái bóng đó nói.

Những đứa trẻ ngược lên nhìn, đó là khuôn mặt của người Ugly Wugly già nhất, đáng kính nhất. Jimmy và Kathleen thét lên thất thanh.

- Suyt ! - Gerald cúi kính, cậu vẫn đang đeo chiếc nhẫn - Hãy im lặng nào ! - Cậu thì thầm nói thêm - Anh sẽ đuổi ông ấy đi !

- Chuyện này thật buồn - Người Ugly Wugly đáng kính nói với giọng rất lạ. Kathleen và Jimmy cúi rạp xuống chỗ chú quản lý. Còn Gerald, không sợ do đeo chiếc nhẫn, đã nhìn thẳng vào khuôn mặt của người Ugly Wugly và giật thót mình vì đó chính là khuôn mặt mà cậu đã vẽ ra trên giấy nhưng cũng không hẳn là khuôn mặt đó, vì nó không còn là giấy nữa.

Đó là một bộ mặt thật với đôi tay gầy và trong suốt nhưng cũng rất thật. Khi ông ta cử động một chút để nhìn người quản lý rõ hơn thì rõ ràng ông ta có đôi chân và đôi tay thực sự.

- Chuyện đã xảy ra như thế nào ạ ? - Gerald hỏi cố gắng bình tĩnh, một cố gắng thành công.

- Thật đáng tiếc - Người Ugly Wugly nói - Đêm qua những người khác đã lạc trên lối đi, và họ đã không tìm thấy một khách sạn nào cả.

- Thế còn ngài ? - Gerald hỏi luôn.

- Tất nhiên rồi - Người Ugly Wugly nói - Tất cả mọi người đều làm chính xác như những gì cậu nói ngoại trừ tôi, sau khi tôi bỏ đi, tôi đã không tới con đường lúc trước bởi vì tôi muốn ngắm lại cảnh khu rừng này vào ban ngày, tôi đã tìm thấy những người khác tại cánh cửa này, họ đang rất tức giận, họ đã phải ở đây cả đêm và đã cố mở cửa. Sau đó cánh cửa được mở, quý ông này đã mở nó, trước khi tôi có thể bảo vệ được anh ta thì người đàn ông thô lỗ với chiếc mũ cao đã đánh vào đầu anh ta, anh ta đã ngã xuống đúng nơi mà cậu nhìn thấy đấy. Những người khác đã phân tán khắp nơi, chỉ có mình tôi đến để giúp, khi nhìn thấy cậu.

Nói đến đây ông ta phát hiện ra Jimmy đang khóc còn Kathleen thì mặt trắng bệch như giấy.

- Có chuyện gì vậy, cậu bé của tôi ? - Người Ugly Wugly ân cần hỏi. Jimmy quệt vội nước mắt và la lên.

- Đây, hãy cầm lấy chiếc nhẫn ! - Gerald tức giận thì thầm và giúi nó vào bàn tay nóng, ấm của Jimmy. Jimmy dừng lại ngay lập tức. Gerald cảm thấy đôi chút thất vọng khi nhận ra đây là điều mà Mabel đã trải qua đêm trước.

Nhưng bây giờ là ban ngày và Gerald không phải là người nhát gan.

- Chúng ta phải tìm những người khác - Cậu nói.
- Tôi đoán là họ đi tắm, tôi thấy quần áo của họ ở trong rừng - Người Ugly Wugly nói.
- Hai em hãy đi tìm đi - Gerald nói - Anh sẽ chăm sóc chú ấy.

Trong rừng, giờ đã dửng cảm như bất cứ con sư tử nào, Jimmy tìm thấy bốn đồng quần áo với những cán chổi, gậy chơi golf và những chiếc mặt nạ, tất cả những cái đó đã làm thành những quý ông Ugly Wugly vào đêm trước. Có hai quý bà Ugly Wugly đang ngồi trên một chiếc ghế đá nơi có ánh nắng mặt trời chiếu vào. Kathleen rón rén đến gần họ. Tất cả chúng ta đều biết rằng dưới ánh nắng mặt trời thì dễ dửng cảm hơn vào ban đêm. Khi cô bé và Jimmy đến gần chiếc ghế hơn, chúng nhận thấy rằng những người Ugly Wugly chỉ là những người Ugly Wugly như những đứa trẻ đã từng tạo ra, họ không có sự sống. Jimmy giữ họ ra thành từng mảnh và Kathleen bật ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

- Anh thấy đấy, phép thuật đã bị phá vỡ - Cô bé nói - Còn quý ông già kia là thực. Ông ta chỉ tình cờ giống những người Ugly Wugly như chúng ta đã làm.
- Dù sao thì ông ta cũng có chiếc áo khoác treo trên tường - Jimmy nói.
- Không, nó chỉ giống thôi. Chúng ta hãy quay lại chỗ người lạ bất tỉnh đi.

Hai đứa trẻ quay lại, Gerald đã đề nghị người Ugly Wugly nhiều tuổi nghỉ ngơi chỗ bụi cây cùng với Jimmy. Cậu nói.

- Bởi vì chú quản lý tội nghiệp này sẽ tỉnh lại và chú ấy sẽ lại ngất nếu nhìn thấy người lạ. Jimmy sẽ đi với ngài, đó là người thích hợp nhất trong số chúng cháu để đi với ngài - Cậu vội nói thêm.

Do Jimmy đã đeo chiếc nhẫn nên có thể làm được điều này.

Hai người biến mất sau những bụi cây đổ quỳn. Mabel quay lại với muối hít đúng lúc chú quản lý mở mắt.

Cô bé quỳ xuống và giữ lọ muối hít ở mũi người bị ngất cho tới khi chú hắt hơi và yếu ớt đẩy tay cô bé ra cùng với câu hỏi khe khẽ.

- Có chuyện gì vậy ?
- Chú bị thương ở đầu - Gerald nói - Hãy nằm yên.
- Không... nhiều hơn... có mùi... cái chai - Anh ta thều thào nói.

Không lâu sau anh ta ngồi dậy và nhìn ra xung quanh. Anh ta hỏi:

- Thật là những sinh vật kỳ quặc ! Chú bất tỉnh đã lâu chưa ? - Anh ta hỏi.
- Nhiều giờ rồi - Mabel thật thà nói.
- Không lâu lắm - Kathleen nói.
- Chúng cháu không biết, khi chúng cháu thấy chú thì chú đã bất tỉnh rồi - Gerald nói.

- Bây giờ chú ổn rồi - Người quản lý nói, và đập vào mắt anh là chiếc khăn mùi soa thấm đầy máu - Chú đã bị đánh vào đầu và cháu là người đầu tiên giúp chú, cảm ơn cháu nhiều lắm. Nhưng chuyện thật kỳ quặc.

- Cái gì kỳ quặc ạ ? - Gerald lễ phép hỏi.

- À, chú cho rằng nó cũng không kỳ quặc lắm, chú nghĩ là đã gặp cháu trước khi ngất. Trong khi bất tỉnh chú đã mơ một giấc mơ kỳ lạ nhất và mơ thấy cả cháu.

- Không có gì khác ngoài chúng cháu chứ ? - Mabel hỗn hển hỏi.

- Ô, có rất nhiều thứ, những thứ không có thực, chỉ các cháu là thật.

Tất cả đều hít một hơi thật sâu vì nhẹ người.

- Chú có chắc là đã ổn không ? - Những đứa trẻ hỏi khi người quản lý đứng dậy.

- Cảm ơn các cháu nhiều - Khi nói, chú quản lý liếc nhìn ra phía sau - Cháu biết không, chú đã mơ là có một cánh cửa ở đó, nhưng tất nhiên là không có cánh cửa nào cả. Chú không biết phải cảm ơn các cháu bằng cách nào - Chú quản lý nói thêm và nhìn những đứa trẻ bằng đôi mắt mà các cô gái vẫn khen là đôi mắt đẹp - Thật may cho chú là các cháu đã đến. Hãy đến đây bất cứ khi nào mà các cháu thích, chú sẽ để các cháu tự do ra vào.

- Chú là người quản lý mới à ? - Mabel hỏi.

- Đúng vậy, nhưng làm thế nào mà cháu biết được điều đó ? - Người quản lý hỏi, nhưng những đứa trẻ đã không nói cho chú biết vì sao, thay vì thế chúng đã chỉ đường để chú đi còn chúng thì đi đường khác sau cái bắt tay thân thiện và hy vọng cả hai bên sẽ sớm gặp lại nhau.

- Anh cho các em biết chuyện này - Gerald nói khi bọn trẻ nhìn chiếc bóng to lớn của người quản lý xa dần xa dần - Các em có ý tưởng nào về việc hôm nay chúng ta sẽ làm gì không ? Bởi vì anh có ý tưởng đó.

- Chúng ta sẽ tổng khứ các người Ugly Wugly đó, chúng ta sẽ tìm được một cách hay và chúng ta sẽ thực hiện ngay khi về nhà. Chúng ta sẽ cho chiếc nhẫn vào một chiếc phong bì và dán kín vào, nó sẽ không còn phép thuật để làm cho chúng ta bất ngờ với những trò đùa của nó. Sau đó chúng ta sẽ đi chơi, sẽ có những ngày yên tĩnh với những quyển sách và những quả táo. Anh đã chán ngấy với những trò phiêu lưu mạo hiểm rồi.

Những đứa trẻ khác cũng nói những điều tương tự.

Bây giờ hãy nghĩ đi, nghĩ như chưa bao giờ được nghĩ ý, nghĩ xem nên làm thế nào để tổng khứ được người Ugly Wugly đó ?

Tất cả đều nghĩ, nhưng trí óc của chúng đã quá mệt mỏi với những bản khoản lo lắng, chúng nghĩ và nghĩ, đến khi Mabel nói mỗi người tự nêu ra ý kiến của mình.

- Em không biết Jimmy có ổn hay không ? - Kathleen lo lắng nói.

- Ổ nó ổn thôi vì nó có chiếc nhẫn mà - Gerald nói.

- Em hy vọng anh ấy sẽ không ước điều gì khó chịu - Mabel nói, nhưng Gerald đã nhắc cô

bé im lặng để cậu còn nghĩ.

- Anh nghĩ tốt nhất là hãy ngồi xuống đã - Cậu nói xong bèn ngồi xuống - Người Ugly Wugly đó là thật, nếu chúng ta có thể đưa ông ta quay lại đó thì có thể sẽ có sự thay đổi, sau đó chúng ta sẽ lấy lại được những chiếc áo khoác và những thứ khác nữa.

- Không có cách nào khác à ? - Kathleen và Mabel hỏi và thật thà nói thêm - Em sẽ không vào hành lang đó nữa đâu.

- Sợ à ! Đang giữa ban ngày mà ! - Gerald chế nhạo.

- Nhưng ở đó không có ánh sáng - Mabel nói và Kathleen thì rùng mình.

- Nếu chúng ta đi đến chỗ ông ta và bất ngờ giật chiếc áo khoác - Cô bé nói - Ông ta chỉ là chiếc áo khoác mà thôi nên ông ta không thể biến thành người thật.

- Ông ta không thể ! - Gerald nói - Em không biết cái gì cả, ông ta thích mặc áo khoác.

Kathleen lại rùng mình một lần nữa. Lúc này ánh nắng mặt trời đang chiếu những ánh nắng rực rỡ lên những bức tượng trắng, những bụi cây xanh, những thác nước và những bậc thang, trông cảnh tượng lãng mạn như trong một vở kịch.

- Dù sao thì chúng ta hãy cố gắng để ông ta vào đó - Gerald nói - Và đóng chiếc cửa đó lại. Đó là cách mà chúng ta có thể hy vọng thành công nhiều nhất. Sau đó những quả táo, rồi chuyện Robinson Cruse hay gia đình Robinson Thụy Sĩ và bất cứ cuốn sách nào không kể về phép thuật. Giờ chúng ta phải làm điều đó. Bây giờ ông ta không kinh khủng nữa đâu, các em biết đấy, ông ta là thật.

- Em cho rằng điều đó khiến mọi việc khác hẳn - Mabel nói và cố gắng nghĩ rằng có lẽ chuyện đã xảy ra như vậy.

- Giữa ban ngày ư, hãy nhìn ánh nắng mặt trời kìa - Gerald nói - Đi nào !

Họ quyết định đi tới những cây đổ quây nơi mà Jimmy và người Ugly Wugly đã nói là đợi và khi chúng đi, Gerald nói.

- Ông ta là có thực... mặt trời đang chiếu những tia nắng... nó sẽ qua đi trong vòng một phút - Cậu lặp đi lặp lại nhiều lần.

Khi những đứa trẻ đến gần những bụi cây thì những chiếc lá xào xạc và rã ra, trước khi những cô bé có thời gian để lùi lại thì Jimmy xuất hiện. Chỉ có mình Jimmy.

- Đâu rồi ? - Hai cô bé nín thở hỏi.

- Đi đi lại lại, tính toán - Jimmy nói - Ông ta nói ông ta rất giàu và ông ta đi vào thị trấn tới sở giao dịch chứng khoán hay là nơi nào đó, nơi mà những tờ giấy biến thành vàng nếu thông minh. Em cũng thích đến nơi đó, anh cũng sẽ đi chứ ?

- Anh không quan tâm nhiều đến điều đó - Gerald nói - Chúng ta đã có đủ việc để làm rồi. Hãy chỉ cho bọn anh biết ông ta đi đâu, bọn anh phải tổng khứ được ông ta đi.

- Ông ta có một chiếc ô tô - Jimmy nói tiếp - Một khu vườn với sân chơi tennis, một cái hồ,

một chiếc xe hai ngựa kéo, thỉnh thoảng ông ta tới Athens để nghỉ giống như những người khác đến Margate.

- Tốt nhất là - Gerald nói - nói với ông ta đừng ngăn nhất là đi qua khách sạn đó, nơi mà ông ta nghĩ là đã tìm thấy vào đêm qua. Sau đó chúng ta đẩy ông ta vào hành lang đó và quay lại thật nhanh để đóng cửa,

- Ông ta sẽ chết đói trong đó nếu ông ta là người thật - Kathleen nói.

- Anh hy vọng phép thuật của chiếc nhẫn sẽ không còn lâu nữa, dù sao thì đó chỉ là những gì mà anh nghĩ.

- Ông ta giàu có vô cùng - Jimmy tiếp tục, không chú ý đến tiếng kêu răng rắc ở bụi cây - ông ta đã xây một thư viện cho mọi người ở nơi ông ta sống và chân dung của ông ta được treo ở đó, ông ta nghĩ họ thích thế.

Qua những bụi cây đỗ quyên, những đứa trẻ tới bãi cỏ mềm mại sát ngay những cây linh sam và cây thông cao lạ thường.

- Ông ta chỉ quanh quẩn góc kia thôi - Jimmy nói - Ông ta thực sự ngập trong của cải, ông ta không biết làm gì với nó. Tại sao ông ta không xây một cái bể bơi riêng để có thể ngủ ở đấy và mỗi sáng có thể nhảy ngay xuống để bơi nhỉ ? Em ước gì em sẽ giàu có. Em sẽ cho ông ta thấy...

- Đó là một ước muốn tốt - Gerald nói - Anh lấy làm ngạc nhiên là chúng ta đã không nghĩ đến điều đó. Ôi ! -

Cậu nói thêm và có lý do, vì ở đó sự im lặng của rừng thông bị phá vỡ bởi những tiếng lá xào xạc và nhịp thở của ba đứa trẻ bất hạnh kia, Jimmy đã có được điều ước của mình. Tất cả đều có thể nhìn thấy Jimmy, Jimmy của riêng chúng, người mà chúng từng vui đùa, gây sự rồi lại làm lành đang tiếp tục lớn lên và già đi trông thấy. Toàn bộ sự việc xảy ra chỉ trong vài phút. Trong vài phút đó chúng đã nhìn thấy Jimmy trở thành một chàng trai, một người đàn ông trung niên và sau đó cậu ta dường như dừng lại ở tuổi khá cao, một quý ông cao tuổi, hào phóng nhưng ăn mặc lại khá nhếch nhác, đứng nhìn những đứa trẻ từ đầu đèn cuối và hỏi thăm đường gần nhất dẫn tới nhà ga. Nếu như chúng không nhìn thấy sự thay đổi từng chi tiết xảy ra thì chúng không thể đoán được quý ông cao tuổi mập mạp với chiếc mũ cao, áo choàng dài kia lại chính là Jimmy của chúng. Nhưng vì đã nhìn thấy nên chúng biết rằng đây là một sự thật khủng khiếp.

- Ôi Jimmy, đừng ! Mabel liền lĩnh la lên.

- Điều này thật tồi tệ - Gerald nói.

Kathleen bật khóc.

- Đừng khóc, cô gái nhỏ ! - Người đã từng là Jimmy nói - Cả cháu nữa cậu bé, cháu không thể có một câu trả lời lịch sự cho một câu hỏi lịch sự à ?

- Anh ấy đã không biết đến chúng ta - Kathleen than khóc.

- Ai không biết các cháu cơ ? - Người đó nôn nóng hỏi.

- Ông chứ ai ! - Kathleen nức nở.

- Tất nhiên là ta không biết rồi - Người đó nói - Nhưng không cần phải đau buồn như thế.

- Ôi, Jimmy, Jimmy, Jimmy ! - Kathleen khóc to hơn.

- Đúng là cậu ấy không biết chúng ta - Gerald thừa nhận - Nghe này em không phải là một đứa trẻ nữa, đúng không ? Bởi vì nếu em...

- Tên tôi là... - Người đã từng là Jimmy nói và đưa ra một cái tên phù hợp. Chúng ta hãy gọi là “người ấy” thay cho “Người đã từng là”..

- Chúng ta phải làm gì đây ? Mabel kinh sợ thì thầm, rồi nói to - ngài Jame, dù ngài gọi tên mình là gì thì ngài cũng phải đưa cháu chiếc nhẫn - Rõ ràng là “Người ấy” vẫn đang đeo chiếc nhẫn tai họa ở ngón tay.

- Chắc chắn là không rồi - Người ấy nói - Cháu có vẻ là một đứa trẻ tham lam đấy.

- Chúng ta sẽ phải làm gì đây ? - Gerald hỏi, giọng hoàn toàn tuyệt vọng.

- Cháu có thể nói cho ta biết đường nào dẫn tới sân ga gần nhất không ?

- Không - Gerald nói - Chúng tôi sẽ không chỉ.

- Vậy thì - Người đó vẫn lịch sự nói, nhưng giọng có một chút tức giận - Có lẽ các cháu sẽ chỉ cho ta biết đường dẫn tới viện an dưỡng gần nhất chứ ?

- Ôi, không, không, không! - Kathleen khóc - Anh không yếu tới mức như thế.

- Có lẽ là không. Nhưng cháu thì có đấy - Người đó đối đáp lại - Nếu các cháu không phải là mất trí thì cũng là những kẻ ngốc. Tuy nhiên ta đã nhìn thấy một quý ông ở phía trước, có lẽ người đó không điên. Quả thực là ta thấy người đó quen quen.

Một quý ông xuất hiện đó là người Ugly Wugly cao tuổi.

- Ôi, anh không nhớ Jerry sao ? - Kathleen khóc - Và cả Cathy nữa, Cathy mèo cào của anh đó. Trời ơi ! Jimmy thân yêu, đừng có ngốc nghếch như vậy nữa.

- Cô gái nhỏ - Người đó nói và nhìn cô bé với bộ mặt cau kỉnh - Ta rất tiếc vì cháu đã không được dạy dỗ tốt hơn - Nói xong người đó cương quyết đi về phía người Ugly Wugly. Hai chiếc mũ được nâng lên, một ít từ được trao đổi với nhau rồi hai cái dáng lớn tuổi sánh vai nhau đi trên con đường cạnh những hàng cây thông xanh rì. Ba đứa trẻ đáng thương, hoảng sợ, hoang mang và lo lắng đi theo sau.

- Cậu ấy ước trở nên giàu có và tất nhiên điều đó đã thành sự thật - Gerald nói - Cậu ấy sẽ có tiền để mua vé tàu và tất cả mọi thứ.

- Khi nào phép thuật không còn tác dụng nữa, nó sẽ hết có đúng vậy không ? Cậu ấy sẽ nhận ra mình đang ở một nơi kinh khủng nào đó, có lẽ đang ở trong một khách sạn sang nào đó và cậu ấy sẽ không biết là làm thế nào mà mình lại ở đó.

- Em ngạc nhiên là những người Ugly Wugly lại tồn tại được lâu như thế - Mabel nói.

- Đúng vậy - Gerald trả lời - Em đã nhắc nhở anh. Hai đứa em phải thu dọn những chiếc áo khoác và tất cả những thứ khác rồi giấu chúng vào bất cứ chỗ nào mà các em muốn, chúng ta sẽ mang nó về nhà vào ngày mai, nếu như có ngày mai - Gerald buồn rầu nói.

- Ôi, đừng nói thế ! - Kathleen nói, và những giọt nước mắt lại rơi xuống - Anh không nghĩ là có thể mọi việc sẽ quá tồi tệ như thế chứ ?

- Nghe này - Gerald nói - Anh phải đi theo Jimmy, hai em phải quay về báo cho cô giáo biết và nói với cô ấy là Jimmy và anh đã lên tàu với một quý ông, hãy nói đại là một người bác đi. Sau đó có một vụ cãi lộn nhưng nó đã xong rồi.

- Nhưng tất cả đều là nói dối - Kathleen nói - Không có một từ nào là sự thật.

- Đừng lo - Anh trai cô bé nói - Chúng ta không nói dối. Chúng ta đang nói thật như bất kỳ thứ gì khác trong trò chơi ma thuật đại đột này mà chúng ta đang làm rồi tung lên, nó chỉ giống như nói dối ở trong một giấc mơ mà thôi, em không còn cách nào khác đâu.

- Em biết rồi, em ước gì tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt.

- Em thường ước rất nhiều - Gerald bực bội nói - Quá nhiều. Anh sẽ phải đi và hai em phải ở lại. Hãy nói với cô giáo là anh và Jimmy sẽ quay lại để uống trà, nếu bọn anh không xảy ra chuyện gì. Anh không thể làm khác được - Cậu bắt đầu chạy, hai cô bé bị tụt lại phía sau, người Ugly Wugly và Jimmy tương lai đang bước đi rất nhanh ở phía trước.

Hai cô bé bị bỏ lại phía sau nhìn theo họ.

- Chúng ta đi tìm những bộ quần áo đó thôi - Mabel nói - Tớ luôn muốn trở thành một nữ anh hùng, nhưng thật khác khi nó trở thành hiện thực, đúng không ?

- Rất đúng - Kathleen nói - Chúng ta sẽ giấu những bộ quần áo ở đâu ? Không phải ở trong hành lang đó chứ ?

- Không bao giờ ! - Mabel cương quyết nói - Chúng ta sẽ giấu vào phía trong con khủng long đá to đằng kia, nó rỗng bên trong.

- Nhưng nó sẽ di chuyển cơ mà - Kathleen nói.

- Không phải vào ban ngày - Mabel tự tin nói - và khi không có chiếc nhẫn.

- Hôm nay sẽ không có quyển sách hay quả táo nào - Kathleen nói.

- Không, nhưng chúng ta sẽ làm những việc trẻ con nhất mà chúng ta có thể khi về nhà. Chúng ta sẽ có một bữa tiệc trà cho những con búp bê. Điều đó sẽ khiến cho chúng ta cảm thấy rằng chẳng hề có một phép thuật thực sự nào.

- Vậy thì chúng ta sẽ có một bữa tiệc trà thật lớn - Kathleen nói.

Bây giờ chúng ta hãy quan sát Gerald với vóc dáng nhỏ bé nhưng rất quả quyết, đi trên con đường đầy nắng và bụi trắng, đi sau hai quý ông đứng tuổi. Tay cậu rút vào túi quần, ở đó nặng trĩu những đồng tiền mà cậu đã kiếm được tại hội chợ bằng trò ảo thuật, cậu thấy hài lòng với những đồng tiền đó. Cậu đi đôi giày chơi tennis không gây ra tiếng động đến sân ga nên không ai để ý đến cậu. Cậu nghe thấy tiếng của người đã từng là Jimmy vọng ra từ phòng bán vé “Một vé hạng nhất đi London”. Gerald đợi đến khi người đó và Ugly Wugly cùng bước vào sân ga.

Đoàn tàu đi vào hù còi và phụt ra luồng khói. Người soát vé chỉ cho họ chỗ ngồi trên toa có dòng kẻ màu xanh, rồi anh ta nhảy vào một toa bằng gỗ màu vàng. Tiếng còi vang lên, một lát chờ được vẫy, đoàn tàu thình lình giật mạnh và bắt đầu chuyển bánh.

- Mình không hiểu - Gerald nói một mình trên toa hạng ba - Làm thế nào mà đoàn tàu và phép thuật lại diễn ra cùng một lúc được nhỉ.

Vậy mà lại thế đó.

Mabel và Kathleen lấy hết dũng khí nhìn chăm chăm vào những bụi cây linh sam, dương xỉ để tìm sáu đồng áo khoác, mũ, váy, găng tay, gậy đánh golf, gậy chơi hockey và cán chổi. Giữa trưa nắng mặt trời nóng gay gắt hai cô bé mang những đồng quần áo đó lên đồi nơi có con khủng long khổng lồ với sự chán nản và mệt mỏi, con khủng long đó có lỗ ở bụng. Kathleen chỉ cho Mabel cách trèo vào bên trong con khủng long lạnh lẽo đó. Mabel đưa những đồng quần áo và những chiếc gậy cho Kathleen.

- Trong này có rất nhiều chỗ rỗng - Kathleen nói - ở phía đuôi có thể đi xuống lòng đất được, nó giống như một đường hầm bí mật.

- Hãy đi ra khỏi đó và nhảy ra ngoài đi - Mabel nói và Kathleen vội vã trườn xuống.

Giải thích với cô giáo xem ra thật là khó. Nhìn qua cửa sổ thấy một bóng người đang đi ngang qua khi hai cô bé đang giải thích rằng hai cậu bé đi London cùng với người bác.

- Ai đó ? - Cô giáo đột nhiên hỏi.

Đó là chú quản lý từ nhà bác sĩ quay về với băng khừ trùng trên vết thương dài, bắn lúc sáng nay. Hai đứa trẻ nói với cô đây là chú quản lý của lâu đài Yalding và cô nói “Trời ơi !” rồi không hỏi thêm một câu nào về hai cậu bé. Bữa trưa được dọn ra rất muộn, một bữa ăn trong im lặng. Sau bữa ăn, cô giáo đi ra ngoài với chiếc mũ có rất nhiều hoa hồng, cô mang theo cả một chiếc ô với một dải hoa hồng. Hai cô bé lặng lẽ tổ chức một bữa tiệc trà bằng trà thật cho những con búp bê. Đến tách trà thứ hai thì Kathleen bật khóc, Mabel ôm ghì lấy bạn và cùng chảy nước mắt.

- Tớ ước gì - Kathleen nức nở - ôi, tớ ước gì tớ biết được các anh tớ đang ở đâu ! Tớ sẽ được an ủi phần nào.

Gerald biết nơi sẽ đến và điều đó không làm cậu dễ chịu chút nào. Cậu biết nơi họ sẽ đến, còn Jimmy thì không biết rằng mình chỉ là một cậu bé, còn người Ugly Wugly thì không thể biết được cái gì là thật. Lúc này thì tách trà thứ hai rất đặc của những con búp bê đã được cánh tay đang run lẩy bẩy của Kathleen rót ra. Còn Gerald đang ẩn nấp (thực sự không còn từ nào khác) dưới chân cầu thang của tòa nhà Aldermanbury, ở phố Old Broad. Ở tầng bên dưới nơi cậu đứng có một cánh cửa đề những chữ “Ngài u. w. UGLI, người môi giới chứng khoán”. Tại tầng trên, một cánh cửa khác có đề tên em trai cậu, không có một từ giải thích nào dưới tên của Jimmy.

Gerald sẽ làm gì đây ? Cậu có thể làm được gì ?

Để bước vào văn phòng lớn tại London thì thật là khó, đặc biệt với một đứa trẻ như Gerald thì điều đó lại càng không thể, để giải thích cho người lớn tuổi và người đứng đầu ở đó, nhưng thực sự đó lại là người em trai nhỏ bé của cậu, người đột nhiên trở thành người lớn và giàu có bởi chiếc nhẫn ước rắc rối. Không thể gõ cửa phòng ngài u. w. Ugli, cũng không thể báo tin cho thư ký của ngài hay là ông chủ của ngài rằng ngoài bộ quần áo được phù phép thì ngài chẳng là gì.

Như bạn biết đấy, tình hình đây khó khăn, giờ ăn tối của Gerald trôi qua từ lâu, cậu bắt đầu đói cồn cào và dường như đây là khó khăn nhất mà Gerald phải trải qua. Cậu có thể chết đói ở thang gác của tòa nhà London nếu những người cậu đang theo dõi cứ ở lì mãi tại phòng làm việc của họ.

Một cậu bé có mái tóc lỏm chớm bước vào, cậu ta vừa đi vừa huýt sáo, tay xách một chiếc túi màu xanh sẫm.

- Tớ sẽ đưa cho bạn một đồng sáu xu nếu bạn đưa tớ những chiếc bánh bao. - Gerald nói, với thái độ mau lẹ của người chỉ huy.

- Hãy cho tớ xem đồng sáu xu - Thằng bé đáp lại với sự mau lẹ không kém. Gerald cho nó xem.

- Đưa bánh đây rồi hãy nhận tiền - Gerald nói. Cậu sử dụng những từ ngoài chợ, những từ mà cậu không bao giờ nghĩ là sẽ sử dụng.

Thằng bé kia cười toe toét với vẻ thán phục.

Thằng bé quay trở lại với chiếc túi đầy bánh bao. Gerald đưa nó đồng sáu xu và nhận những chiếc bánh bao. Một phút sau khi thằng bé đi tới trước cửa của ngài u. w. Ugli, thì Gerald chặn nó lại.

- Ông ta là ai vậy ? - Cậu hỏi.

- Một người quan trọng - Thằng bé đáp.

- Cậu có biết tí gì về người ở phòng bên cạnh không ?

- Đó là một ông chủ lớn. Là một người rất nổi tiếng, đặc biệt là ông ta để tiền ở dưới tầng hầm của nhà băng, các hòm đựng tiền đó được dựa vào góc tường phía người bán lẻ ngũ cốc.

- Ăn một cái chứ ? - Gerald nói và giơ chiếc túi ra.

- Họ nói trong văn phòng - Cậu bé nói, trả tiền cho chiếc bánh bằng việc cung cấp thông tin không được hỏi - rằng hai người đó đang cắt cổ những người khác hàng năm rồi, đó chỉ là cách kinh doanh thôi.

- Cậu có giữ được bí mật không ? - Gerald hỏi cậu bé kia - Cậu có muốn chơi đùa một chút không ?

- Tớ phải quay lại văn phòng rồi - Thằng bé nói.

- Còn sau đó ! - Gerald nói.

- Cậu đừng vớ vẩn - Thằng bé nói - Tớ phải đi rồi, nếu không tớ biết mũi tớ sẽ chảy máu thế nào nếu tớ muộn một chút.

Gerald hoan nghênh cậu bé chăm chỉ và cậu nói.

- Nghe này, tớ sẽ đưa cho cậu năm đồng silinh.

- Cho việc gì ? - Thằng bé hỏi.

- Nếu cậu giúp tớ. Tớ là một thám tử tư - Gerald nói.

- Thám tử á ? Trông cậu chẳng có vẻ gì là thám tử cả.

- Thế trông tớ thuộc tuýp người nào ? - Gerald nôn nóng hỏi, cậu bắt đầu ăn chiếc bánh thứ hai - Người ở tầng năm đó đang bị truy tìm.

- Bởi cảnh sát ? - Thằng bé hỏi hơi bất cần.

- Không, những người họ hàng.

- “Quay lại để tha thứ và quên đi tất cả à”. Tớ hiểu - Thằng bé nói.

- Bằng mọi cách tớ phải đưa ông ta trở lại với họ. Bây giờ cậu có thể đến gặp ông ta và nhắn với ông ta rằng có một người muốn gặp và bàn chuyện làm ăn...

- Đợi đã ! - Thằng bé nói - Tớ có một mẹo trúng hai đích đó. Cậu hãy đến và gặp ông Ugli đó, ông ta sẽ nghe cậu.

- Để tớ nghĩ đã - Gerald nói, cậu đặt chiếc bánh bao cuối cùng trên đầu gối và hai tay ôm đầu.

- Đừng quên năm silinh của tớ đấy - Thằng bé nói.

Rồi cả hai cùng im lặng. Sự tĩnh lặng bị phá vỡ bởi tiếng ho của thư ký trong phòng của Người đó và tiếng lách cách của người đánh máy chữ trong phòng của ngài u. w. Ugli.

Sau đó Gerald đứng lên và ăn nốt chiếc bánh.

- Cậu nói đúng - Gerald nói - Tớ sẽ liều một phen. Đây là năm silinh của cậu.

Gerald rũ sạch những mẩu bánh trên người, cậu hắng giọng và gõ cửa phòng ngài u. w. Ugli. Cánh cửa mở ra và cậu bước vào.

Cậu bé kia nấn ná, định tìm lý do giải thích sự vắng mặt lâu của mình và sự lẩn chần của cậu thật đáng giá. Cậu đi xuống vài bậc thang, vòng qua chỗ bậc thang uốn cong thì nghe thấy giọng của ngài u. w. Ugli rất rõ:

- Ta sẽ hỏi mượn ông ấy chiếc nhẫn, ta sẽ làm rơi nó để cháu nhặt. Hãy nhớ đó chỉ là sự tình cờ, ta không biết cháu. Cháu có chắc chắn là ông ấy thực sự mất phương hướng không ?

- Hoàn toàn như thế - Gerald nói - Ông ấy say mê điên dại chiếc nhẫn đó, ông ấy sẽ đi theo nó đến bất cứ nơi đâu. Hãy nghĩ đến những người họ hàng tội nghiệp của ông ta.

- Ta sẽ làm vậy, ta sẽ làm vậy - Ngài Ugli nói - Tất nhiên ta nghĩ đến họ.

Ông ta đi lên cầu thang và vào một phòng khác, Gerald nghe thấy Người đó nói với thư ký rằng sẽ đi ăn trưa. Sau đó ngài Ugli và Jimmy cùng ra ngoài và đi xuống phố vừa đi vừa nói chuyện về cổ phiếu và chứng khoán. Hai cậu bé đi theo sau họ.

- Cậu định làm gì tiếp theo ? - Cậu bé có mái tóc lỏm chớm thích thú hỏi.

- Cậu sẽ biết - Gerald táo bạo nói - Tiếp tục đi nào.

- Cậu nói cho tớ biết đi, đã đến lúc tớ phải quay lại rồi.

- Tớ sẽ nói nhưng cậu sẽ không tin tớ. Quý ông đó không thực sự nhiều tuổi như thế đâu, đó là em trai tớ đột nhiên trở thành như thế đó, còn người kia thì không phải là người thật, đó chỉ là một bộ quần áo cũ và không có gì ở bên trong cả.

- Nhìn ông ta có vẻ là như vậy - Thằng bé thừa nhận - Nhưng tớ muốn nói là cậu đã dựng chuyện, có đúng vậy không ?

- Em trai tớ trở thành như vậy là nhờ vào một chiếc nhẫn có phép thuật.

- Tớ đã được học ở trường là không có bất cứ phép thuật nào cả - Thằng bé nói.

- Được rồi - Gerald nói - Tạm biệt.

- Ồ, cứ tiếp tục đi ! - Thằng bé nói - Dù sao thì cũng là cậu dựng chuyện.

- Thế đấy, đó là chiếc nhẫn thần. Nếu tớ cầm nó tớ sẽ ước chúng ta ở bất kỳ nơi nào và chúng ta sẽ ở đó. Rồi tớ sẽ giải quyết được cả hai người đó.

- Giải quyết ư ?

- Đúng vậy, trong lúc chiếc nhẫn sẽ không thực hiện điều ước, nó giống như lò xo đàn hồi. Nhưng sau đó nó sẽ thực hiện một điều ước mới toanh của cậu. Dù sao thì tớ cũng sẽ có cơ hội.

- Cậu dỏ hơi à ? - Thằng bé nói.

- Hãy đợi và xem nhé - Gerald nhắc lại.

- Cậu sẽ không vào nơi sang trọng này chứ ? Cậu không thể !

Thằng bé dừng lại.

- Có, tớ sẽ vào. Họ không thể đuổi chúng ta, chừng nào mà chúng ta cư xử đúng đắn. Cậu cũng vào đi, tớ sẽ đãi bữa trưa.

Nhà hàng rất đông, những người đàn ông bận rộn đang ngấu nghiến ăn. Có tiếng leng keng của những chiếc đĩa và đĩa, tiếng bia rót ra cốc ồng ộc, tiếng nói chuyện và mùi thơm từ những món ăn.

- Hai sườn lợn - Gerald nói, rõ ràng là đang đùa giỡn với một nắm tiền. Sau đó cậu nghe thấy từ bàn bên cạnh "À vâng, đó là một vật kỳ lạ của gia đình truyền lại." Chiếc nhẫn được tháo ra khỏi ngón tay của Người đó, và ngài u. w. Ugli lăm bắm cái gì đó liên quan đến đồ cổ và với tay cầm chiếc nhẫn. Cậu bé có mái tóc lỏm chớm nín thở nhìn.

Chiếc nhẫn tuột khỏi tay ngài u. w. Ugli và lăn trên sàn nhà. Gerald chớp ngay lấy giống như chó săn thỏ vậy. Sau đó cậu ấn mạnh vật hình tròn xám xịt vào ngón tay của mình và thét thật to trước đám đông:

- Tôi ước Jimmy và tôi ở trong cánh cửa phía sau Tháp hoa.

Cậu nghĩ đó là nơi an toàn duy nhất.

Ánh sáng, âm thanh và mùi thơm của nhà hàng biến mất như sáp chảy trên lửa, như một giọt mưa rơi xuống nước. Tôi không biết và Gerald không bao giờ biết điều gì xảy ra trong nhà hàng đó. Trên báo chẳng có tin gì, dù Gerald sốt ruột tìm tin "sự biến mất bí ẩn của Người đàn ông nổi tiếng thành phố". Tôi cũng không biết cậu bé có mái tóc lỏm chớm nghĩ gì. Gerald cũng thế, dù cậu rất muốn biết. Dầu sao thì thế giới vẫn tiếp tục ổn, bất kể cậu ta nghĩ và làm gì. Ánh sáng, âm thanh và mùi thơm ở nhà hàng biến mất nhường lại là bóng tối và sự yên ắng, những mùi thơm của thịt bò, thịt lợn, thịt cừu, cá, thịt bê, cải bắp, hành, cà rốt, bia và thuốc lá chỉ còn lại là mùi mốc và ẩm thấp của mặt đất, nơi đã bị đóng chặt cửa trong một thời gian dài. Trong bóng tối đen kịt có một giọng nói, đó không phải là giọng nói của người đàn ông nổi tiếng ở thành phố mà là giọng nói thật sự của Jimmy, em trai nhỏ bé của cậu.

- Jerry, Jerry ! Anh đã tỉnh dậy chưa ? Em đã có một giấc mơ kỳ quặc.

Gerald cảm thấy bóng tối dày đặc hơn, tĩnh mịch hơn và mùi của đất bốc lên nồng nặc hơn, cậu đã cầm được tay của Jimmy.

- Ổn rồi, ông tướng Jimmy ạ - Cậu nói - Đó không phải là mơ đâu. Đó là do chiếc nhẫn đáng ghét đó. Anh đã ước chúng ta ở đây để em quay trở lại và thoát khỏi giấc mơ của em.

- Ước chúng ta ở đâu cơ ? - Jimmy cầm tay anh trai mình theo cách mà nếu là ban ngày cậu sẽ gọi nó là hành động trẻ con.

- Phía trong đường hầm, sau Tháp hoa - Gerald nói - Thật sự là tốt rồi.

- Em dám chắc là ổn rồi - Jimmy trả lời trong bóng tối - Nhưng chúng ta sẽ ra ngoài bằng cách nào đây ?

Gerald biết cái gì đang đợi phía trước, nó làm cậu càng cảm thấy buồn nôn hơn, nhưng cậu vẫn quả quyết nói.

- Tất nhiên anh sẽ ước chúng ta ở ngoài - Mặc dù cậu biết chắc rằng lúc này chiếc nhẫn sẽ không thực hiện được lời ước.

Điều ước đó của Gerald đã không thành. Trong bóng tối đen kịt cậu cẩn thận đưa nhẫn cho Jimmy để Jimmy ước.

Nhưng chúng vẫn ở đó, cánh cửa đã đóng chặt và chúng không biết cách xoay nó.

- Nếu anh có một ít diêm ở đây nhỉ ! - Gerald nói.

- Tại sao anh lại làm cho em thoát khỏi giấc mơ - Jimmy rên rỉ. - ở đó có ánh sáng và em sắp ăn món cá hồi với dưa chuột.

- Anh sẽ ăn thịt bò và khoai tây rán - Gerald đáp lại.

Bây giờ chỉ có sự im lặng, bóng tối và mùi của đất.

- Em luôn muốn biết bị chôn sống là như thế nào - Jimmy nói nhỏ - Và bây giờ thì em đã biết - Đột nhiên cậu gào thét ầm ĩ - Đây không phải là sự thật, không phải ! Đây chỉ là một giấc mơ thôi !

Yên lặng một lúc, bạn có thể đếm đến mười trong sự yên lặng đó. Rồi:

- Đúng - Gerald dừng cảm nói - Đây chỉ là một giấc mơ thôi, Jimmy ạ. Chúng ta sẽ gọi thật to và sau đó chỉ còn là trò bông đùa mà thôi. Nhưng tất nhiên đây vẫn chỉ là một giấc mơ.

- Tất nhiên rồi - Jimmy nói trong bóng tối tĩnh lặng và mùi đất bốc lên.

Chương 9

Có một chiếc rèm mỏng như tơ, trong như kính, chắc chắn như thép ngăn cách giữa thế giới thần thoại và thế giới thật mà chúng ta cho là có thật. Một khi con người tìm thấy một điểm bé xíu trên bức màn được để lộ nhờ chiếc nhẫn thần, bùa hộ mệnh và những thứ tương tự như vậy, còn thì hầu hết không có điều huyền bí gì có thể xảy ra.

Khi Gerald và Jimmy, tay trong tay trong bóng tối của đường hầm, đồng thanh kêu lên “lạ quá nhỉ” thì tiếng kêu này ngay lập tức được bên ngoài trả lời.

Tiếng cạch cạch cho thấy có một cánh cửa ở chỗ đường hầm. Cánh cửa đá từ từ mở ra và bọn trẻ đã ra bên ngoài, lóa mắt vì ánh sáng ban ngày, không chống lại được vòng tay Kathleen và những câu hỏi của Mabel.

- Các anh lạc cái ông Ugly Wugly đó ở London rồi à ? - Mabel hỏi - Có lẽ anh cũng mong chuyện đó xảy ra với anh chứ gì ?

- Ở đâu thì cũng tốt thôi - Gerald đáp - Anh không thể nghĩ về mọi chuyện được. Không, xin cảm ơn. Giờ chúng ta hãy về nhà và cho chiếc nhẫn vào phong bì dán lại.

- Em chưa kịp làm gì với chiếc nhẫn cả - Kathleen nói.

- Anh không nghĩ là em sẽ muốn nó khi em thấy những gì sẽ xảy đến với em - Gerald đáp.

- Chuyện sẽ không xảy ra giống thế nếu em dùng chiếc nhẫn để ước - Kathleen phản đối.

- Này - Mabel nói - hãy đặt nó lại căn phòng chứa đồ và kết thúc chuyện đó đi. Có lẽ em không nên lấy nó ra, thật đấy. Đó là một kiểu ăn trộm. Thực sự việc này cũng xấu như khi chị Eliza mượn nó để gây ngạc nhiên cho bạn trai của chị ấy.

- Anh sẽ để nó lại chỗ cũ nếu em thích - Gerald nói - Khi bất cứ ai trong chúng ta nghĩ ra một điều ước khôn ngoan em sẽ cho bọn anh mang nó ra ngoài được chứ ?

- Tất nhiên, tất nhiên - Mabel tán thành.

Bọn trẻ kéo tới lâu đài, một lần nữa Mabel chạm vào khe nứt để lộ ô tường ra và đặt chiếc nhẫn vào giữa những đồ trang trí cũ mà cô bé đã từng nói là những thứ có phép thuật.

- Trông nó mới bình thường làm sao - Gerald nói - Người ta sẽ không thể nghĩ có chút gì huyền bí về nó cả. Nó giống như một chiếc nhẫn cũ kỹ tầm thường. Anh tự hỏi việc Mabel đã nói về những đồ vật khác là thật hay không. Có lẽ chúng ta phải thử.

- Đừng - Kathleen thốt lên - Em nghĩ những thứ có phép thuật không tốt đâu. Chúng rất thích nhốt người ta vào những nơi chật hẹp.

- Em muốn thử - Mabel nói - chỉ khi, à, khi mà mọi thứ dường như chẳng có gì khác lạ và em đã quên điều mình đã nói.

Những đứa khác thử. Gerald nói rằng một chiếc thắt lưng đồng đặt ở chân sẽ có tác dụng

như một đôi hài bảy dặm nhưng vô ích. Jimmy nói rằng một chiếc cổ áo sắt sẽ đảm bảo tiền trong túi luôn đầy nhưng túi nó vẫn rỗng không. Mabel và Kathleen thử nhiều chiếc nhẫn, vòng cổ và trâm cài đầu khác nhau, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

- Chỉ có chiếc nhẫn là có phép thuật thôi - cuối cùng Mabel kết luận - em đã nói rồi mà ! - Cô bé nói thêm giọng khác hẳn.

- Gì cơ ?

- Thậm chí đến cái nhẫn có khi cũng chẳng có phép thuật gì.

- Nhưng chúng ta biết rằng nó có mà.

- Em thì không - Mabel nói - Em tin hôm nay nó chẳng có phép thuật gì. Hôm khác thì em tin, chúng ta chỉ mơ thấy những chuyện đó thôi. Đó là ngày em bịa ra chuyện vô lý về chiếc nhẫn.

- Không, không phải thế - Gerald nói - khi đó em mặc quần áo công chúa mà.

- Quần áo công chúa nào ? - Mabel hỏi, đôi mắt đen frợn tròn lên.

- Đừng ngốc thế - Gerald chán nản nói.

- Em không ngốc và em nghĩ đã đến lúc mọi người phải đi rồi. Chắc anh Jimmy muốn uống trà rồi.

- Tất nhiên rồi - Jimmy đáp - Nhưng hôm đó em mặc quần áo công chúa. Mau chân lên nào, hãy đóng ô tường và để chiếc nhẫn ở nhà.

- Chiếc nhẫn nào ? - Mabel hỏi.

- Đừng để ý đến nó nữa - Gerald nói - Nó đang pha trò ấy mà.

- Không, em không - Mabel nói - nhưng em linh cảm giống như một người bị ám ảnh hay một bà tiên tri vậy. Chiếc nhẫn nào ?

- Chiếc nhẫn thần - Kathleen đáp - chiếc nhẫn có thể làm cho vô hình.

- Mọi người có thấy không - Mabel hỏi, mắt mở to hơn bao giờ hết - mọi người đang nói đến chiếc nhẫn nào vậy ? Làm thế nào mà nó biến chúng ta thành vô hình, ồ, chúng ta không thể để nó ở đây. Nó không bị ăn trộm, vì nó rất giá trị như vậy. Hãy nói nó là chiếc nhẫn nào vậy.

- Chiếc nhẫn thần - Jimmy đáp.

- Trước đây chúng ta đã có nó, và các anh đã ước những điều ước ngu ngốc - Mabel ngày càng bức bối hơn - Em cho là nó không phải là nhẫn thần. Em cho đây là chiếc nhẫn làm cho ai đeo nó cao tới ba mét sáu.

Khi nói thì cô bé đang cầm chiếc nhẫn và lúc cô bé chưa nói xong thì bọn trẻ đã thấy trên đầu mình những ngón tay của Mabel khổng lồ giờ đã cao đến ba mét sáu.

- Giờ em đã làm rồi đó - Gerald kêu lên - và em không thể biết là điều này sẽ kéo dài bao

lâu.

- Có lẽ nó kéo dài vài ngày - Kathleen nói - ôi, Mabel, cậu thật ngốc nghếch.

- Đúng thế - Mabel cay đắng đáp - cậu nên tin tớ khi tớ nói điều tớ cho là đã xảy ra. Thế thì tớ sẽ không phải chứng minh và tớ không có chiều cao ngó ngán thế này. Tớ muốn biết mình phải làm gì bây giờ ?

- Bọn anh sẽ giấu em đi cho tới khi em trở lại bình thường, chỉ thế thôi - Gerald đáp.

- Phải, nhưng ở đâu cơ ? - Mabel hỏi, giậm bàn chân dài sáu mươi phân của mình.

- Trong một căn phòng trống. Em sẽ không phải sợ.

- Tất nhiên là không. Em ước em nên đặt chiếc nhẫn lại và bỏ nó đấy. Giờ em sẽ đặt nó lại - Mabel nói và tháo chiếc nhẫn ra.

- Anh sẽ không làm thế nếu là em - Gerald trầm ngâm - Em không muốn cao như thế này đúng không. Trừ phi chiếc nhẫn còn ở trên tay em cho tới lúc thời gian đó chấm dứt, nếu không anh dám nói rằng sẽ không có tác dụng gì.

Mabel chạm vào khe nút, ô tường khép lại và tất cả các đồ trang sức sáng lấp lánh được giấu đi.

- Giờ thì giấu em ở đâu ? - Mabel hỏi - May mắn là cô cho phép em ở chỗ mọi người buổi tối. Như vậy một người sẽ phải ở lại đây với em. Em không muốn ở lại một mình với chiều cao ngó ngán thế này.

Mabel đã ước “cao ba mét sáu” và cô bé đã được toại nguyện. Nhưng cô bé không mập hơn so với lúc bình thường do đó cô bé có vẻ bề ngoài, như Gerald nói, “giống như một con giun”. Tất nhiên quần áo của cô bé cũng dài theo người và trông cô như một cô gái nhỏ trong gương nhà cười ở công viên Rosherville. Đột nhiên cô bé ngồi phệt xuống sàn trông giống như một cái thước đo gấp bốn.

- Ngồi thế chẳng ích gì đâu - Gerald nhắc.

- Em không ngồi - Mabel vịn lại - Em chỉ cúi xuống để có thể ra khỏi cửa.

- Em đói chưa ? - Đột nhiên Jimmy hỏi.

- Em không biết - Mabel rầu rĩ đáp - nó... nó như là đi cả quãng đường dài.

- Rồi, anh sẽ đi kiếm đồ ăn - Gerald nói.

- Em nghĩ em nên ra khỏi nhà trước khi trời tối.

- Em không thể. Chắc chắn sẽ có người nhìn thấy em.

- Không thể thấy nếu em chui qua hàng rào cây thủy tùng. Hàng rào cây thủy tùng đó có lối đi ở bên trong giống như bờ rào trong Vận may của Vails.

- Trong cái gì cơ.

- Vận may của Vails. Đó là một quyển sách hay tuyệt. Quyển sách đó khiến em tìm kiếm những cánh cửa bí mật và những đồ đạc trong các ô tường. Nếu em trườn như một con rắn, loại rắn đó thường xuất hiện giữa những cây đỗ quỳên gần chỗ những con khủng long đá, thì chúng ta có thể đóng trại ở đó.

- Uống trà thôi - Gerald nói, cậu chưa ăn.

- Đúng là như thế đó - Jimmy cũng chưa ăn gì.

- Ôi, các anh không thể bỏ mặc em - Mabel nói - Đây, em sẽ viết thư cho cô. Cô sẽ cho các anh mọi thứ cho một chuyến đi dạo, nếu cô ở đó và còn thức. Nếu không, một trong những người giúp việc sẽ đưa.

Rồi cô bé viết vào một trang sổ tay của Gerald.

"Cô thân mến, liệu bọn cháu có thể có một số thứ cho chuyến đi dạo được không ạ ? Anh Gerald sẽ lấy chúng.

Cháu có thể đến lấy nhưng cháu hơi mệt. Cháu nghĩ mình sẽ khỏe nhanh thôi.

Cháu gái thân yêu của cô.

Mabel

Tái bút - Cô cho nhiều vào vì chúng cháu rất đói."

Việc Mabel trườn qua hàng rào thủy tùng thật khó khăn nhưng vẫn có thể làm được, vẫn có thể được dù thật chậm. Do vậy cả ba đứa trẻ có thời gian nghỉ ngơi giữa những cây đỗ quỳên và hơi lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra với Gerald thì cậu trở lại, thở hổn hển dưới sức nặng của chiếc giỏ được đáy kín. Cậu thả bịch xuống thảm cỏ, rên rỉ và nói.

- Nhưng cũng xứng đáng thôi. Mabel đâu nhỉ ?

Khuôn mặt dài ngoẵng của Mabel lộ ra từ những chiếc lá đỗ quỳên gần sát mặt đất.

- Có ai giống như em thế này không ? - Cô bé sốt ruột hỏi - phần người còn lại cách xa đây dưới những bụi cây khác.

- Bọn mình sẽ che những đoạn lộ ra giữa các bụi cây bằng cây dương xỉ và lá cây - Kathleen nói - đừng ngo ngoậy nữa, Mabel, nếu không cậu sẽ hất lá ra đó.

Jimmy sốt ruột mở chiếc giỏ ra. Đó thực sự là bữa tiệc trà lớn. Có một ổ bánh mì lớn, bơ đựng trong các lá bắp cải, một chai sữa, một chai nước, bánh ngọt. Mabel thận trọng đưa tay ra khỏi bụi cây đỗ quỳên và tựa đầu trên một khuỷu tay khằng khiêu trong lúc Gerald cắt bánh mì và bơ còn Kathleen đi xung quanh theo yêu cầu của Mabel để xem những đám lá phủ có bị rơi khỏi người Mabel không. Rồi thì bọn trẻ im lặng ăn, vui vẻ và đói ngấu, sự im lặng thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi những lời mời nhau.

- Ăn thêm bánh này.

- Sữa đây.

Vẻ ngon miệng sau bữa ăn lấp đầy không khí mùa hè. Chú khủng long đá khổng lồ lộ ra qua những bụi cây ở gần đấy. Chú cũng có vẻ hạnh phúc và thanh thản. Gerald bắt gặp con mắt bằng đá của chú qua lỗ hổng trong tán lá. Ánh mắt cậu tỏ vẻ cảm thông.

- Anh dám cá là nó thích một bữa ăn ngon - Gerald nói, duỗi chân tay vô cùng thoải mái.

- Ai cơ ?

- Con khủng long đó.

- Hôm nay nó ăn rồi - Kathleen nói và khúc khích cười.

- Phải, đúng không nhỉ ? - Mabel hỏi và cũng khúc khích cười.

- Cậu nên cười nhỏ đi - Kathleen nôn nóng nói - nếu không những lá cây sẽ rơi khỏi người cậu.

- Em muốn nói gì, một bữa ăn á ? - Jimmy ngờ vực hỏi - Em đang cười gì vậy ?

- Nó đã có một bữa ăn rồi. Những gì đặt ở bên trong nó đấy - Mabel đáp, cô bé vẫn khúc khích cười.

- Ồ, hãy cười đi nếu em muốn - Jimmy nói - bọn mình không muốn biết, anh Jerry nhỉ ?

- Anh muốn - Gerald đáp - Anh muốn biết chết đi được. Này mấy cô gái, hãy đánh thức tôi dậy khi các cô thôi giả vờ là sẽ không nói nhá.

Cậu chụp mũ lên mắt, nằm ngửa vẻ thiu thiu ngủ.

- Đừng ngốc thế - Kathleen vội nói - Chỉ là bọn em đã cho khủng long ăn bằng quần áo làm thành người Ugly Wugly qua cái lỗ ở bụng con khủng long.

- Thế thì chúng ta có thể mang số quần áo đó về nhà - Gerald nói, nhai một cọng cỏ trắng - thế là ổn.

- Này - đột nhiên Kathleen nói - Em có ý này. Hãy để em đeo chiếc nhẫn một lúc. Em sẽ không nói ý tưởng của mình phòng trường hợp không tháo nó ra được để rồi các anh sẽ nói em ngốc nghếch. Em sẽ trả lại trước khi chúng ta đi.

- Nhưng cậu chưa có nó mà ! - Mabel tháo nhẫn ra. Cô bé vội nói - tất nhiên tớ rất mừng vì cậu có bất cứ ý tưởng nào dù ngốc nghếch đi chăng nữa.

Giờ mong muốn của Kathleen rất đơn giản. Có lẽ chiếc nhẫn sẽ thay đổi ảnh hưởng của nó đối với người nào đó không chịu phép thuật của chiếc nhẫn. Do đó khi chiếc nhẫn được chuyển từ bàn tay dài của Mabel sang bàn tay mũm mĩm, ấm áp của Kathleen, cô bé bật dậy kêu lên:

- Hãy đi và dọn sạch chú khủng long nào - và chạy vội về phía con vật tiền sử. Cô bé muốn nói to vậy mà những đứa kia vẫn không nghe thấy - Đây là chiếc nhẫn thần. Nó cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn - Cô bé nói vậy nhưng bọn trẻ vẫn không nghe thấy trừ chim chóc và một hai chú sóc và có lẽ là cả bức tượng thần nông bằng đá có khuôn mặt đẹp dường như mỉm cười với cô bé khi cô chạy qua chỗ bệ đá.

Con đường thật là dốc, trời thật nắng và Kathleen chạy hết sức dù các cậu bé đã đuổi kịp cô trước khi cô tiến tới chỗ con khủng long khổng lồ. Do đó khi chạm tới chú khủng long cô bé nóng khùng khiếp và không bình tĩnh suy nghĩ điều mong ước tốt đẹp nhất.

- Em sẽ trèo lên và chuyển các thứ xuống vì em biết chính xác nơi đã nhét chúng vào - cô bé nói.

Gerald đẩy lưng còn Jimmy giúp cô bé trèo lên và cô bé biến mất trong lỗ hổng vào trong con vật khổng lồ. Thoáng chốc những đồ vật ào ào trút xuống qua lỗ hổng, những chiếc áo gi lê, quần dài, áo khoác, tay áo bay phất phơ.

- Tránh ra nào ! - Kathleen gọi và liệng xuống những chiếc ba-toong, gậy chơi golf và khúc côn cầu, những cái chổi va nhau lách cách.

- Thôi đi - Jimmy kêu lên.

- Giữ chặt một chút - Gerald nói - Anh lên đây - Cậu bám vào thành lỗ hổng và trèo lên. Ngay khi vai cậu lọt qua lỗ hổng và chân cậu chạm vào mép lỗ hổng cậu nghe tiếng bước chân của Kathleen đi lại bên trong con khủng long và tiếng cô bé nói.

- Ở đây không lạnh lắm nhỉ ? Mình đã nghĩ những bức tượng luôn lạnh cơ. Ước gì mình là một bức tượng. Ôi !

Tiếng “Ôi” đó thật hoảng sợ và đau đớn. Dường như nó bị dừng lại bởi một sự im lặng đáng sợ.

- Chuyện gì vậy ? - Gerald hỏi. Nhưng trong lòng cậu đã biết. Cậu trèo vào lỗ hổng lớn. Trong ánh sáng mờ mờ chiếu vào cậu có thể thấy một vật màu trắng trên sườn đá xám của chú khủng long. Cậu thò tay vào túi tìm diêm và khi ánh lửa xanh chuyển sang màu vàng, cậu nhìn lên và thấy thứ mà cậu biết mình sẽ thấy. Đó là khuôn mặt của Kathleen, bằng đá, trắng toát và bất động. Tóc cô bé cũng màu trắng, cả tay, quần áo, giày, mọi thứ đều hóa thành đá cẩm thạch trắng toát lạnh lẽo. Kathleen đã đạt được lời ước của mình, cô bé đã hóa thành một bức tượng. Giây phút bên trong chú khủng long thật dài. Gerald không thốt nổi một tiếng. Chuyện xảy ra thật bất ngờ, thật kinh khủng. Nó tồi tệ hơn bất cứ chuyện gì đã từng xảy ra. Rồi cậu quay người và nói vọng xuống với Jimmy.

- Jimmy - giọng Gerald vẫn tỏ ra bình thường - Kathleen đã chạy đi và nói rằng chiếc nhẫn là một chiếc nhẫn thần. Tất nhiên là vậy rồi. Nó đã ước mình hóa thành một bức tượng.

- Nó thế nào rồi ? - Jimmy hỏi vọng từ dưới lên.

- Lên đây mà xem - Gerald nói. Jimmy trèo lên, vừa tự trèo vừa được Gerald kéo.

- Nó hóa thành tượng rồi - cậu nói giọng khiếp sợ.

- Hãy đi và nói cho Mabel biết đi ! - Gerald nói.

Hai cậu bé quay lại chỗ Mabel ẩn mình giữa những khóm cây đỗ quyên để báo tin.

- Ôi, Chúa ơi! - Mabel thốt lên và oằn thân hình dài ngoẵng của mình khiến những chiếc lá

và cây dương xỉ dạt ra và đột nhiên cô bé cảm thấy nắng chiếu rọi trên cẳng chân - Chuyện gì xảy ra sau đó ? Ôi, Chúa ơi !

- Nó sẽ ổn thôi - Gerald bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh.

- Phải, thế còn em thì sao ? - Mabel vội hỏi - Em không có chiếc nhẫn. Và thời điểm của em là trước Kathleen. Anh có thể lấy lại chiếc nhẫn được không ? Anh có thể tháo nhẫn khỏi ngón tay bạn ấy được không ? Em sẽ đeo trả lại ngón tay bạn ấy ngay khi em trở lại bình thường, em nói thật đó.

- Không có gì phải khóc lóc đâu - Jimmy nói, đáp lại những lời nói ghen ngào của Mabel.

- Anh không biết - Mabel nói - anh không biết khi dài ngoẵng như em thì thế nào. Hãy cố lấy chiếc nhẫn đi. Sau rốt, chiếc nhẫn đó là của em nhiều hơn là của các anh, vì em đã tìm thấy nó, em đã nói nó là chiếc nhẫn thần.

Ý niệm về sự công bằng luôn hiện hữu trong lồng ngực Gerald giờ thức tỉnh trước lời kêu ca này.

- Anh cho là chiếc nhẫn đã biến thành đá, đôi giày của Kathleen và tất cả quần áo đều vậy mà. Nhưng anh sẽ đi xem sao. Nếu anh không thể thì em có cuống lên cũng chẳng ích gì.

Que diêm đầu tiên được bật bên trong chú khủng long cho thấy chiếc nhẫn đen sẫm nằm trên bàn tay trắng bằng đá của Kathleen.

Gerald kéo chiếc nhẫn và trước sự ngạc nhiên của cậu, chiếc nhẫn dễ dàng tuột ra khỏi ngón tay bằng đá cẩm thạch mát lạnh và mịn màng.

- Cathy à, xin lỗi nhé - cậu nói và xiết bàn tay đá cẩm thạch. Rồi cậu có cảm tưởng Kathleen có thể nghe thấy cậu nói gì. Do vậy cậu nói cho bức tượng nghe điều mà cậu và hai đứa trẻ kia định làm. Sau khi vỗ vào lưng bức tượng khích lệ, cậu trở lại chỗ những khóm cây đỗ quyên, cậu có thể ra những mệnh lệnh chính xác của người dẫn dắt bẩm sinh, như cậu nói sau đó. Vì những đứa trẻ kia không nghĩ ra được một kế hoạch nào cả nên chúng chấp nhận kế hoạch của cậu như kế hoạch của những người dẫn dắt bẩm sinh thường phải như vậy.

- Đây là chiếc nhẫn quý hóa của em - cậu nói với Mabel - Giờ em không sợ bất cứ điều gì nữa chứ ?

- Không, Mabel ngạc nhiên nói - Em đã quên điều đó. Nay, em sẽ ở đây hoặc trốn trong rừng nếu các anh mang hết áo khoác ra cho em để không bị lạnh khi đêm xuống. Em sẽ ở đây khi Kathleen thoát khỏi tình trạng hóa đá.

- Đúng vậy. Chính xác đó là ý nghĩ của người dẫn đầu - Gerald nói.

- Cả hai về nhà và nói với cô giáo rằng Kathleen ở lại lâu đài Yalding. Kathleen đang ở đây mà.

- Đúng vậy, quả đúng nó đang ở đây mà - Jimmy nói.

- Phép thuật diễn ra cứ bảy giờ một lần - Gerald nói - sự vô hình của em là hai mốt tiếng, của anh là mười bốn tiếng, của chị Eliza là bảy tiếng. Nhưng không biết số lần có phép thuật là

bao nhiêu. Do vậy không biết em hay Kathleen trở lại bình thường trước. Tuy nhiên bọn anh sẽ lên ra ngoài sau khi chúc cô giáo ngủ ngon và tới chỗ bọn em trước khi bọn anh đi ngủ. Anh nghĩ em nên ở gần chỗ con khủng long để bọn anh có thể phủ lá cây cho em trước khi rời khỏi đây.

Mabel bò vào chỗ những cây cao hơn và đứng lên trông mảnh khảnh như cây dương. Thật dễ đối với cô bé để cúi mình bên dưới chú khủng long, thò đầu lên qua lỗ hổng và nhìn thân hình màu trắng của Kathleen.

- Được rồi, bạn ạ - cô bé nói với bức tượng đá - Tớ sẽ ở gần cậu. Cậu hãy gọi tớ ngay khi thoát khỏi tình trạng đá đó.

Bức tượng vẫn bất động như những bức tượng khác, Mabel rút đầu lại nằm xuống. Các cậu bé đi về nhà. Chỉ có mỗi điều hợp lý đó để làm. Không nên để cô giáo lo lắng và yêu cầu cảnh sát tìm kiếm. Mọi người đều cảm thấy điều đó. Cú sốc khi phát hiện ra sự mất tích của Kathleen, không những ở trong bụng con khủng long và hơn nữa lại biến thành tượng đá có lẽ sẽ làm rối trí bất cứ viên cảnh sát nào, chưa nói đến cô giáo nữa. Trong khi đó thì Mabel lại đang...

- Chỉ cần nhìn thấy nó như hiện nay - Gerald nói - sẽ khiến bất cứ ai cũng điên đầu ấy chứ, trừ chúng ta.

- Chúng ta thì khác - Jimmy nói - Cái đầu chúng ta đã được tôi luyện quen với những điều như thế này rồi. Còn lâu chúng ta mới bị điên đầu.

- Tội nghiệp Cathy - Gerald nói.

- Tất nhiên rồi - Jimmy đáp.

Mặt trời đã lặn từ lâu sau những tán cây rồi mặt trăng xuất hiện. Mabel ngủ ngon lành trong cái lạnh của đêm tối. Trong bụng chú khủng long, Kathleen bằng đá cẩm thạch cũng đã ngủ. Cô bé đã nghe thấy những lời nói của Gerald, đã nhìn thấy những que diêm chiếu sáng. Cô bé vẫn như thế chỉ khác là giờ bị bao bọc trong một lớp đá cẩm thạch khiến không thể cử động được. Cô bé cũng không thể kêu được kể cả nếu muốn kêu lên. Nhưng cô bé không muốn kêu. Ở bên trong lớp đá cẩm thạch cũng không lạnh. Lưng cô bé không bị đau vì ở tư thế khom người. Chân tay cô bé không bị tê cứng vì hàng giờ liền bất động. Mọi thứ đều bình thường. Do đó cô bé bình thản chờ đợi và ngủ ngon lành trong vỏ bọc đá cẩm thạch như khi ngủ ngon trên chiếc giường của chính mình.

Cô bé tỉnh giấc khi nhận ra mình không nằm trên giường mà vẫn đang đứng và chân không nhúc nhích được, còn đôi tay thì tê cứng và mỗi lúc đang đang ra ở tư thế lạ thường. Cô bé giụi mắt, ngáp dài và nhớ ra. Cô đã từng là một bức tượng, một bức tượng trong bụng chú khủng long.

- Giờ mình sống lại rồi - cô bé kết luận ngay - và mình sẽ ra khỏi bụng nó.

Cô bé ngồi xuống, thò chân qua lỗ hổng xám dưới bụng chú khủng long và khi đó cô bé cảm thấy hơi lảo đảo. Chú khủng long đang chuyển động.

- Ôi ! - Kathleen ở bên trong chú khủng long nói - Khủng khiếp quá ! Chắc là ánh trăng chiếu và nó chuyển động được như anh Gerald đã nói.

Thực sự chú khủng long đang di chuyển. Kathleen có thể thấy mặt cỏ, bãi dương xỉ và rêu thay đổi qua lỗ hổng. Cô bé không dám nhảy xuống vì sợ chú khủng long sẽ dẫm bẹp mình với những bàn chân khổng lồ của chú. Cô bé cũng nghĩ không biết Mabel đang ở chỗ nào, có gần đây không ? Có thể một trong những thân cây lớn là Mabel cao lêu ngêu không nhỉ ? Chú khủng long đi càng lúc càng nhanh. Kathleen không dám nhảy xuống. Chú ta đang đi xuống dốc. Những cành cây kêu xào xạc khi chú đi qua chỗ những cây sồi, cỏ dưới chân chú kêu lạo xạo. Đến chỗ mặt đất chỉ toàn đá, chú dừng lại một chút. Rồi nước bắn tóe lên. Chú khủng long đã tới sát hồ nước, chiếc hồ mà dưới ánh trăng sáng, thần Hermes thổi sáo còn thần Janus và một chú khủng long bơi cùng nhau. Kathleen khẽ tụt qua lỗ hổng xuống bậc đá cẩm thạch phẳng phiu ở mép hồ. Cô bé vội chạy sang một bên và đứng thở hổn hển trong bóng tối của bệ một bức tượng. May quá vừa kịp vì chú khủng long đã dẫm mình xuống nước và bơi ra chiếc hồ ở giữa đảo.

- Đứng yên nào, cô bạn nhỏ. Tôi nhảy đây ! - Tiếng nói phát ra từ bệ tượng và một giây sau thần mặt trời Phoebus nhảy xuống khỏi bệ tượng nhỏ, chạy qua những bậc đá.

- Bạn là người mới - Phoebus ngoái lại nói - Tôi sẽ không quên nếu đã từng gặp.

- Cháu là người rất mới. Cháu không biết ông có thể nói được.

- Tại sao không - Phoebus bật cười - Cô bạn cũng nói được cơ mà.

- Nhưng cháu là người.

- Thế tôi thì không à ?

- Vâng, cháu nghĩ vậy - Kathleen đáp, đầu óc rối tung lên nhưng không sợ hãi - chỉ là cháu nghĩ ông đã có chiếc nhẫn trước khi một ai đó có thể thấy ông đi lại.

Phoebus có vẻ hiểu.

- Đó là đối với người thường - ông nói - Chúng tôi có thể nghe và thấy nhau trong một số khoảnh khắc khi cuộc sống thuộc về chúng tôi. Đó là một phần của phép thuật tươi đẹp.

- Nhưng cháu là một người bình thường - Kathleen nói.

- Cô bé thật khiêm tốn và xinh xắn. Mặt nước đang gọi tôi ! Tôi đi đây ! - phút chốc những vòng sáng bạc sáng lấp lánh trên mặt hồ, càng lúc càng lớn hơn từ đôi tay khóa nước vui thích của thần mặt trời Phoebus.

Kathleen quay người và đi lên dốc hướng tới chỗ những khóm cây đỗ quyên. Cô phải tìm được Mabel và chúng phải về nhà ngay. Nếu cỡ người Mabel ở mức bình thường thì thật dễ dàng đi cùng ! Có lẽ lúc này Mabel đã trở lại bình thường. Kathleen vội vàng bước đi. Cô bé đi qua những khóm cây đỗ quyên, nhớ rằng mình đã thấy khuôn mặt bằng giấy vẽ ló ra từ những bụi cây và sợ điều đó nhưng không có gì xảy ra cả. Cô bé dễ dàng tìm thấy Mabel, dễ hơn cô tưởng rất nhiều. Dưới ánh trăng cô bé có thể nhìn thấy một hình dáng dài và mảnh như một chú giun được phủ bằng quần dài và áo khoác. Mabel trông như một đường ống nước được che

để chống thời tiết giá rét. Kathleen khẽ chạm vào má Mabel và cô bé thức dậy.

- Chuyện gì thế - Mabel ngái ngủ hỏi ?

- Tớ đây.

- Tay cậu lạnh thế ! - Mabel nói.

- Dậy đi để nói chuyện - Kathleen gọi. - Chúng ta có thể về nhà bây giờ không ? Tớ mệt lắm và quá giờ ăn từ lâu rồi. Bạn vẫn cao lêu nghêu để có thể về nhà - Kathleen buồn rầu nói. Mabel đang nằm nhắm mắt ngồi bật dậy và kêu lên. - Ôi, Cathy ! Tớ cảm thấy kỳ quặc lắm, giống như con rắn nghe tiếng kèn đã thu ngắn người lại để chui vào cái hộp đó. Tớ... tớ biết mình đang...

Kathleen ngấm nghĩa và đồng ý với ý kiến đó. Chân của Mabel đã co lại ngắn hơn, cánh tay dài ngoẵng của Mabel cũng ngắn hơn.

- Cậu đang trở lại bình thường rồi. Ôi, tớ mừng quá ! - Kathleen kêu lên.

- Tớ biết mà - Mabel nói và khi nói vậy cô bé đã trở lại hình dáng như cũ.

- Cậu bình thường rồi. Hoan hô ! Hoan hô ! Tớ mừng quá, giờ chúng ta có thể về nhà rồi - Kathleen nói.

- Về nhà ? - Mabel hỏi, vẫn ngồi nhìn Kathleen bằng đôi mắt to đen - về nhà như thế nào ?

- Như thế nào ? - Kathleen hỏi lại.

- Sao, thế cậu... - Mabel ngạc nhiên.

- Tớ bình thường rồi. Đi thôi - Kathleen nói.

- Cậu muốn nói rằng cậu không biết ? Hãy nhìn cậu đi, tay cậu, quần áo của cậu, mọi thứ.

Kathleen nhìn tay mình. Chúng vẫn là đá cẩm thạch trắng muốt. Quần áo cô bé, giày, tất cũng vậy. Chúng trắng muốt như tuyết rơi vậy.

- Gì thế này ? - Cô bé run run - Tất cả cái màu khủng khiếp này ở người tôi là gì vậy ?

- Cậu không thấy à ? Ôi, Cathy, cậu không thấy ư ? Cậu chưa trở lại bình thường. Cậu vẫn là một bức tượng.

- Không phải, tớ bình thường rồi, tớ đang nói chuyện với cậu mà.

- Tớ biết, bạn thân mến - Mabel vỗ về Cathy như một người vỗ về một đứa trẻ búng bình - Đó là bởi vì trời đang sáng trắng.

- Nhưng cậu có thể thấy tớ đang sống mà.

- Tất nhiên tớ có thể. Bởi vì tớ có chiếc nhẫn.

- Cậu không nhận thấy - Mabel khẽ chạm vào tay của Kathleen bằng tượng - cậu vẫn chưa bình thường mà ? Đó là do ánh trắng và cậu là bức tượng nên chuyển động cùng với các bức tượng khác, về nhà là một điều khó khăn. Cậu vẫn là một bức tượng đá, chỉ là cậu sống lại cùng

với những thứ bằng đá khác. Thế chú khủng long đâu ?

- Trong hồ tắm của nó - Kathleen nói - cùng với những con thú bằng đá khác.

- Được rồi - Mabel nói - thế thì chúng ta phải cảm ơn nó rồi.

Chương 10

- Nếu tớ thực sự là một bức tượng biết đi, tớ không biết cậu có sợ tớ không - Kathleen nói, ngồi buồn phiền trên bậc đá hoa cương.

- Tớ có chiếc nhẫn - Mabel nói - Vui lên. Cậu sẽ ổn ngay mà. Đừng nghĩ về nó nữa.

Mabel nói như vồ về một đứa nhỏ khi bạn cắt móng tay cho nó hay khi nựng nó lúc nó bị ngã và đứng lên với cái đầu gối xây xước.

- Tớ biết - Kathleen lơ đãng trả lời.

- Còn tớ thì nghĩ là chúng ta phải tìm hiểu thật nhiều về nơi huyền bí này nếu những bức tượng khác không kiêu ngạo để trò chuyện với chúng ta - Mabel rạng rỡ nói.

- Chúng không nói được - Kathleen quả quyết - ít ra không thể nói thể về bức tượng thần Phoebus. Ông ta lịch sự và chu đáo khủng khiếp.

- Ông ta đâu ? - Mabel hỏi.

- Ở dưới hồ.

- Thế thì chúng ta hãy tới đó - Mabel nói - Ôi, Cathy ! Thật vui khi người cậu vẫn tròn như cũ - Cô bé nhóm dậy, những cây dương xỉ và cành cây che thân hình dài thườn thượt của cô khép lại khi cô bé co lại chiều cao bình thường như những lá cây rừng thường làm vậy khi những giọt nước mưa đột nhiên rơi lên chúng.

Cả hai ở trên bãi cỏ được ánh trăng chiếu với không khí yên bình ban đêm bao trùm. Khu vườn lớn tĩnh lặng như một bức tranh vẽ, chỉ có tiếng nước róc rách ở vòi phun nước và tiếng huýt sáo phía xa xa phá vỡ sự tĩnh lặng.

- Thế nào, cô gái bé nhỏ ! - một giọng ôn tồn phía sau lưng hai cô bé cất lên. Hai cô bé vội quay đầu lại. Bức tượng thần mặt trời Phoebus đứng sừng sững sau lưng chúng dưới ánh trăng, đầm nước hồ đang mỉm cười thân ái với chúng.

- Ô, ông đấy à ? Kathleen nói.

- Không phải người khác rồi - Phoebus vui vẻ nói - Cô bé nằm dưới đất là bạn cháu à ?

- Đây là Mabel ạ. - Kathleen nói.

Mable đứng dậy, cúi đầu chào, ngần ngừ rồi chìa tay ra.

- Tôi là nô lệ của cô, cô gái bé nhỏ ạ - Phoebus nói, cầm tay Mabel bằng những ngón tay đá của mình - Nhưng tôi không hiểu làm thế nào cô có thể nhìn thấy chúng tôi và tại sao cô không

sợ.

Mabel nắm chặt bàn tay vẫn đeo chiếc nhẫn của mình lại.

- Khó giải thích thật - Phoebus nói - nhưng vì cô đã thấy, tại sao không tiếp tục hình dáng cũ ? Hãy trở thành một bức tượng và bơi với chúng tôi trong hồ.

- Cháu không biết bơi - Mabel lảng tránh.

- Cháu cũng vậy - Kathleen nói.

- Cô có thể - Phoebus nói - tất cả những bức tượng biết đi đều giỏi tất cả các môn thể thao. Và cô, cô bé có đôi mắt đen và mái tóc như bóng đêm, hãy ước mình hóa thành một bức tượng và tham dự cuộc liên hoan của chúng tôi.

- Xin thứ lỗi, cháu không thể - Mabel thận trọng nói - Ông thấy đấy... chiếc nhẫn... ông ước một điều gì đó, và ông không biết điều đó sẽ kéo dài bao lâu. Thật là vui khi bây giờ là một bức tượng nhưng sáng ra cháu sẽ ước mình không phải như vậy.

- Những người bình thường hay nói vậy - Phoebus trầm ngâm - Nhưng cô dường như không biết quyền năng chiếc nhẫn cô đeo. Hãy ước và chiếc nhẫn sẽ thực hiện đúng điều ước đó. Hãy nói như thế này "Tôi ước rằng cho tới lúc bình minh tôi sẽ là một bức tượng sống bằng đá cẩm thạch, như cô bạn tôi vậy và sau thời gian đó tôi sẽ trở lại là cô bé Mabel như cũ có đôi mắt đen và mái tóc màu đêm tối".

- À, vâng, chắc sẽ vui lắm đấy - Kathleen thốt lên - Hãy làm đi Mabel ! Nếu cả hai chúng cháu là tượng thì sẽ không sợ khủng long chứ ạ ?

- Trong thế giới của tượng đá, sự sợ hãi không tồn tại - Phoebus trả lời - Chúng ta và khủng long là anh em, được làm bằng đá và biết đi, đúng không ?

- Cháu có thể bơi được chứ ?

- Bơi, nổi và lặn, hãy đến chỗ những nữ thần của đỉnh Olympia đang bày những bữa tiệc, ăn thức ăn của các thánh thần, uống bằng cốc của họ, lắng nghe những bài ca bất tử.

- Một bữa tiệc ! Kathleen thốt lên - ôi, Mabel, ước đi ! Cậu hãy ước đi nếu cậu đói như tớ vậy.

- Nhưng đó không phải là thức ăn thật - Mabel nhấn mạnh.

- Nó là thật đối với các bạn, cũng như đối với chúng tôi - Phoebus nói - chẳng có gì thực sự là thật trong thế giới đầy màu sắc của các bạn.

Mabel vẫn ngần ngừ. Rồi cô bé nhìn xuống đôi chân của Kathleen và đột nhiên nói.

- Đúng rồi, mình sẽ ước. Nhưng trước tiên mình phải tháo giày và tất ra đã. - Đôi giày của Mabel trông khiếm quá, nhất là dây buộc.

Cô bé tháo giày, tất và áo choàng không tay ra.

- Mabel biết cảm nhận vẻ đẹp đó - Phoebus tán đồng - hãy nói điều ước đi và tôi sẽ dẫn

các bạn tới chỗ những nữ thần của đỉnh Olympia.

Mabel hơi run run đọc điều ước của mình và thế là có hai bức tượng sống nhỏ bé đứng dưới ánh trăng. Thần Phoebus cao lớn dắt tay hai bạn nhỏ.

- Chạy nào ! Ông kêu lên và cả ba bắt đầu chạy.

- Ôi, thích quá! - Mabel hồn hển nói - Hãy nhìn vào bàn chân trắng của mình trên cỏ. Mình nghĩ sẽ có cảm giác cứng đờ của một bức tượng, nhưng không phải vậy.

- Những người bất tử không có cảm giác đó - vị thần mặt trời Phoebus bật cười - vì đêm nay các bạn giống như chúng tôi.

Vừa nói họ vừa chạy tới bờ hồ.

- Nhảy xuống ! - Phoebus kêu lên. Cả cả ba lao xuống hồ, nước bắn tóe lên ba thân hình trắng muốt của họ.

- Ô, mình có thể bơi này ! - Kathleen thốt lên.

- Mình cũng vậy - Mabel đáp.

- Tất nhiên rồi - Phoebus nói - giờ bơi quanh hồ ba vòng rồi tiến tới chỗ đảo.

Cả ba bơi cạnh nhau. Phoebus bơi nhẹ nhàng để hai bạn theo kịp. Quần áo bằng đá của họ không cản trở họ bơi chút nào. Họ bơi thật đẹp, những động tác thật hoàn hảo và nhẹ nhàng. Đó là nơi đáng yêu nhất để bơi, nước trong vắt, ánh trăng tỏa sáng trên bầu trời trong trẻo, những cây liễu rạp rờn, tất cả điểm tô vẻ lãng mạn cho khung cảnh.

- Đây là điều đẹp nhất mà chiếc nhẫn đem lại cho chúng cháu - Mabel thú nhận.

- Tôi nghĩ các bạn thích điều đó Phoebus ân cần nói - giờ thì một vòng nữa rồi lên đảo.

Họ lên hòn đảo được cây cỏ bao phủ xung quanh. Hòn đảo rộng hơn nhiều so với lúc nhìn nó từ bờ. Trước tiên họ tới một bãi cỏ tròn rồi theo những bậc đá xuống một cái hồ tròn ở đó không có nước chảy róc rách, chỉ có những con cá vàng và trắng bạc quẫy lượn. Mặt nước, những bậc đá và bãi cỏ được chiếu sáng lấp lánh, sáng gấp bảy lần ánh trăng rằm, mặt hồ phản chiếu hình ảnh bảy mặt trăng tròn.

Hai cô bé nhìn lên bầu trời, mong được nhìn thấy có bảy mặt trăng chiếu nhưng chỉ có mỗi một mặt trăng như mọi khi.

- Có bảy mặt trăng - Mabel nói và chỉ.

- Tất nhiên - Phoebus nói - mọi thứ trong thế giới của chúng tôi đều nhiều gấp bảy lần trong thế giới của các bạn.

- Nhưng không có bảy người như ông - Mabel nói.

- Không, nhưng tôi cũng nhiều như bảy người - thần mặt trời Phoebus đáp - Các bạn thấy đấy, đó chỉ là số lượng chứ không nói gì đến chất lượng. Tôi biết các bạn nhận thấy điều đó.

- Không hẳn vậy - Kathleen đáp.

- Tôi mệt mỏi vì những lời giải thích - thần Phoebus nói - Chúng ta sẽ đi gặp các nữ thần chứ?

Phía xa xa bờ hồ có một nhóm đông đang đứng, có khoảng hai mươi hay ba mươi người đều là tượng đá và đi lại được. Một số người đang nhúng chân vào hồ nước giữa những con cá bạc và vàng khiến bảy mặt trăng gợn sóng lăn tăn. Một số khác đang ném những bông hồng vào nhau, những đóa hồng thơm đến nỗi hai bạn có thể cảm nhận được mùi hương của nó kể cả qua chiếc hồ. Những người khác nắm tay nhau nhảy thành vòng tròn.

Khi ba người tới, tiếng cười chào đón cất lên.

- Lại muộn rồi, Phoebus - ai đó nói và một người khác nói tiếp - Một trong những con ngựa của ông bị tuột móng sắt à?

- Tôi mang tới hai vị khách - Phoebus nói, và những bức tượng xúm lại, vuốt tóc hai cô bé và gọi chúng bằng những cái tên đáng yêu nhất.

- Những vòng hoa xong chưa, Hebe? *(Nữ thần Hebe là con gái của thần Zeus)* - vị nữ thần cao nhất và uy nghi nhất gọi - làm thêm hai chiếc nữa nhé!

Hebe bước xuống bậc đá tay choàng đầy những vòng hoa hồng. Mỗi người được đội một cái.

Giờ thì trông mọi người đẹp gấp bảy lần. Bọn trẻ nhớ lại cô giáo đã nói rằng các nam thần và nữ thần thường đội một vòng hoa trên đầu khi tham dự các bữa tiệc.

Hebe tự tay đặt vòng hoa lên đầu hai cô bé. Nữ thần sắc đẹp Aphrodite *(nữ thần tình yêu và sắc đẹp)* với giọng dịu dàng cầm tay hai bạn và nói.

- Hãy tới đây, chúng ta phải chuẩn bị xong bữa tiệc. Eros, Psyche, Hebe, Ganymede, tất cả có thể bày trái cây đi.

- Cháu chẳng thấy có loại quả nào - Kathleen đáp khi bốn bức tượng thần tách khỏi đám đông và tiến tới phía hai bạn.

- Bạn sẽ thấy - Eros, một cậu bé xinh đẹp thực sự, hai cô bé đồng ý ngay điểm này nói - bạn chỉ việc hái nó thôi.

- Như thế này này - nữ thần Psyche nói, giơ cánh tay bằng đá cẩm thạch lên cảnh liểu. Cô chìa tay ra cho bọn trẻ, trong tay cô là một quả lựu chín mọng.

- Cháu thấy rồi - Mabel nói - Cô bé đưa tay lên cảnh liểu và cảm thấy một quả mận to trong lòng bàn tay.

- Đúng, chỉ vậy thôi - nữ thần Psyche cười, cô thật đáng yêu, bất cứ ai cũng nhận thấy điều đó.

Sau đó Hebe mang đến mấy chiếc giỏ bạc và bốn vị thần cần cù hái quả. Trong lúc đó những vị thần lớn tuổi hơn bận rộn lấy những chiếc ly có chân, bình và đĩa từ những cành cây tần bì, cây sồi và xếp đầy những đồ ăn thức uống ngon lành và đặt lên các bậc đá. Đó là một bữa

ăn thiên đường. Mọi người ngồi hoặc ngã người và bữa tiệc bắt đầu. Ôi, mùi vị của đồ ăn, men rượu ngọt ngào từ những chiếc cốc vàng ! Còn trái cây, không giống như trái cây mọc trên mặt đất và không có những nụ cười giống như những nụ cười từ những đôi môi thiên thần này, không bài hát nào giống như những bài hát vang lên trong sự tĩnh lặng của đêm diệu kỳ.

- Ôi - Kathleen thốt lên - Mình ước mấy anh cũng ở đây.

- Tớ đang tự hỏi họ đang làm gì - Mabel nói.

- Lúc này - thần Hermes, vị thần đã sai cánh bay một vòng rộng như một chú chim câu và bay một vòng quay lại nói - lúc này chúng đang buồn phiền đi đi lại lại gần ngôi nhà của chú khủng long, chúng đã trèo ra cửa sổ và đang tìm các bạn. Chúng sợ rằng các bạn sẽ bỏ mạng và chúng sẽ khóc nếu không biết rằng nước mắt không tạo nên một người đàn ông.

Kathleen đứng dậy và phúi vụn thức ăn khỏi lòng.

- Xin cảm ơn nhiều - cô bé nói - Các thần thật tốt bụng đã cho chúng cháu tham dự, nhưng cháu nghĩ đã tới lúc phải đi rồi ạ.

- Thật lo về các anh của cô bạn - thần Phoebus sốt sắng nói - điều dễ nhất là cho họ tham dự cùng các bạn. Hãy cho tôi mượn chiếc nhẫn một lúc.

Ông cầm chiếc nhẫn từ bàn tay ngần ngừ của Kathleen, nhúng nó vào một hình ảnh phản chiếu của bảy mặt trăng rồi trả chiếc nhẫn lại. Cô bé vội cầm lấy.

- Giờ - vị thần mặt trời nói - hãy ước cho họ điều Mabel đã ước. Hãy nói...

- Cháu biết rồi - Kathleen cắt ngang - Tôi ước các anh tôi có thể trở thành những bức tượng sống như Mabel và tôi cho tới lúc bình minh và sau đó lại trở lại bình thường như họ hiện có.

- Nếu cô bạn không xen ngang - thần Phoebus nói - nhưng chúng ta không thể mong đợi những cái đầu chín chắn ở trên vai những con người trẻ tuổi. Bạn nên ước họ ở đây và... nhưng không sao. Anh bạn Hermes, hãy qua bên kia đưa họ về và hãy giải thích khi tới đó.

Ông lại cầm chiếc nhẫn nhúng vào một hình ảnh phản chiếu của bảy mặt trăng trước khi lại trả cho Kathleen.

- Giờ thì thật rõ ràng cho phép thuật tiếp theo nói.

- Chúng tôi không có thói quen hỏi khách - nữ thần Hera *(vợ của vị thần tối cao Zeus, nữ thần của hôn nhân và gia đình)*, người đứng đầu các nữ thần hướng đôi mắt to của mình về phía bọn trẻ nói - nhưng chiếc nhẫn thật thú vị, tôi chắc chắn nó làm tất cả chúng tôi quan tâm.

- Đó chỉ là chiếc nhẫn thôi - thần Phoebus nói.

- Tất nhiên - nữ thần Hera đáp - nhưng nêu hỏi là không lịch sự thì tôi muốn biết làm thế nào nó lại rơi vào tay những đứa trẻ bình thường này ?

- Đó là một câu chuyện dài. Sau bữa ăn là tới câu chuyện và sau câu chuyện là tới hát hò - Phoebus nói.

Thần Hermes dường như đã “giải thích mọi chuyện” vì khi Gerald và Jimmy dưới hình dạng những bức tượng đá trắng tót, mỗi bạn bám vào một cánh cửa vị thần bay trong không khí, họ hoàn toàn thoải mái. Họ cúi đầu chào những vị thần và nhận chỗ không lúng túng như thể trong đời mình họ thường tham dự các bữa tiệc đêm của các vị thần đỉnh Olympia. Thần Hebe đeo cho họ những vòng hoa hồng tết sẵn và khi Kathleen nhìn họ ăn và uống thì cô bé vui mừng rằng khi tham dự bữa tiệc cô đã không quên hai anh mình.

- Giờ - nữ thần Hera tuyên bố khi các cậu bé đã ăn uống thỏa thích - giờ là lúc kể chuyện.

- Vâng - Mabel vội đáp còn Kathleen nói - À, vâng, giờ thì tới lúc kể chuyện. Thật tuyệt vời!

- Câu chuyện sẽ được các vị khách của chúng ta kể - thần Phoebus đột nhiên nói.

-Ồ, không - Kathleen rúm người lại.

- Những chàng trai có lẽ dũng cảm hơn - thần Zeus, người đứng đầu các vị thần nói, ông tháo vòng hoa đội đầu hơi chặt của mình ra và xoa tai.

- Thực sự cháu không thể - Gerald nói - hơn nữa, cháu không biết một câu chuyện nào cả.

- Cháu cũng thế - Jimmy nói luôn.

- Họ muốn biết câu chuyện làm thế nào mà chúng ta có chiếc nhẫn - Mabel vội nói - Cháu sẽ kể nếu các vị thần thích. Ngày xưa ngày xưa có một cô bé tên là Mabel - Mabel tiếp tục câu chuyện cổ tích đó, câu chuyện về tòa lâu đài bị phù phép. Những vị thần bằng đá cẩm thạch của đỉnh Olympia say mê lắng nghe khi ánh trăng dịu dàng chiếu xuống hồ như ngọc trai rơi lấp lánh xuống hồ nước sâu.

- Và rồi - Mabel đột nhiên kết thúc câu chuyện - Kathleen ước các anh trai có mặt ở đây và thần Hermes đã đưa họ tới đây và giờ tất cả chúng cháu có mặt ở đây.

Sự quan tâm ồn ào và những câu hỏi tò mò về kết cục của câu chuyện đột nhiên bị ngừng lại vì câu kết ngắn gọn của Mabel.

- Nhưng - Mabel nói tiếp - giờ chúng cháu muốn ông cho chúng cháu biết...

- Biết cái gì cơ ?

- Làm thế nào mà ông có thể đi lại, làm thế nào mà biết về chiếc nhẫn và biết mọi thứ.

- Tôi biết mọi thứ ư ? - Phoebus cười to, không chỉ mình ông mà tất cả các vị thần khác đều cười - cuộc đời cô sẽ không nằm trong những điều tôi biết và nói với cô.

- Vâng, thế còn về chiếc nhẫn và làm thế nào mà ông có thể đi lại được - Gerald nói - ông thấy đấy, điều đó làm chúng cháu rất thắc mắc.

- Hãy cho chúng biết đi, Phoebus - nữ thần Hebe nói - đừng trêu bọn trẻ nữa.

Phoebus tựa người trên đồng da báo mà thần rượu nho Dionysus đã kéo từ trên cây linh sam xuống.

- Tất cả những bức tượng có thể cử động khi ánh trăng chiếu nếu họ thích. Nhưng những bức tượng được đặt ở các thành phố xấu xí thì không được chọn. Trong những thánh đường tuyệt đẹp của con người - thần mặt trời Phoebus nói tiếp - hình ảnh những vị linh mục và chiến binh nằm bắt chéo chân trên nấm mồ có thể sống lại và đi dạo trong thánh đường, xuyên qua rừng cây và cánh đồng. Nhưng chỉ duy nhất một đêm trong năm là có thể nhìn thấy họ. Các bạn thấy chúng tôi vì các bạn có chiếc nhẫn và có mối liên quan với chúng tôi khi các bạn hóa thành đá cẩm thạch, nhưng vào cái đêm đó thì tất cả có thể nhìn thấy chúng tôi.

- Đó là khi nào ạ ? - Gerald lịch sự hỏi trong lúc vị thần ngừng lời.

- Tại lễ tạ mùa màng - thần Phoebus nói - vào đêm đó ánh trăng chiếu những ánh sáng huyền ảo vào bệ thờ của một số thánh đường. Một trong số những thánh đường đó là ở Hellas đã bị chôn vùi dưới một quả núi khi thần Zeus ném một quả núi xuống đó trong lúc tức giận. Một thánh đường nữa ở trong khu vườn lớn này.

- Vậy - Gereald nói, ngày càng thích thú hơn - nếu chúng cháu đến thánh đường đó vào đêm đó, chúng cháu có thể nhìn thấy thần ngay cả khi không phải là tượng đá hay không có chiếc nhẫn phải không ạ ?

- Đúng vậy. Hơn nữa, trong đêm đó chúng ta sẽ trả lời bất kỳ câu hỏi nào của con người - Phoebus nói.

- Vậy khi nào là đêm đó ?

- A - thần Phoebus bật cười - các bạn sẽ không muốn biết.

Khi đó chúa tể của các vị thần ngáp dài, vuốt chòm râu dài của mình và nói.

- Đủ rồi. Phoebus, gảy cây đàn lia của người đi.

- Nhưng chiếc nhẫn - Mabel thì thầm khi thần mặt trời Phoebus gảy những sợi dây đàn trắng của cây đàn đá nằm ngay dưới chân ông - làm thế nào mà ông biết về chiếc nhẫn.

- Giờ thì - Phoebus thì thầm trả lời - phải tuân lệnh thần Zeus, nhưng hãy hỏi tôi trước khi mặt trời mọc và tôi sẽ cho các bạn biết. - Mabel lùi lại và ngả người dựa vào chân thần Demeter. Kathleen ngồi nắm tay thần Psyche. Gerald và Jimmy nằm duỗi dài, tay chống cằm, chăm chú nhìn thần mặt trời từ lúc ông cầm đàn, trước khi những ngón tay ông lướt trên dây đàn, hồn nhạc tràn ngập không trung, quyến rũ, lan tỏa.

Rồi thần Phoebus lướt tay trên những dây đàn và chơi một giai điệu dịu dàng. Tất cả những giấc mơ tươi đẹp trên đời bay bổng với những đôi cánh như cánh bồ câu. Tất cả những ý nghĩ đáng yêu đôi lúc lượn lờ thật gần nhưng không gần tới mức có thể nắm được chúng giờ thì xuất hiện rõ ràng đối với những thánh giả. Các thánh giả quên cả thời gian và không gian, quên những nỗi buồn phiền, những ý nghĩ không tốt và dường như cả thế giới nằm gọn như một quả táo thần tiên trong lòng bàn tay mỗi người nghe, thế giới đó thật tươi đẹp.

Rồi thì sự huyền diệu đó đột ngột chấm dứt.

- Đã tới lúc mặt trời mọc rồi - thần Phoebus nói.

Ngay lập tức các bức tượng đá xinh đẹp bật dậy, chạy qua những bậc đá và bọn trẻ nghe thấy họ nhảy xuống toé nước hồ phía xa xa. Bọn trẻ cũng nghe thấy tiếng thở của một con thú lớn và biết rằng chú khủng long đang trở về vị trí của mình.

Chỉ có vị thần Hermes là còn thời gian vì dùng cánh bay sẽ nhanh hơn nên ở lại chỗ bọn trẻ một lúc nữa và để thì thầm tình nghịch.

- Mười bốn ngày kể từ hôm nay, tại Đền những Viên đá kỳ lạ.

- Bí mật của chiếc nhẫn là gì ạ ? - Mabel vội hỏi.

- Chiếc nhẫn là trung tâm của phép thuật - thần Hermes nói - Hãy hỏi tại ngày trăng chiếu vào ngày thứ mười bốn và các bạn sẽ biết tất cả.

Nói tới đó vị thần vẫy cánh và bay lên không trung. Khi đó bảy mặt trăng biến mất và làn gió lạnh bắt đầu thổi, ánh sáng xám xám trở nên sáng hơn, chim chóc bắt đầu riu rít và lớp đá cẩm thạch tan khỏi người bọn trẻ như một bộ da teo quắt lại trong lửa và chúng không còn là đá nữa mà có da thịt như những đứa trẻ bình thường. Không còn bãi cỏ mềm mại, không còn những bậc đá cẩm thạch, không còn chiếc hồ cá được bảy mặt trăng chiếu. Chỉ có sương đọng dày trên cỏ và trên những bụi cây mâm xôi và trời rất lạnh.

-- Chúng ta nên đi cùng họ - Mabel nói, hai hàm răng va nhau lập cập - Giờ chúng ta không phải là đá nên không thể bơi được. Em cho rằng chỗ này chính là hòn đảo đó.

Đúng thế và các bạn trẻ thì không thể bơi được.

Chúng biết điều đó. Mọi người luôn hiểu những chuyện như thế này mà không cần phải cố gắng gì. Chẳng hạn như bạn biết rất rõ là mình không thể bay được. Có một số thứ mà bạn biết rõ mà không hề nghi ngờ gì.

Bình minh chiếu sáng hơn.

- Không có thuyền đúng không ? - Jimmy hỏi.

- Không - Mabel đáp - không có ở bờ hồ này, tất nhiên là có một nhà thuyền, nếu anh có thể bơi tới đó.

- Em biết là anh không thể mà - Jimmy nói.

- Có ai nghĩ ra điều gì không ? - Gerald run lấy bầy hỏi.

- Khi mọi người phát hiện ra chúng ta đã biến mất họ sẽ mò tất cả các hồ quanh đây hàng dặm - Jimmy hy vọng - phòng trường hợp chúng ta bị ngã và chìm xuống đáy hồ. Khi họ tới chiếc hồ này chúng ta sẽ kêu lên và được cứu.

- Phải, em thân mến, sẽ tuyệt như vậy đó - Gerald nói hơi có chút châm chọc.

- Đừng cau kỉnh thế - Mabel nói bằng giọng vui vẻ lạ thường khiến tất cả những đứa trẻ kia phải ngạc nhiên nhìn cô bé.

- Chiếc nhẫn - cô bé nói - tất nhiên chúng ta phải dùng chiếc nhẫn để ước được về nhà. Thần Phoebus đã nhúng nó xuống nước để sẵn sàng cho điều ước tiếp theo.

- Em chưa nói cho bọn anh điều này - Gerald nói giọng phấn khởi - Chiếc nhẫn đâu ?

- Cậu giữ nó - Mabel nhắc Kathleen.

- Tớ biết, nhưng tớ đã đưa nó cho thần Psyche xem và... và... cô ấy đã đeo nó lên ngón tay rồi - Kathleen khổ sở nói.

Mọi người cố không nổi cáu với Kathleen.

- Nếu chúng ta rời khỏi được hòn đảo này, anh nghĩ em có thể tìm được bức tượng thần Psyche và lấy được chiếc nhẫn chứ ? - Gerald hỏi.

- Không. Em không thể - Mabel rên rỉ - Em không biết bức tượng đó ở đâu. Em chưa bao giờ thấy nó. Nó có thể ở Hellas hay ở bất cứ nơi nào đó.

Không ai còn những lời an ủi để nói. Giờ trời đã sáng rõ, bầu trời tràn ngập ánh sáng màu hồng nhạt và xanh nhạt.

Các cậu bé đứng trầm ngâm, tay rút trong túi. Mabel và Kathleen dường như thấy khó có thể đứng sát cạnh nhau, đôi chân chúng lạnh cóng vì sương.

Một tiếng khịt mũi khe khẽ phá vỡ sự im lặng.

- Giờ nghe này - Gerald nói - Anh sẽ không nói gì nữa. Các em có nghe thấy không ? Than vãn chẳng có ích gì. Chúng ta hãy đi khám phá hòn đảo. Có lẽ sẽ có một cái thuyền được giấu ở đâu đó giữa những cành cây lơ lửng.

- Làm sao có thể thế được ? - Mabel hỏi.

- Anh cho rằng có ai đó có thể để nó ở đấy - Gerald đáp.

- Nhưng thế thì họ rời đảo bằng cách nào ?

- Tất nhiên trên một chiếc thuyền khác - Gerald đáp - Đi thôi.

Chán nản và chắc chắn rằng không thể có bất cứ chiếc thuyền nào, bốn đứa trẻ bắt đầu chuyến thám hiểm hòn đảo. Mỗi đứa đã từng mơ về những hòn đảo và từng ước bị bỏ lại trên một hòn đảo ! Vậy giờ chúng đã ở trên một hòn đảo. Thực tại đôi khi khác hẳn với giấc mơ. Điều này thật tệ hại cho tất cả trừ Kathleen vì giấy và tất của chúng ở trên đất liền, cỏ sắc nhọn và những bụi cây mâm xôi thật khó chịu đối với những đôi bàn chân trần.

Chúng đi qua cánh rừng tới mép đảo nhưng không thể tới sát mép đảo vì cây trở nên dày đặc hơn. Có một lối đi nhỏ đầy cỏ mọc ẩn hiện giữa những khóm cây và bọn trẻ đi theo lối này, chúng cảm thấy thất vọng và chán chường. Mỗi phút trôi qua chúng càng ít hy vọng hơn về việc trở lại nhà mà không bị phát hiện. Nếu chúng bị phát hiện là mất tích và không thấy ngủ trên giường thì sẽ là một chuỗi sự kiện như Gerald nói là - "Vĩnh biệt tự do !".

- Tất nhiên chúng ta có thể ra khỏi đây được - Gerald nói - Chỉ cần kêu lên khi thấy một người làm vườn hoặc người gác đảo. Nhưng nếu chúng ta làm thế, mọi bí mật sẽ bị lộ tẩy.

- Phải đấy - những đứa khác rầu rì nói.

- Nhanh nào ! - Gerald nói, tinh thần của người dẫn dắt bắt đầu thức tỉnh trong cậu - Chúng ta sẽ thoát khỏi tình trạng này thôi như chúng ta đã thoát được những chuyện khác. Đây, mặt trời mọc rồi. Giờ các em cảm thấy vui vẻ rồi chứ ?

- Vâng, vâng - những đứa kia đáp không giấu nổi vẻ buồn rầu.

Giờ mặt trời đã mọc và chiếu những ánh sáng chói chang qua khe nứt sâu của những ngọn đồi xuống hòn đảo. ánh sáng màu vàng chiếu qua những gốc cây và làm bọn trẻ lóa mắt. Gerald, người đang dẫn dắt những đứa trẻ buồn phiền, cũng không biết giờ phải đi đâu. Cậu bị trượt chân và vội tóm lấy một khúc gỗ nhưng tóm trượt và biến mất cùng với một tiếng kêu và tiếng cộp cộp. Mabel là người đi thứ hai kịp thời dừng lại không bị ngã xuống bậc đá dốc mọc đầy rêu dường như đột ngột mở ra trên mặt đất.

- Gerald - cô bé hỏi - anh có đau không ?

- Không - Gerald trả lời, chắc chắn là đau và đau nhiều là khác - có các bậc đá và cả lối đi nữa.

- Luôn là thế mà - Jimmy nói.

- Em biết có một lối đi - Mabel nói - nó ở dưới nước và xuất phát từ Tháp hoa. Những người làm vườn cũng biết chuyện này nhưng họ không đi xuống vì sợ rắn.

- Thế thì chúng ta có thể ra bằng lối đi đó. Anh nghĩ em có thể đã nói vậy - Giọng Gerald vọng từ dưới lên.

- Em không nghĩ thế - Mabel nói - ít ra là vậy. Em cho rằng nó sẽ dẫn tới nơi mà ông Ugly Wuggly tìm được một khách sạn tốt.

- Em không đi đâu - Kathleen quả quyết - không phải trong bóng tối. Em sẽ không đi đâu.

- Được rồi - Gerald nghiêm khắc nói và đột nhiên thò đầu lên - Không ai bảo em phải đi vào chỗ tối. Bọn anh sẽ để em lại đây nếu em thích vậy và sẽ quay lại bằng thuyền để cứu em. Jimmy, đưa đèn xe đạp đây !

Tay cậu chìa ra để cầm đèn.

Jimmy rút từ ngực cậu, là nơi dành để cất các ngọn đèn trong các câu chuyện cổ tích như chuyện Aladin và những câu chuyện khác, ra một chiếc đèn xe đạp.

- Bọn anh mang theo nó - cậu giải thích - để không va vào cẳng chân của Mabel giữa những bụi cây đổ quỵ.

- Giờ - Gerald bật một que diêm và mở bóng đèn thủy tinh tròn, dày của chiếc đèn xe đạp - Anh không biết các em định làm gì nhưng anh sẽ đi xuống những bậc thang này và lần theo lối đi. Nếu anh tìm thấy một khách sạn tốt, à, một khách sạn tốt sẽ không ảnh hưởng tới bất cứ ai.

- Điều này không tốt, anh biết rồi đấy - Jimmy yếu ớt nói - anh biết rõ anh không thể ra khỏi chiếc cửa của Tháp hoa kể cả nếu anh tới được đó.

- Anh không biết - Gerald nói, vẫn với vẻ cương quyết của người chỉ huy - dường như bên

trong cánh cửa đó có một lò xo bí mật. Nhớ rằng lần trước chúng ta không có đèn để tìm nó.

- Một điều em ghét là nó ở dưới đất - Mabel nói.

- Em không phải là kẻ nhút nhát - Gerald nói giọng của một nhà ngoại giao - Em là người dũng cảm, Mabel, em hãy nắm tay Jimmy còn anh sẽ nắm tay Cathy. Giờ đi nào.

- Em không thích bị nắm tay - Tất nhiên Jimmy nói vậy - Em không phải là trẻ con.

- Rồi, thế thì Cathy sẽ nắm tay vậy. Tội nghiệp Cathy ! Anh trai Jerry tốt bụng nắm tay Cathy đáng thương !

Gerald hơi tỏ vẻ châm biếm vì Cathy đã tỏ vẻ biết ơn nắm lấy bàn tay cậu chế nhạo chĩa ra. Cô bé thật tội nghiệp không hiểu tâm trạng cậu.

- Ôi cảm ơn anh Jerry. Anh thật tốt bụng và em sẽ cố không sợ - Trong phút chốc, Gerald thấy xấu hổ vì cậu không được tốt bụng cho lắm.

Từ bỏ ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, bốn đứa trẻ bước xuống những bậc thang dẫn xuống lòng đất và lối đi dưới nước. Mọi vật trở nên tối hơn và rồi ánh sáng chỉ còn lơ mờ. Những bậc thang quả thật là dẫn tới một lối đi đầy lá khô tích từ bao nhiêu mùa thu đã qua. Lối đi dẫn tới một chỗ rẽ và lại có rất nhiều bậc đi xuống và rồi lối đi trở nên trống trải và thẳng tắp phía trên, phía dưới và hai bên lát đá cẩm thạch rất sáng và rất sạch. Gerald nắm tay Cathy ân cần hơn và ít bức tức hơn.

Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu một quầng sáng mờ mờ tròn, bọn trẻ lặng lẽ đi theo ánh sáng đó rồi thì đột nhiên ánh sáng đó giống như ngọn nến khi bạn đem nó ra ánh sáng mặt trời và cảm xúc của bọn trẻ hòa lẫn trong nỗi ngạc nhiên, băn khoăn, tò mò nhưng không hề sợ hãi khi chúng thấy mình đứng trong một căn phòng lớn, mái vòm được đỡ bằng hai cột tròn và tất cả các góc phòng được chiếu những ánh sáng dịu và đầy những vết nứt khi nước tràn đầy về huyền bí của những hang động che khuất trên bờ biển.

- Đẹp quá - Kathleen thì thầm, thở mạnh bên tai anh trai cô bé còn Mabel nắm tay Jimmy và thì thầm - Em phải nắm tay anh vì em không tin đó là thật !

Bọn trẻ thấy mình đang đứng ở một nơi đẹp nhất trên đời. Tôi không miêu tả nơi đó vì mỗi người có một quan niệm khác nhau và các bạn sẽ không hiểu nếu tôi cố tả cho các bạn nơi đó như thế nào đối với bốn bạn nhỏ này. Tôi chỉ có thể nói xung quanh căn phòng có những cửa vòm tuyệt vời. Qua những cửa vòm này có thể nhìn thấy rất nhiều thứ, ôi, rất nhiều thứ. Chiếc cửa vòm thứ nhất là tranh về một khu vườn ôliu, một cặp tình nhân tay trong tay đi dạo dưới ánh trăng. Chiếc cửa thứ hai là cảnh biển khơi dữ dội và một chiếc tàu chao đảo trong cơn sóng gió. Chiếc cửa thứ ba là cảnh một ông vua đang ngồi trên ngai vàng của mình, các cận thần đứng vây xung quanh. Chiếc cửa thứ tư là cảnh một khách sạn thực sự mà ngài Ugly Wugly đáng kính đang đứng sưởi nắng ở bậc cửa trước. Có một người mẹ đang cúi mình xuống chiếc nôi. Một nghệ sĩ say mê ngắm nhìn bức tranh mà chiếc bút vẽ của anh ta dường như vừa hoàn thành xong.

Có rất nhiều những bức tranh khác trên cửa vòm đó. Tất cả cho thấy những khoảnh khắc khi cuộc sống đâm chồi nảy nở, điều tốt đẹp nhất mà tâm hồn con người có thể đòi hỏi hay đó

là phần thưởng lớn nhất cho số phận con người. Một khách sạn tốt thực sự cũng được đặt ở đây, bởi vì có một số người chẳng đòi hỏi gì nhiều hơn ngoài một khách sạn tốt.

- Ôi, em rất mừng vì chúng ta đã tới đây - Kathleen nắm bắt và nắm chặt tay anh mình.

Bọn trẻ chậm chậm đi trong căn phòng được chiếu sáng. Cây đèn do Jimmy cầm tỏa ánh sáng như một cái bóng trong cảnh sáng rực rỡ, huy hoàng này.

Khi bọn trẻ đi tới một đầu căn phòng, chúng thấy nơi ánh sáng phát ra. Nó phát ra từ một chỗ và ở chỗ đó có một bức tượng mà Mabel “không biết tìm ở đâu” đang đứng - tượng nữ thần Psyche. Chúng tiếp tục chậm chậm bước đi, hạnh phúc, ngạc nhiên. Khi tiến tới gần bức tượng nữ thần Psyche chúng nhìn thấy trên bàn tay đang giơ lên của bức tượng là chiếc nhẫn thần.

Gerald thả tay Kathleen ra, tay cậu đặt lên gờ tường, gối tựa lên bệ tượng. Cậu đứng lên cạnh nữ thần bằng đá trắng có đôi cánh bướm.

- Hy vọng không làm phiền nữ thần - Gerald nhẹ nhàng rút chiếc nhẫn khỏi ngón tay nữ thần. Rồi cậu thả người xuống sàn - Không phải nơi này - cậu nói - Anh không biết vì sao nhưng không phải nơi này.

Tất cả đi ra phía sau bức tượng Psyche và một lần nữa chiếc đèn dường như sáng lại khi Gerald cầm nó phía trước ngực. Cậu đi đầu tiên trên lối đi tối dẫn từ căn phòng lớn ra, nhưng khi đó bọn trẻ không biết đó là phòng lớn của lâu đài.

Khi không thể nhìn thấy gì trên lối đi ngoằn ngoèo, Kathleen nói.

- Đưa em chiếc nhẫn. Em biết phải nói chính xác những gì.

Gerald đưa cho em gái với vẻ không sẵn sàng lắm.

- Tôi ước - Kathleen từ tốn nói - rằng không ai ở nhà có thể biết chúng tôi ra ngoài đêm nay và tôi ước chúng tôi được an toàn trên giường của chúng tôi trong bộ đồ ngủ và đang ngủ say.

Điều xảy đến tiếp theo thì bất cứ ai trong số bọn trẻ đều biết, đó là ánh sáng của một ngày bình thường mà bạn thường bị đánh thức và tất cả đang ở trên giường. Kathleen đã ước một lời ước hết sức hợp lý. Chỉ có sai sót duy nhất là cô bé đã nói “trên giường của chúng tôi” bởi vì tất nhiên, chiếc giường của Mabel lại ở tận lâu đài Yalding và hôm nay cô của Mabel không thể hiểu làm thế nào mà Mabel đã ở cùng bọn trẻ trong thành phố, không thể về nhà lúc mười một giờ là lúc người cô đóng cửa, vậy mà buổi sáng ra cô bé lại ở trên giường của mình. Dù không được thông minh lắm, nhưng cô không ngốc đến nỗi lại tin bất cứ lời giải thích kỳ lạ nào. Lời giải thích đầu tiên là nói thật nhưng tất nhiên còn lâu cô của Mabel mới tin.

Chương 11

Hôm đó là ngày mở cửa ở lâu đài Yalding và dường như thật thú vị đối với bọn trẻ được tới thăm Mabel và như Gerald nói là sẽ trà trộn vào đám đông mà không bị nghi ngờ để ngó nghiêng mọi thứ chúng biết mà đám đông không biết về lâu đài và những ô tường, chiếc nhẫn thần và những bức tượng biết đi. Có lẽ một điều hài lòng nhất về những phép thuật xảy ra là chúng làm cho bạn biết những thứ mà những người khác không biết nhưng cũng sẽ không tin nếu họ không được chứng kiến.

Trên con đường trắng phía ngoài cổng lâu đài có những chiếc xe ngựa không mui lộp cộp, xe ngựa bốn bánh. Có ba hay bốn chiếc ô tô phun khói mù lên khi đỗ lại. Xe đạp xếp đồng ngỗng ngang dọc theo chỗ lổm của bức tường gạch đỏ. Những người đi xe đạp và đi bộ đứng rải rác trên sân hoặc đi xem những nơi của lâu đài được mở cửa cho khách tham quan vào ngày này trong tuần.

Hôm nay có nhiều khách tham quan hơn mọi khi vì có lời đồn rằng một quý ông người Mỹ giàu có định thuê lâu đài để sống và ông ta muốn thấy lâu đài huy hoàng nhất.

Tất nhiên là lâu đài thật lộng lẫy rồi. Ghế được bọc sa tanh thêu, da thuộc viền vàng và trải thảm thêu từng bị che bằng lớp vải lanh phủ giờ khiến căn phòng có vẻ ấm cúng để sống trong đó. Những bồn cây và hoa hồng được rải rác trên bàn và trên bậu cửa sổ. Cô của Mabel hãnh diện về khả năng trông nom căn nhà của mình và đã nghiên cứu việc bày biện hoa trên một loạt bài báo có tên là “Làm thế nào để tô điểm căn nhà đẹp chỉ cần chín xu một tuần”.

Những giá nến pha lê lớn lấp lánh ánh tím và xám. Những tấm vải lanh xám được tháo ra khỏi những chiếc giường lộng lẫy và những chiếc dây chằng màu đỏ thường được treo thấp để ngăn chặn những vị khách trẻ còn hiếu kỳ giờ đã được cất đi.

- Đó chính là điều mà chúng ta nói ở nhà- con gái một người bán tạp phẩm ở Salisbury nói với bạn làm nghề bán trang phục phụ nữ.

- Nếu người Mỹ đó không thuê nó, anh sẽ nói gì về việc em và anh ở đây khi chúng ta lấy nhau ? - anh chàng phụ việc cho bà bán vải hỏi người yêu mình còn cô con gái trả lời “Ồ, Reggie, làm sao mà anh có thể ! Anh buồn cười thật !”.

Vào buổi chiều, đám đông trong những bộ quần áo hội hè đẹp nhất của họ, những bộ đồ màu sáng, mũ vải hoa, khăn choàng đẹp không tả nổi, lũ lượt kéo nhau qua những hành lang của lâu đài. Đám đông rì rầm thực sự kinh ngạc trước vẻ tĩnh lặng của những phòng ngủ lộng lẫy nơi những chủ nhân đã từng chào đời và qua đời, nơi những vị khách vương giả đã ngủ trong những đêm mùa hè nhiều năm trước đây với những chậu hoa to đặt giữa phòng để xua bệnh tật và tà ma. Sân hiên nhà là nơi ngày xưa những nữ chủ nhân mặc áo cổ xếp nếp thưởng

thức hương hoa tầm xuân và cây ngải bùi bên dưới, những quý bà trát phấn hồng mặc váy thêu kim tuyến bước đi nhịp nhàng dưới những chiếc váy phồng có vòng đỡ. Giờ sân hiên vang lên tiếng giày, tiếng lộp cộp của giày cao gót, tiếng cười to và tiếng ríu rít những chuyện mà bọn trẻ không muốn nghe. Đối với chúng những điều này phá vỡ sự yên tĩnh của tòa lâu đài huyền bí, xúc phạm đến vẻ thanh bình của khu vườn bị phù phép.

- Đây không phải là trò vui chút nào - Gerald thừa nhận khi từ cửa sổ ngôi nhà đã nghỉ mùa hè đầu tiên chúng thấy những màu sắc chói lóa và nghe thấy những tiếng cười ầm ĩ - Anh ghét phải thấy những người kia trong khu vườn của chúng ta.

- Sáng nay em đã nói với chú quản lý tốt bụng rồi - Mabel nói, cô bé đang ngồi trên sàn đá - và chú ấy nói không sao nếu mọi người tới tham quan mỗi tuần một lần. Chú ấy nói ngài Yalding nên để họ tới khi họ thích. Chú ấy nói nếu sống ở đây chính chú ấy sẽ làm vậy.

- Đây là tất cả những gì chú ấy biết ! - Jimmy nói - Chú ấy có nói thêm gì không ?

- Nhiều lắm - Mabel trả lời - Em rất thích chú ấy. Em nói với chú ấy...

- Em không thể !

- Em đã kể cho chú ấy nhiều cuộc phiêu lưu của chúng ta. Chú ấy rất chăm chú lắng nghe.

- Chúng ta sẽ bị nhốt như những kẻ điên nếu em không biết giữ mồm giữ miệng, nhóc Mabel à.

- Không phải chúng ta - Mabel nói - Em đã nói và anh biết mọi từ đều là thật cả vậy mà không ai tin. Khi em kể xong, chú ấy nói em sẽ là một thiên tài văn học thực sự và em đã hứa sẽ đề tên chú ấy vào quyển sách đầu tiên mà em sẽ viết khi nào lớn.

- Cậu không biết tên chú ấy - Kathleen nói - Hãy làm gì đó với chiếc nhẫn đi !

- Anh quên không nói cho các em nhưng anh đã nói sẽ quay lại gặp cô giáo và đưa cô ấy tới chỗ chúng ta và đi về cùng chúng ta - Gerald nói.

- Tại sao anh lại nói vậy ?

- Anh cho là cô ấy rất tốt - Gerald đáp.

- Có thể là tốt nhưng thật chán ngán - Mabel nói - bởi vì chúng ta phải chết dí ở đây đợi cô ấy khi em đã hứa chúng ta sẽ gặp chú quản lý. Chú ấy sẽ mang theo một cái giỏ đựng nhiều thứ và sẽ có buổi uống trà cùng chúng ta.

- Ở đâu ?

- Chỗ con khủng long đó. Chú ấy nói sẽ kể cho em về những động vật thời tiền sử, tức là trước khi có con thuyền Nô-ê, ngoài khủng long ra còn bao nhiêu chuyện khác, đổi lại em sẽ kể cho chú ấy những câu chuyện tưởng tượng của em, chú ấy gọi như thế đó.

- Khi nào ?

- Ngay khi những cánh cổng được đóng lại. Lúc năm giờ.

- Chúng ta có thể cho cô giáo cùng đi - Gerald gợi ý.

- Em cho là cô ấy quá kiêu hãnh để chịu uống trà cùng một người quản lý, anh chẳng bao giờ biết người lớn làm những điều đơn giản nhất như thế nào - Kathleen nói.

- Rồi, anh sẽ cho em biết - Gerald nói, lười nhác quay sang phía ghế đá - Bọn em đi đi, đi mà gặp cái chú quản lý đó đi. Một chuyến đi dạo chỉ là một chuyến đi dạo. Còn anh sẽ đợi cô giáo.

Mabel vui vẻ nói rằng đây là cách lịch sự của Gerald và cậu đáp lại bằng câu “Ôi trời, vớ vẩn”.

Jimmy nói rằng Gerald thích nịnh mọi người.

- Những cậu bé con không hiểu nghệ thuật ngoại giao - Gerald thản nhiên đáp - nịnh là một điều cực kỳ ngu ngốc. Nhưng còn tốt hơn là...

- Sao anh biết ? Jimmy hỏi.

- Và... - anh trai cậu tiếp tục nói - em không bao giờ biết khi nào một người lớn có thể giúp đỡ mình.. Ngoài ra, họ thích điều đó. Em phải làm họ hài lòng một chút. Hãy nghĩ xem thật tồi tệ như thế nào khi trở nên già nua.

- Em hy vọng mình sẽ không trở thành một bà già - Kathleen nói.

- Mình cũng thế - Mabel đáp - Thà mình lấy một thợ hàn nồi còn hơn.

- Thế thì tốt hơn - Kathleen mơ màng - lấy vua da đen và đi cùng với một đoàn lễ hành nói những lời tiên đoán và dong ruổi với những chiếc giỏ và chổi.

- Nếu mình được lựa chọn - Mabel nói - tất nhiên mình sẽ lấy một tên cướp, sống ở pháo đài trên núi của hắn, đối xử tốt với những tù nhân của hắn, giúp họ chạy trốn và...

- Em sẽ là kho báu thực sự đối với chồng em đó - Gerald nói.

- Đúng vậy - Kathleen nói - hoặc một thủy thủ cũng rất hay. Cậu sẽ chờ con thuyền của anh ấy về nhà và treo đèn trên bậc cửa sổ để soi đường cho anh ấy trở về trong những cơn bão. Khi thuyền của anh ấy bị đắm ở biển cậu sẽ đau buồn khủng khiếp và ngày ngày đặt hoa lên nắm mồ đầy hoa cúc của anh ấy.

- Phải - Mabel vội nói - hoặc một người lính, rồi cậu sẽ ra trận với chiếc váy ngắn, mũ vành và một vòng dây cuốn cổ. Đó là bức tranh về một người vợ lính trong một bài hát mà cô tớ có.

- Khi mình lấy chồng... - Kathleen vội nói.

- Khi anh lấy vợ - Gerald xen ngang - anh sẽ lấy một cô gái câm, nếu không phải cho chiếc nhẫn khiến cô ấy không thể nói được trừ phi cô ấy được phép nói.

Cậu liếc mắt về phía hàng rào lưới mắt cáo.

- Họ đi rồi - cậu nói - Những chiếc mũ hồng và tím đang cúi chào nhau kìa, còn cái ông bé

nhỏ kỳ quặc với chùm râu dê có vẻ khác hẳn những người khác. Anh không thấy cô giáo. Tốt hơn là mấy em đi đi.

Người anh hùng bị bỏ rơi trong câu chuyện cổ tích của chúng ta, cô đơn và không được giúp đỡ, thúc giục những người hầu cận trung thành của mình đi theo chiếc xe ngựa chở đồ, còn bản thân mình ở lại nơi nguy hiểm và khó khăn vì anh ta được sinh ra để đứng trên boong tàu bốc cháy để từ đó bay lên, dẫn dắt loài người tuyệt vọng !

- Em nghĩ mình sẽ lấy một người chồng câm - Mable nói - và trong các cuốn sách em sẽ viết sẽ không có những vị anh hùng nam, chỉ có các nữ anh hùng thôi. Đi nào, Cathy.

Bước từ nhà nghỉ mùa hè mát mẻ ra ngoài trời giống như bước vào một cái lò nung, đá lát sân nóng bỏng dưới chân bọn trẻ.

- Giờ anh biết một con mèo ngồi trên gạch nóng cảm thấy thế nào - Jimmy nói.

Những động vật thời tiền sử được đặt ở chỗ những cây sồi trên một sườn dốc trải dài ít nhất là nửa dặm qua vườn lâu đài. Ông của Huân tước Yalding đã đặt chúng ở đó khoảng giữa thế kỷ trước. Những thân hình đá, đôi cánh rộng vung vè, những chiếc lưng dài giống lưng cá sấu, phô diễn vẻ xám xịt qua những thân cây.

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng giữa trưa là thời điểm nóng nhất trong ngày. Họ nhầm. Bầu trời không một gợn mây trở nên nóng hơn suốt cả buổi chiều. Tôi nghĩ các bạn cũng nhận thấy điều này khi bạn ra ngoài trời tới bất cứ đâu trong bộ đồ đẹp nhất của các bạn, nhất là bộ đồ đó đã được hồ và bạn lại phải đi trên lối dài không có cây che.

Kathleen, Mabel và Jimmy, càng lúc càng nóng và càng đi càng chậm. Chúng đã gần tới lúc mệt mỏi và bức dọc khi “giá mà mình đừng đi” trước khi nhận thấy phía dưới những cây sồi chiếc khăn tay trắng của chú quản lý đang vẫy vẫy.

Tín hiệu đó, bóng mát và việc sẽ ngồi nghỉ thổi thêm nhiệt tình cho các bạn trẻ. Chúng bước nhanh, hơn và cuối cùng thì chạy để ngồi xuống giữa chỗ những chiếc rế xanh xám của những cây sồi với những tán lá đung đưa.

- Ôi, sướng quá! - Jimmy thốt lên - Chào chú !

Các cô bé nghĩ trông chú quản lý thật dễ thương. Chú không mặc bộ đồ đi săn vải nhung mà là một bộ đồ vải flannel xám mà một vị bá tước cần có, chiếc mũ rơm của chú được làm riêng cho một công tước, và một hoàng tử sẽ không thể đeo một chiếc cà vạt xanh đẹp hơn chú được. Chú nồng nhiệt chào đón bọn trẻ. Giữa những chiếc lá sồi có đặt hai chiếc giỏ nặng trĩu đầy hứa hẹn.

Chú là người tế nhị. Cái nóng do người đi qua chỗ những động vật thời tiền sử bằng đá đã dịu dần trước khi các bạn trẻ nhận thấy.

- Chắc các cháu khát lắm và sẽ cảm thấy đói nữa khi khát nước. Chú đã mang theo một ấm nước với hình ông tác giả tiểu thuyết của chú.

Nước trong chiếc ấm đặt trên chiếc đèn cồng để giữa hai rế sồi đang sôi lục bục.

- Tháo giày và tất các cháu ra được chứ ? chú nói bằng giọng như đây là chuyện đương nhiên - có một con mương nhỏ phía đỉnh đồi kia.

Niềm vui thích được nhúng chân trong dòng nước mát lạnh sau một chuyến đi nóng nực khó có thể tả được. Khi các bạn quay lại, chè đã được rót ra. Chè thật ngon với nhiều sữa theo ý muốn, ngoài ra còn bánh ngọt, nước gừng, mật, một trái dưa hấu lớn với kem ở giữa, một bữa tiệc trà cho những vị thần !

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện với Jimmy khi cậu ngẩng lên sau khi cắn một miếng dưa hấu to.

- Bữa trà của chú cũng ngon gần như bữa tiệc của những vị thần bất tử.

- Hãy giải thích câu nói khó hiểu của cháu đi - chú quản lý nói và Jimmy hiểu rằng chú muốn hỏi “cháu định nói gì thế ?” nên cậu trả lời bằng cách kể lại toàn bộ câu chuyện về đêm tuyệt vời đó khi tất cả những bức tượng sống lại, một bữa tiệc huy hoàng và ngon miệng tới mức huyền ảo với đồ ăn được những bàn tay bằng đá cẩm thạch lấy từ trên cành cây ở hòn đảo giữa hồ xuống.

Khi cậu kể xong, chú quản lý hỏi:

- Cháu đọc tất cả điều này trong sách à ?

- Không đâu ạ - Jimmy đáp - chuyện thật đấy ạ.

- Cháu là một người tưởng tượng rất giỏi, đúng không ? - Chú hỏi và đưa những quả mật cho Kathleen lúc này đang mỉm cười thân thiện nhưng bối rối. Tại sao Jimmy không biết giữ mồm giữ miệng chứ ?

- Không, tất cả mọi thứ cháu kể cho chú đều đã xảy ra thật, cũng như mọi chuyện Mabel đã kể cho chú.

Chú quản lý có vẻ hơi khó chịu,

- Được rồi, cậu bạn - chú nói và sau đó im lặng không thoải mái.

- Chú có tin cháu hay không ? - Jimmy hỏi.

- Đừng ngốc thế, anh Jimmy - Kathleen thì thầm.

- Vì nếu chú không tin, cháu sẽ làm cho chú phải tin.

- Đừng ! - Mabel và Kathleen đồng thanh kêu lên.

- Chú tin hay không ạ ? - Jimmy nài nỉ, cậu đang nằm tay ôm cằm, khuỷu tay tì trên một đám rêu và đôi chân đá đi đá lại giữa những chiếc lá sồi.

- Chú nghĩ cháu đã kể những cuộc phiêu lưu cực hay - chú quản lý thận trọng nói.

- Được rồi - Jimmy ngồi lên - chú không tin cháu. Vô lý quá, Cathy, chú ấy là một người lịch thiệp.

- Cám ơn - chú quản lý nói, mắt ánh lên tinh nghịch.

- Chú sẽ không kể lại chứ ? - Jimmy hỏi.
- Kể lại gì ?
- Bất cứ chuyện gì.
- Chắc chắn là không rồi. Tôi là người lịch thiệp như cháu nói.
- Thế thì Cathy, đưa anh chiếc nhẫn.
- Không - hai cô bé đồng thanh kêu lên.

Kathleen không có ý định đưa chiếc nhẫn còn Mabel không biết mình phải làm gì, chắc chắn Jimmy không sử dụng được nó. Nhưng giờ cậu đang cầm nó trong tay. Đây là thời điểm của cậu. Tất cả chúng ta đều có những thời điểm như vậy, như chúng ta thường nói “cái gì phải đến sẽ đến”.

- Đây là chiếc nhẫn mà Mabel đã kể cho chú. Cháu nói đây là chiếc nhẫn thần. Nếu chú đeo nó vào mà ước, bất cứ chú ước điều gì tất điều đó sẽ xảy ra.

- Chú có phải ước thật to không ?
- Có, cháu nghĩ là vậy.
- Chú đừng ước điều gì ngớ ngẩn - Kathleen nói - Hãy ước điều gì chú thực sự muốn.
- Được rồi. Chú sẽ ước điều duy nhất chú thực sự muốn. Tôi ước bạn... bạn của tôi có mặt ở đây.

Cả ba đã biết phép thuật của Chiếc nhẫn đều ngó quanh để xem bạn của chú quản lý xuất hiện. Chúng nghĩ người bạn đó chắc sẽ phải gây ngạc nhiên hoặc có lẽ là một người đáng sợ. Tất cả đứng hết lên để chờ người mới xuất hiện. Nhưng chẳng có một người đàn ông nào xuất hiện ở khu rừng cả chỉ có cô giáo và Gerald từ tốn đi qua ánh sáng lốm đốm dưới những tán sồi. Cô giáo mặc chiếc váy dài màu trắng trông đáng yêu như một bức tranh.

- Xin chào - người dẫn đường gan dạ lên tiếng - anh đã thuyết phục cô giáo...

Câu nói này bị bỏ dở vì chú quản lý và cô giáo đang nhìn nhau với ánh mắt của người lữ hành mệt mỏi đã bất ngờ tìm được điều mong ước sau một chặng đường dài.

- Em... - chú quản lý thốt lên.
- Ôi - giọng cô giáo ghen lại.

Họ đứng nhìn nhau một lúc lâu.

- Cô ấy là bạn chú à ?
- Vâng - cô giáo đáp - em là bạn anh.
- Đấy ! Chú thấy chưa ! Chiếc nhẫn đã làm như những gì cháu đã kể.
- Chúng ta không tranh cãi về điều đó. Cháu có thể nói đó là do chiếc nhẫn. Còn đối với

chú, đó là sự trùng hợp, niềm hạnh phúc nhất, đáng yêu nhất.

- Thế thì anh...? - cô giáo hỏi.

- Tất nhiên rồi Jimmy, cháu hãy rót cho anh trai cháu một cốc chè. Cô giáo à, hãy đi dạo trong rừng đi, có hàng ngàn điều cần phải nói.

- Hãy ăn đi Gerald của tôi - cô giáo nói, giờ trông cô thật trẻ trung và giống như một nàng công chúa trong chuyện cổ tích - cô sẽ quay trở lại và chúng ta sẽ cùng về. Cô và chú cần nói chuyện với nhau, cô và Huân tước Yalding !

- Vậy chú ấy là quân tước Yalding - Jimmy nói, phá tan im lặng khi hai người kia đi khuất giữa những cây sồi - Một mảnh khỏe ngớ ngẩn. Ngạc nhiên nữa là cô giáo lại là bạn chú ấy và chú ấy ước cô ấy có mặt ở đây ! Khác hẳn với chúng ta nhỉ ? Một chiếc nhẫn tốt quá ?

- Bạn của chú ấy - Mabel chế giễu - anh không thấy là cô giáo là người yêu của chú ấy à ? Anh không thấy cô ấy là người tự nhốt mình trong tu viện, bởi vì chú ấy nghèo và chú ấy không thể tìm thấy cô ấy. Giờ thì chiếc nhẫn sẽ khiến họ sống hạnh phúc với nhau. Tớ mừng quá ? Cậu có thể không, Cathy ?

- Dĩ nhiên rồi? - Kathleen đáp - điều đó cũng tuyệt như lấy một thủy thủ hoặc một tên cướp.

- Đó là chiếc nhẫn đã làm thế - Jimmy nói - nếu người Mỹ muốn ở tòa lâu đài này, ông ta sẽ phải trả rất nhiều tiền thuê và cô chú ấy có thể hưởng thụ số tiền đó .

- Em tự hỏi ngày mai họ có lấy nhau không - Mabel nói.

- Sẽ buồn cười không nếu chúng ta là phù dâu - Kathleen nói.

- Lấy cho anh miếng dưa hấu được không ? - Gerald hỏi - Cảm ơn ! Tại sao chúng ta không biết chú ấy là Huân tước Yalding nhỉ ? Chúng ta đúng là có mắt như không !

- Em biết chuyện này từ tối hôm qua - Mabel thần nhiên nói - chỉ là em đã hứa sẽ không nói ra. Em có thể giữ được điều bí mật đó, đúng không nhỉ ?

- Phải đấy - Kathleen nói, hơi có vẻ buồn phiền.

- Chú ấy đã cải trang thành một người quản lý. Đó là lý do tại sao chúng ta không biết - Jimmy nói

- Ha, ha. Anh thấy điều mà Sherlock Homes không bao giờ thấy, kể cả bác sĩ Watson ngốc nghếch đó. Nếu em muốn cải trang hoàn toàn, em phải cải trang giống như người mình dự định trở thành. Anh sẽ nhớ điều đó.

- Giống như Mabel, nói ra những điều mà anh không thể tin được - Kathleen nói.

- Tớ nghĩ cô giáo vô cùng may mắn - Mabel nói.

- Cô ấy cũng không đến nổi - Gerald nói - Đây, ăn mận đi.

Chuyện khá là kỳ diệu. Sáng hôm sau cô giáo đã khác hẳn. Má cô màu hồng, môi cô màu đỏ, mắt cô sáng lấp lánh hơn, cô để tóc theo kiểu mới hẳn, hơi chút điệu đà và rất hợp với cô.

- Cô ra rồi - chị Eliza nói.

Ngay sau bữa sáng Huân tước Yalding gọi một chiếc xe ngựa bốn bánh có mui phủ màu xanh do hai ngựa kéo và tất cả đi tới lâu đài Yalding.

Tối đó, bọn trẻ nài nỉ xin được đi thám hiểm toàn bộ lâu đài. Huân tước Yalding, hơi có chút lơ đãng nhưng rất thân ái, đồng ý điều đó. Mabel chỉ cho những người khác xem tất cả những cánh cửa bí mật và những lối đi không ai nghĩ tới và các bậc thang mà cô bé đã phát hiện ra. Đó là một buổi sáng tuyệt diệu. Huân tước Yalding và cô giáo đi khắp ngôi nhà nhưng không nhiệt tình lắm. Chẳng mấy họ đã chán và bước qua ô cửa phòng tranh ra khu vườn hồng rồi ngồi trên hòn đá cong đặt giữa mê cung, nơi mà khi mọi chuyện bắt đầu xảy ra, Gerald, Jimmy và Kathleen đã tìm thấy nàng công chúa đang ngủ mặc váy lụa hồng và đeo trang sức kim cương.

Bọn trẻ cảm thấy rằng chúng được tự do hơn đi thám hiểm lâu đài và chúng trở nên nhiệt tình hơn. Khi đi tới cầu thang bí mật dẫn tới căn phòng đựng bột mì nằm trong dãy phòng tranh, đột nhiên chúng đối mặt với một người đàn ông nhỏ có bộ râu như râu dê mà ngày hôm qua đã rẽ nhầm chỗ.

- Phần lâu đài này không được tham quan ạ - Mabel nói và nhanh trí đóng cánh cửa sau lưng cô bé.

- Tôi biết điều đó - người lạ nói - nhưng tôi được phép của Huân tước Yalding để xem ngôi nhà lúc rỗi rãi.

- Ô - Mabel thốt lên - Xin ngài thứ lỗi. Chúng cháu không biết.

- Tôi đoán là các cháu là họ hàng của chủ nhân lâu đài phải không ? - người lạ hỏi.

- Không hẳn vậy - Gerald đáp - Chỉ là bạn thôi ạ.

Người đàn ông này thật gầy gò nhưng ăn mặc rất chỉnh tề, ông ta có đôi mắt nhỏ tinh nghịch và khuôn mặt khô khan.

- Các cháu đang chơi à ?

- Không, thưa ngài, bọn cháu chỉ thám hiểm thôi.

- Liệu một người lạ có thể là thành viên đội thám hiểm của các cháu không ? - người đàn ông mỉm cười hỏi.

Bọn trẻ nhìn nhau.

- Ngài thấy đấy - Gerald nói - rất khó giải thích, nhưng ngài hiểu điều mình đang nói chứ ạ ?

- Anh ấy muốn nói là chúng cháu không thể để ngài cùng thám hiểm khi không biết ngài muốn gì ?

- Ngài là người chụp ảnh ạ - Mabel hỏi - hay một tạp chí nào đó cử ngài tới viết bài về lâu đài Yalding ?

- Ta hiểu thái độ của các cháu - người lạ nói - tôi không phải là người chụp ảnh, cũng như không được một tạp chí nào cử đến đây. Tôi tới đây với ý định thuê một chỗ ở. Tên tôi là Jefferson D. Conway.

- Ô - Mabel thốt lên - thế thì ngài là nhà triệu phú người Mỹ.

- Tôi không thích sự miêu tả đó, cô bạn nhỏ ạ - ngài Jefferson D. Conway nói - Tôi là một công dân Mỹ. Đây là một nơi đẹp, rất đẹp. Nếu mà nó được bán...

- Không thể, không thể được - Mabel vội giải thích - Những luật sư đã nói đây là tài sản không được sang nhượng do đó Huân tước Yalding không thể bán được. Nhưng ngài có thể thuê nó để sống và trả cho ngài Yalding một khoản tiền cao, rồi thì ngài Huân tước có thể lấy cô giáo người Pháp...

- Suyt - Kathleen và ngài Jefferson D. Conway đồng thời ra hiệu và ngài Jefferson nói thêm - Hãy dẫn đường nào, tôi cho rằng cuộc thám hiểm sẽ hoàn thành.

Được khuyến khích, Mabel dẫn nhà triệu phú đi khắp tòa lâu đài. Ông ta có vẻ hài lòng tuy nhiên vẫn lộ vẻ thất vọng.

- Đây là một lâu đài đẹp - cuối cùng ông ta nói khi trở lại nơi xuất phát - nhưng tôi cho rằng lâu đài rộng như thế này chắc phải có một cầu thang bí mật hoặc một nơi ẩn náu nào đó ?

- Có đấy - Mabel trả lời - nhưng cháu nghĩ người Mỹ không tin bất cứ thứ gì trừ máy móc và báo chí - Cô bé chạm vào chiếc lò xo của ô tường phía sau mình và để lộ cầu thang nhỏ lung lay cho nhà triệu phú người Mỹ xem. Người Mỹ tỏ thái độ khác hẳn khi nhìn thấy nó. Ông trở nên hăm hở, lạnh lẽo và rất say mê.

- Chà ! - ông kêu lên, đứng ở cánh cửa dẫn từ phòng đựng bột mì tới phòng ngủ hoàng gia - Điều này thật tuyệt quá, tuyệt quá.

Niềm hy vọng của bọn trẻ dâng cao. Dường như chắc chắn rằng lâu đài này sẽ được để cho nhà triệu phú thuê và Huân tước Yalding sẽ có nhiều tiền để làm đám cưới.

- Nếu có một bóng ma trú ngụ ở đây, tôi sẽ gặp Huân tước Yalding hôm nay, ngay bây giờ, không chần chừ gì nữa - Ngài Jefferson D. Conway nói tiếp.

- Nếu ngài ở lại đến ngày mai và ngủ trong căn phòng này, cháu nghĩ ngài sẽ gặp ma - Mabel nói.

- Có một con ma trú ngụ ở đây ư ? - Ngài Jefferson vui mừng hỏi.

- Họ nói vậy - Mabel trả lời - rằng ngài Rupert quá cố đã bị chém đầu dưới thời Henry VIII đã đi dạo một đêm ở đây, tay bưng đầu mình. Nhưng bọn cháu chưa nhìn thấy điều đó. Thứ bọn cháu nhìn thấy chỉ là một phụ nữ mặc váy hồng tóc đính kim cương. Bà ấy cầm một cây nến - Những đứa kia bỗng nhận ra ý định của Mabel, vội thuyết phục người Mỹ với giọng thành thực rằng tất cả bọn chúng đã nhìn thấy người phụ nữ mặc váy hồng.

Người Mỹ chăm chú nhìn bọn trẻ với cặp mắt lấp lánh.

- Rồi - ông ta nói - tôi sẽ hỏi Huân tước Yalding cho phép tôi qua đêm trong căn phòng ngủ cổ của ông. Và nếu tôi nghe thấy tiếng bước chân của bóng ma hoặc nghe nhiều về những tín hiệu của bóng ma, tôi sẽ thuê chỗ này.

- Cháu rất vui - Kathleen nói.

- Đường như các cháu rất chắc chắn về bóng ma - người Mỹ nói, mắt vẫn dán chặt vào bọn trẻ - Tôi cho các cháu biết điều này, tôi mang theo súng và nếu thấy một con ma, tôi sẽ nổ súng đó.

Ông rút một khẩu súng lục từ túi áo ra và nhìn nó vẻ triu mến.

- Tôi là người bắn không tồi - ông nói tiếp, đi qua sàn nhà sáng bóng của phòng ngủ để mở cửa sổ - Có nhìn thấy bông hồng to giống như đĩa đựng tách trà ở kia không ?

Phút sau một tiếng nổ to vang lên phá tan im lặng và những cánh hoa hồng rụng lá tả ở lan can và sân hiên.

Người Mỹ nhìn hết bọn trẻ này tới bọn trẻ kia. Tất cả các khuôn mặt bọn nhỏ trở nên trắng bệch.

- Jefferson D. Conway tạo nên cơ đồ nhỏ của mình bằng cách nghiêm chỉnh chú ý đến công việc và ánh mắt luôn cảnh giác. Cảm ơn các cháu.

- Giả sử em mà làm thế thì ông ta sẽ bắn em - Jimmy vui vẻ nói - Đó sẽ là một cuộc phiêu lưu, đúng không nhỉ ?

- Em vẫn sẽ làm thế - Mabel đáp, mặt tái nhợt và thách thức - Hãy tìm Huân tước Yalding và lấy lại chiếc nhẫn.

Huân tước Yalding đã nói chuyện với cô của Mabel và bữa ăn cho sáu người đã được dọn trong phòng khách lớn, giữa những chiếc rương và đồ đạc bằng gỗ sồi, một bữa trưa tuyệt vời đựng trên những chiếc đĩa bạc. Cô giáo, mỗi phút lại trông trẻ hơn và càng lúc càng giống một nàng công chúa, suýt khóc khi Gerald đứng lên, tay cầm ly nước chanh để chúc sức khỏe “ông và bà Yalding”.

Khi Huân tước Yalding nói lời cảm ơn đáp lại thì Gerald tiện thể hỏi luôn.

- Chiếc nhẫn, chú biết đấy, chú không tin vào nó, nhưng bọn cháu thì có. Liệu bọn cháu có

thể lấy lại được không ?

Và các bạn lại có chiếc nhẫn.

Sau khi nhanh chóng bàn bạc, chiếc nhẫn được cất trong phòng đựng đồ trang sức, Mabel nói.

- Đây là chiếc nhẫn thần và tó ược tất cả các loại vũ khí của người Mỹ xuất hiện ở đây.

Ngay lập tức căn phòng đầy ắp các loại vũ khí, gươm, giáo, mũi tên, rìu, bẫy bắt chim, súng lục, súng lục ổ quay, mã tấu... tất cả các loại vũ khí mà bạn có thể nghĩ ra được và bốn bạn nhỏ bị lèn chặt trong đám vũ khí và không thể thở nổi.

- Anh cho là ông ta thu thập vũ khí - Gerald nói - và anh không nghi ngờ nếu các mũi tên được tẩm thuốc độc. Vì Chúa, em hãy ước chúng trở lại chỗ cũ đi, Mabel.

Mabel ước các vũ khí biến mất và ngay lập tức bọn trẻ lại được đứng trong căn phòng trống. Nhưng...

- Không - Mabel nói - Em không thể chịu đựng được điều đó. Em ước là ông người Mỹ có thể nghĩ ông ta đã nhìn thấy ma khi đi ngủ. Ngài Rupert tay bưng đầu sẽ làm điều đó.

- Đêm nay ông ấy sẽ ngủ ở đây chứ ?

- Em không biết. Em ước đêm nào ông ta cũng nhìn thấy ngài Rupert.

- Dốt thế - Gerald nói - chúng ta sẽ không biết ông ta có nhìn thấy ngài Rupert hay không.

- Sáng ra chúng ta sẽ biết, khi ông ấy thuê ngôi nhà.

Khi chúng ăn chiều, Huân tước Yalding đột nhiên xuất hiện và nói.

- Ông Jefferson Conway muốn các cháu ở cùng ông trong phòng ngủ lâu đài. Chú đã kê thêm giường. Các cháu không phiền chứ. Ông ấy dường như nghĩ rằng các cháu có ý định lừa ông ấy về chuyện ma.

Thật khó để từ chối.

Lúc mười giờ đêm mỗi cậu bé ở trên một chiếc giường nhỏ tới mức lạ thường trong căn phòng ngủ cao, tối um và đối mặt với bốn bức tranh dễ sợ treo với chiếc thảm thêu và được trang hoàng bằng những chiếc lông chim đượm vẽ tang tóc.

- Cầu Chúa rằng không có ma thật - Jimmy thì thầm.

- Không phải thế đâu - Gerald thì thầm đáp lại.

- Nhưng em không muốn thấy bóng ma của ngài Rupert tay bê đầu đâu - Jimmy nài nỉ.

- Em sẽ không thấy đâu. Những gì em thấy ngài triệu phú cũng thấy. Mabel đã ước ông ấy sẽ thấy chứ không phải chúng ta. Em sẽ ngủ cả đêm mà không thấy gì. Nhắm mắt lại đếm đến một triệu và đừng có nhút nhát thế !

Nhưng cậu không nghĩ đến Mabel và chiếc nhẫn.

Ngay khi Mabel nghe từ cô mình rằng đêm nay ông Jefferson Conway sẽ ngủ ở lâu đài, cô bé vội vàng ước “rằng ngài Rupert và chiếc đầu của ngài đêm nay sẽ hiện ra trong phòng ngủ lâu đài”.

Jimmy nhắm mắt và bắt đầu đếm đến một triệu. Cậu đã ngủ trước khi đếm đến con số đó, anh trai cậu cũng vậy.

Cả hai bị đánh thức bởi tiếng súng vang lên chói tai. Mỗi đứa đều nghĩ rằng đó là tiếng súng đã bắn sáng nay và mở mắt ra nghĩ mình sẽ thấy sân hiên đầy nắng và những cánh hoa hồng bay lả tả trên nền đá trắng.

Thay vì đó là căn phòng ngủ cao chót vót và tối tăm chỉ được chiếu sáng bằng sáu ngọn nến. Người Mỹ cầm khẩu súng lục trong tay và ở đó, chỗ cửa căn phòng chứa bột mì là một bóng người mặc áo chèn, cổ áo xếp nếp nhưng không có đầu ! Chắc chắn chiếc đầu có ở đó nhưng được cánh tay phải bê sát cạnh ống tay áo chèn. Khuôn mặt mỉm nụ cười hài lòng ở vị trí cánh tay đỡ nó. Cả hai cậu bé kêu lên. Ông người Mỹ lại nổ súng. Viên đạn xuyên qua người ngài Rupert.

Đột nhiên ánh sáng tắt ngóm. Điều tiếp theo mà các cậu bé biết là trời sáng. Ánh sáng xám xám chiếu qua cửa sổ cao, mưa đập mạnh vào cửa kính còn ông người Mỹ đã đi khỏi.

- Chúng ta đang ở đâu đây ? - Jimmy hỏi, cậu ngồi dậy với mái tóc rối tung và ngó quanh. - Em nhớ ra rồi. Thật khủng khiếp ! Em chán ngấy cái nhẫn đó rồi.

- Vớ vẩn - Gerald nói - Anh thích nó. Anh không sợ chút nào, còn em ?

- Không - Jimmy đáp - tất nhiên là không rồi.

- Bọn cháu đã hoàn thành trò chơi đó - Gerald nói khi biết rằng ông người Mỹ đã ăn sáng rất sớm cùng Huân tước Yalding và đã bắt chuyến tàu đầu tiên tới London - ông ấy sẽ rời khỏi ngôi nhà đang ở để tới ở ngôi nhà này. Chiếc nhẫn cũ đó bắt đầu làm những điều thực sự hữu ích.

- Có lẽ giờ chú sẽ tin vào chiếc nhẫn - Jimmy nói với Huân tước Yalding khi gặp lại nhau ở phòng tranh - bọn cháu đã làm tất cả để ông Jefferson thấy con ma. Ông ấy nói với bọn cháu rằng sẽ thuê ngôi nhà nếu thấy một con ma, do đó tất nhiên bọn cháu đã để ý để ông ta nhìn thấy ma.

- Ồ, các cháu đã làm phải không ? - Huân tước Yalding nói giọng lạ lùng - Chú rất cảm ơn.

- Được rồi mà chú - Jimmy nói - Cháu nghĩ chú sẽ hài lòng và ông ta cũng vậy.

- Có lẽ cháu sẽ quan tâm khi biết rằng - Huân tước Yalding nói, tay thọc vào túi và nhìn Jimmy - ông Jefferson D. Conway khoái con ma của cháu đến nỗi ông ta đánh thức chú dậy lúc sáu giờ sáng nay để nói về nó.

- Hay quá. Thế ông ta nói gì hả chú ?

- Ông ấy nói, theo như chú nhớ thì “thưa ngài, tòa nhà của ngài là loại một. Nó giống như một cung điện. Vườn tược không khác gì vườn địa đàng. Tổ tiên ngài thật giỏi. Họ đã làm mọi

thứ như chúng phải vậy, quan tâm tới từng chi tiết. Tôi thích những bức thảm thêu của ngài, thích những cây sồi và cả cầu thang bí mật của ngài. Nhưng tôi nghĩ tổ tiên của ngài chắc bị bỏ lại một mình và qua đời ở đó”. Chú nói những gì chú được biết nhưng ông ta lắc đầu và nói - “Không, thưa ngài, cụ tổ của ngài một đêm đi dạo với tay bê đầu mình. Tôi có thể chịu được một bóng ma thở dài, loanh quanh và gây ra những tiếng sột soạt, xin cảm ơn ngài về điều đó và có thể xem xét tới việc thuê ngôi nhà. Nhưng một bóng ma bị đạn xuyên qua người vẫn đứng cười với chiếc cổ không đầu còn tay thì bê chiếc đầu, lại còn các cậu bé kêu la và ngất đi trên giường nữa thì xin kiếu. Tôi nói là nếu đây là một con ma gia đình khoa trương cha truyền con nối thì xin lỗi nhá” - Và ông ấy ra đi trên chuyến tàu sớm.

- Cháu muốn nói là - Jimmy đau khổ nói - Cháu rất tiếc, cháu không nghĩ rằng chúng cháu đã ngất, thực sự là không mà, nhưng cháu nghĩ đó đúng là điều chú muốn. Có lẽ sẽ có ai khác thuê ngôi nhà.

- Chú không biết ai khác đủ giàu có - Huân tước Yalding nói - Rồi có ngày ông Conway nói ông ấy sẽ đi, hoặc các cháu sẽ không giữ được ông ấy. Chú không biết các cháu làm như thế nào và chú cũng không muốn biết. Thật là trò lừa ngốc nghếch.

Huân tước âu sầu không nói nữa. Mưa đập mạnh vào cửa sổ.

- Cháu muốn nói là - Jimmy ngược lên nhìn Huân tước Yalding với một ý tưởng mới nảy sinh - Cháu muốn nói là nếu chú khó khăn, tại sao chú không bán đồ trang sức đi ?

- Chú không có đồ trang sức nào cả, nhóc hay xen vào chuyện của người khác à - Huân tước Yalding có vẻ cáu, rút tay khỏi túi và dậm bước đi.

- Cháu muốn nói những đồ trang sức trong căn phòng có ô trống và ngôi sao trên trần nhà - Jimmy cố nài, bước theo Huân tước.

- Chẳng có tẹo nào cả và nếu đây lại là một chiếc nhẫn vớ vẩn khác thì chú khuyên cháu nên cẩn thận, nhóc à.

- Nó không phải là chiếc nhẫn vớ vẩn - Jimmy nói - có những chiếc giá với những đồ trang sức gia bảo đẹp lắm. Chú có thể bán nó và...

-Ồ không - cô giáo kêu lên, xuất hiện ở cửa phòng tranh giống như bức chân dung một nữ công tước - đừng bán những trang sức gia bảo...

- Chẳng có đồ nào đâu, em yêu à - Huân tước Yalding nói, bước tới chỗ cô giáo - Anh đã nghĩ em sẽ không bao giờ tới.

- Không phải thế đâu ? - Mabel đi theo cô giáo thốt lên - Chú có thể tới và xem.

- Chúng ta hãy xem thứ bọn trẻ sẽ cho chúng ta xem - cô giáo kêu lên vì Huân tước Yalding không định đi - ít ra điều đó sẽ giúp chúng ta tiêu khiển.

- Đúng thế - Jimmy nói.

Và họ đi. Mabel và Jimmy dẫn đường, cô giáo và Huân tước Yalding theo sau, tay trong tay.

- An toàn hơn là nắm tay nhau - Huân tước Yalding nói - với bọn trẻ này thì những người lớn không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chương 12

Thật thú vị khi miêu tả cảm giác của Huân tước Yalding khi đi theo Mabel và Jimmy qua các đại sảnh của tổ tiên để lại, nhưng ý tôi không phải là tả lại tất cả cảm giác của Huân tước. Nhưng có thể đoán rằng Huân tước cảm thấy bối rối, hơi lo lắng và mong muốn được biết liệu mình có mơ không.

Tôi và bạn cũng không thể biết được cảm xúc của cô giáo.

Chỉ biết rằng cô ấy rất hạnh phúc, bất cứ ai nhìn thấy khuôn mặt cô cũng nghĩ vậy. Có lẽ đây là thời điểm thích hợp để giải thích rằng người bảo hộ của cô đã đưa cô vào tu viện để cô không lấy một Huân tước nghèo, người bảo hộ yên tâm với việc đưa cô đến miền Nam nước Mỹ mà không để lại một đồng nào cho cô và cô đã phải tìm việc để kiếm tiền. Vì thế cô đã đi làm giáo viên và đã tìm việc ở ngay gần nhà của Huân tước Yalding.

Cô muốn gặp Huân tước, mặc dù cô nghĩ rằng Huân tước đã bỏ rơi cô và không còn yêu cô nữa. Bây giờ cô đã gặp lại Huân tước. Tôi dám chắc rằng cô đang nghĩ về một vài điều khi cô đi cùng Huân tước, tay trong tay.

Ý nghĩ của Jimmy tất nhiên tôi có thể đọc được giống như bất kỳ quyển sách cũ nào. Cậu ấy nghĩ “Bây giờ thì chú ấy sẽ tin mình”. Huân tước Yalding sẽ tin vào cậu, nó khá là vô lý nhưng đối với Jimmy đó là điều quan trọng nhất trên đời này. Cậu ước rằng Gerald và Kathleen cùng chia sẻ chiến thắng của cậu, nhưng cả hai lại đang giúp cô của Mabel thu dọn đồ đạc. Khi Mabel hãnh diện nói “Bây giờ quý vị sẽ thấy” thì mọi người vây quanh cô bé trong căn phòng nhỏ có những ô tường và không có gì xảy ra cả.

- Có một lò xo bí mật ở đâu đó quanh đây - Mabel nói, những ngón tay cô bé dò dẫm.

- Ở đâu ? - Ngài Yalding hỏi.

- Chỗ này ạ - Mabel nói với vẻ nôn nóng - Nhưng cháu không thể tìm ra nó.

Và cô bé đã không thể tìm thấy. Cô bé tìm khe nứt dưới ô tường nhưng dường như khe nứt đó đã biến đi đâu mất. Từng xăngtimét của tấm ô tường được rà soát cẩn thận.

- Cháu biết đấy ! - Huân tước Yalding nói gay gắt - Bây giờ cháu đang có một trò đùa, nếu cháu gọi đó là một trò đùa và chú trở thành kẻ ngớ ngẩn đủ rồi. Hãy đưa chiếc nhẫn đây, nó là của chú, chú cho là vậy vì cháu đã nói cháu tìm thấy nó ở đâu đó quanh đây và đừng để chú nghe thấy một từ nào khác về chuyện ma thuật ngớ ngẩn này.

- Gerald đang cầm chiếc nhẫn - Mabel khố sở nói.

- Vậy hãy đi và tìm cậu ta về đây - Huân tước Yalding nói - Cả hai cháu.

Cặp uyên ương đó trở nên mệt mỏi. Huân tước giải thích với cô giáo nhân lúc bọn trẻ vắng mặt là vàng bạc châu báu không quan trọng nếu so với những thứ khác.

Bốn đứa trẻ cùng nhau quay lại.

- Chuyện chiếc nhẫn thế là đủ rồi - Huân tước Yalding nói - Đưa nó cho chú và chúng ta sẽ không nói chuyện đó nữa.

- Cháu không thể tháo nó ra được - Gerald nói - Nó luôn làm theo ý nó.

- Chú sẽ sớm tháo được nó - Huân tước nói, nhưng chú không tháo được - Chúng ta sẽ thử dùng xà phòng. Chúng ta đều biết chính xác sử dụng xà phòng sẽ như thế nào.

- Họ không tin về đồ châu báu - Mabel kể lể, đột nhiên cô bé giàn giụa nước mắt - Em đã không thể tìm thấy khe nứt. Em đã tìm khắp mọi nơi... chúng em đã tìm... nó chỉ ở đây và...

Những ngón tay cô bé sờ vào đó khi nói. Khi cô bé ngừng nói thì tấm ô cửa trượt đi và chiếc kệ có nền nhung màu xanh nhạt chất đầy đồ châu báu hiện ra thật khó tin trước mắt Huân tước Yalding và người phụ nữ sẽ là vợ của chú.

- Trời ơi ! - Huân tước Yalding thốt lên.

- Không thể tin được ! - Cô giáo nói.

- Nhưng tại sao lúc trước không tìm thấy chứ ? - Mabel há hốc miệng vì kinh ngạc.

- Anh nghĩ rằng đó là phép thuật - Gerald nói - Thật sự thì ở đây không có khe nứt nào cả và nó đã không hiện ra bởi vì lúc đó không có chiếc nhẫn. Em có nhớ thần mặt trời đã nói với chúng ta chiếc nhẫn là trung tâm của tất cả các phép thuật không ?

- Hãy đóng ô tường lại, mang chiếc nhẫn đi chỗ khác thì sẽ biết ngay mà.

Chúng đã làm như vậy và Gerald đã đúng. Khi chiếc nhẫn được đem ra chỗ khác thì không có khe nứt nào và khi chiếc nhẫn được đem lại căn phòng thì khe nứt lại xuất hiện.

- Chú thấy rồi nhé - Mabel nói với Huân tước Yalding.

- Chú thấy khe nứt được che rất khéo. Chú nghĩ rằng cháu rất thông minh khi tìm thấy nó, nếu những đồ châu báu đó là thật...

- Tất nhiên chúng là thật - Mabel nói.

- Dù sao thì cũng cảm ơn cháu rất nhiều - Huân tước Yalding nói - Chú nghĩ thế là đủ rồi. Chú sẽ cho một xe ngựa để đưa cháu về nhà và nếu cháu không phiền thì hãy đưa chú chiếc nhẫn.

Nửa giờ đồng hồ với xà phòng và nước đã không đem lại kết quả gì ngoài việc những ngón tay của Gerald rất đau và rất đỏ. Huân tước Yalding lăm bắm điều gì đấy với vẻ nôn nóng. Gerald bực tức nói.

- Chắc chắn là cháu sẽ ước nó trơn như bơ và tuột ra - Và tất nhiên ngay lúc đó chiếc nhẫn tuột ra.

- Cảm ơn cháu - Huân tước Yalding nói.

- Anh tin là chú ấy nghĩ là anh chủ định giữ chiếc nhẫn - Gerald nói khi dẫn các em về nhà,

chúng nói chuyện về mọi thứ, về hộp dưa được bảo quản, về chai nước gừng - Không thể làm hài lòng một số người. Chú ấy có vẻ vội kinh khủng khi gọi xe sau khi thấy cô giáo muốn đi. Nhưng khi chú ấy còn là một người quản lý thì anh thích chú ấy hơn.

- Chú ấy không biết chuyện gì đang xảy ra với mình - Kathleen nói - Nó thực sự là phép thuật, nó giống như bệnh sỏi vậy. Anh có nhớ Mabel khổ sở như thế nào khi vô hình không ?

- Có chứ ! - Jimmy nói.

- Một phần là vậy - Gerald nói, cố tỏ ra công bằng - Một phần do đang yêu. Tình yêu luôn khiến người ta như những kẻ ngốc, một cậu ở trường đã nói với anh thế.

Vào bữa ăn thêm và buổi uống trà cô giáo thật lộng lẫy, trông cô hấp dẫn như những cô gái trong những tấm thiệp Giáng sinh vậy. Cô thật vui vẻ, tốt bụng. Sau đó Huân tước đến và gặp cô, họ nói chuyện trong phòng khách. Những đứa trẻ ở trong phòng học cho đến khi Gerald đi về phòng để lấy bút chì, cậu ngạc nhiên khi nhìn thấy Eliza đang ghé tai vào ổ khóa của phòng khách.

Gerald ngồi bệt trên bậc thang trên cùng với một quyển sách. Cậu không thể nghe được cuộc đối thoại trong phòng khách nhưng cậu có thể nhìn bao quát được cánh cửa và bằng cách này thì không ai có thể nghe lén được. Cứ như thế cho đến khi cửa phòng khách bật mở, Huân tước bước ra và Gerald đối diện với Huân tước, nhưng dường như Huân tước không chú ý tới cậu. Chú ấy đi như không thấy gì, lóng ngóng lẫn mò áo khoác và ô, tìm được chiếc mũ và ấn nó lên đầu. Huân tước đi ra ngoài, chiếc cửa sập mạnh ngay sau lưng.

Huân tước bỏ đi mà không đóng cửa phòng vì thế Gerald có thể nghe thấy rõ tiếng nước nở và sụt sịt của cô giáo.

- Ôi ! - Cậu tự bình luận - Họ đã không mất nhiều thời gian, chắc chắn là họ đã cãi nhau ! Mình hy vọng mình sẽ không bao giờ yêu ai.

Nhưng cậu không có thời gian để suy nghĩ về tương lai kinh khủng của mình. Eliza xuất hiện, chị không do dự đi đến cánh cửa mở đó và nghe tâm sự của cô giáo. Gerald thấy cậu làm việc này sẽ tốt hơn vì thế cậu đi xuống bậc thang trải thảm màu xanh và đi vào phòng khách, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

- Tất cả đã chấm dứt - Cô giáo nói, vui mặt vào những bông hoa ly vẽ trên chiếc gối ôm - Anh ấy sẽ không cưới tôi !

Bạn đừng hỏi tôi làm thế nào mà Gerald giành được sự tin cậy của cô giáo. Cậu luôn có cách làm hài lòng người lớn khi cậu muốn. Cậu cầm tay cô giáo với vẻ trù mến như thể cô là mẹ cậu và nói.

- Cô đừng khóc nữa ! Mọi việc sẽ ổn thôi.

Câu chuyện được cô giáo kể, tất nhiên là câu chuyện không bình thường. Sau bữa tối qua ngài Yalding đã đi dạo trong vườn “để nghĩ về...”.

- Vâng em biết - Gerald nói - Chú ấy đeo chiếc nhẫn và đã nhìn thấy...

- Chú ấy nhìn thấy những bức tượng sống lại - Cô giáo nức nở - Chú ấy bị ám ảnh bởi những chuyện mà em đã kể cho chú ấy nghe. Chú ấy nhìn thấy bức tượng Apollon và Arphodité di chuyển. Chú ấy nhớ tới câu chuyện của em. Chú ấy đã ước mình thành một bức tượng. Sau đó chú ấy bắt đầu tự nói với bản thân rằng câu chuyện của em là có thật. Chú ấy đã lao mình xuống hồ bơi giữa những con vật khổng lồ. Vào lúc bình minh chú ấy đỡ mất trí hơn. Chú ấy nghĩ bức tượng Panthéo biến mất nhưng chú ấy thì không, chú ấy vẫn nghĩ mình là bức tượng vì thế đã trốn người làm vườn cho đến chín giờ kém mười lăm. Sau đó chú ấy ước rằng mình không là tượng nữa và tự nhận thấy cơ thể mình bằng da bằng thịt. Chú ấy nói đó không phải là một giấc mơ mà là chú ấy đã hóa điên, và một người điên thì không được lấy vợ. Không có hy vọng gì nữa rồi. Cô tuyệt vọng quá ! Cuộc sống thật vô nghĩa!

- Có chứ, em cam đoan là cô còn hy vọng - Gerald nói nghiêm chỉnh - Cuộc sống như một cơn mưa vậy và không có gì để thất vọng cả. Chú ấy không điên và đó cũng không phải là một giấc mơ, thực sự thì đó là phép thuật.

- Không có phép thuật nào tồn tại cả - Cô giáo rên rỉ. Đó là chú ấy mất trí vì quá vui mừng khi gặp lại cô.

- Có phải chú ấy nói tới các vị thần không ạ ? - Gerald nhẹ nhàng hỏi.

- Đó là ý nghĩ điên rồ nhất trong đầu chú ấy. Chú ấy nói thần Mercure hẹn chú ấy tại Tháp hoa nào đó vào ngày mai khi mặt trăng lên.

- Đúng rồi - Gerald la to - Cô giáo Rapunzel xinh đẹp, tốt bụng và đáng yêu ời, cô đừng như một người ngốc nghếch thế nữa. Ý em muốn nói là cô đừng khóc nữa. Ngày mai chú ấy sẽ đến chỗ Tháp hoa đó, em cũng sẽ đi, cô cũng đi, tất cả chúng ta sẽ tới chỗ Tháp hoa đó, cô sẽ thấy chú ấy không phải là một người điên và cô sẽ hiểu tất cả. Cô hãy cầm lấy khăn tay của em và lau nước mắt đi, nó khá sạch đấy ạ. Ôi, cô đừng khóc nữa.

Cô giáo cầm chiếc khăn chấm nhẹ vào mắt, vẫn nức nở nhưng đã mỉm cười và nói:

- Ôi, thằng bé nghịch ngợm này ! Đây là trò đùa em bày ra với chú ấy, giống như trò dọa ma đó hả ?

- Em không thể giải thích được - Gerald nói - Nhưng em xin thề với cô, cô biết lời thề của một người Anh rồi chứ ạ ? Mặc dù cô là người Pháp, vì thế mọi thứ sẽ chính xác như cô mong ước. Em sẽ không bao giờ nói dối cô, cô hãy tin ở em !

- Thật là kỳ lạ - Cô giáo nói, mắt cô đã khô - Nhưng cô sẽ làm vậy - Một lần nữa cô cúi xuống hôn cậu, quá đột ngột đến nỗi cậu không thể phản ứng lại được.

“Điều đó làm cô ấy hài lòng và không làm mình cảm thấy bị xúc phạm lắm” - Cậu nghĩ.

Lúc này mặt trăng sắp lên, cô giáo người Pháp và bốn đứa trẻ đi qua bãi cỏ ẩm sương. Bầu trời vẫn sáng bởi ánh bình minh còn sót lại với những vệt màu hồng và tím. Phía tây dày đặc những đám mây nhiều màu nhưng phía đông, nơi mặt trăng lên, thì bầu trời trong sáng và

quang đăng.

Họ đi qua bãi cỏ, xuyên qua rừng cây sồi, đi qua những bụi cây thấp, những bụi cây mâm xôi tới chỗ một miếng đất phẳng phiu phía trên đỉnh đồi. Ở đây có những viên đá to tròn, mỗi viên đều có những vết lõm tròn kỳ lạ, xung quanh gờ thì nhẵn mịn. Ở giữa những vòng tròn ấy là một viên đá rất phẳng trơn trợt, cô độc đầy vẻ đe dọa. Có cái gì đó sẫm màu đang di chuyển trong vòng tròn đó. Cô giáo người Pháp rời khỏi bọn trẻ đi đến chỗ đó và giữ chặt vật màu sẫm đó. Đó chính là Huân tước Yalding, Huân tước nói với cô rằng mình đã phát điên.

- Không được - Cô khóc - Nếu anh điên thì em cũng điên, em tin vào những chuyện của bọn trẻ và em đã ở đây cùng anh và chứng kiến điều đó cùng anh.

- Em không sợ chứ ? - Huân tước Yalding nói.

- Sợ ư ? Thế còn anh ? - Cô cười. Huân tước vòng tay ôm cô giáo. Những đứa trẻ nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của cô giáo.

- Em có sợ không em yêu ? - Huân tước hỏi.

Gerald đi vòng qua mảnh đất có cỏ rộng để nói:

- Cô sẽ không sợ nếu cô đang đeo chiếc nhẫn. Em xin lỗi nhưng chúng em có thể nghe thấy từng lời cô nói.

Cô bật cười.

- Không có gì. Các em cũng biết là cô và chú ấy yêu nhau mà - Cô nói.

Sau đó Huân tước Yalding đeo nhẫn vào ngón tay cô, họ cùng đứng với nhau. Họ đứng như thể bị cắt ra từ cùng một khối đá cẩm thạch.

Sau đó một vệt xám nhạt chiếu lên đỉnh của vết lõm tròn đó, tỏa ra xung quanh và rồi trở thành một cái đĩa ánh sáng. Những tia sáng của mặt trăng xuyên qua những bụi cây rồi chiếu tới những viên đá và khi mặt trăng lên cao thì những tia sáng rơi thẳng xuống. Những đứa trẻ cố gắng quay lại cho đến khi chúng đứng sát ngay bên cặp tình nhân. Tia sáng mặt trăng ngày càng rõ hơn, nó đã chiếu đến phần còn lại của viên đá, rồi ngày càng gần hơn và cuối cùng đã chiếu vào phần chính giữa phần trung tâm của viên đá. Dường như một chiếc lò xo đã được ấn, một chiếc đèn chiếu đã được bật. Tất cả mọi thứ đều biến đổi hay nói đúng hơn là mọi bí mật đều lộ ra, mọi bản đồ trên thế giới hiện ra một cách rõ ràng, giống như tổng của một bài toán được những đứa trẻ viết trên bảng với những con số lớn. Không gian không tồn tại. Thời gian không tồn tại. Đây là trung tâm vũ trụ và chính bản thân vũ trụ. Ánh sáng bất tận chiếu rọi bản chất bên trong của sự vật.

Không ai trong số sáu người nhìn thấy mặt trăng có thể nghĩ về việc làm gì với thời gian. Vậy mà đó là thời khắc cho rất nhiều thứ xảy ra.

Từ độ cao đó có thể nhìn ra phía khu vườn tối và yên tĩnh, qua đó thấy những bóng hình đang chuyển động và tiến tới.

Những con vật to lớn đi vào đầu tiên, những hình dáng lạ kỳ đó báo hiệu một thế giới mới

bắt đầu, những con thần lằn khổng lồ có cánh, những con rồng chỉ có trong sự tưởng tượng của loài người, những con voi mamút, những con chim khổng lồ kỳ lạ, tất cả chúng đều bò lên đồi. Không phải từ vườn mà từ một nơi rất xa xuất hiện những bức tượng thần Ai Cập và Assyria với thân bò, cánh chim, đầu điều hâu, đầu mèo, tất cả đều bằng đá, tất cả đều đang sống và rất nhanh nhẹn, những thân thể kỳ lạ đi ra từ tháp chuông, hình dáng của thiên thần với đôi cánh gấp lại, những con vật với đôi cánh to trải rộng, những con nhân sư, những tượng thần kỳ lạ đến từ những hòn đảo phía nam, cuối cùng là hình dáng rất đẹp bằng cẩm thạch của những nữ thần và nam thần, những người đã tổ chức lễ hội trên đảo và đã mời ngài Yalding và những đứa trẻ tới dự.

Những đứa trẻ nghĩ rằng chúng sẽ hỏi rất nhiều và chúng ước rằng những câu hỏi đó sẽ được trả lời. Bây giờ thì chưa ai nói ra dù một lời bởi tất cả đang tiến vào vòng tròn ma thuật nơi mà tất cả đều hiểu rằng không được phép nói.

Sau này không ai trong số bọn trẻ có thể nhớ được là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chúng không bao giờ quên rằng chúng đã có một nơi mà mọi thứ đều thoải mái và rất đẹp. Vào ngày hôm sau khi chúng nói về chuyện đó chúng đã nhận ra rằng có một chuyện nhỏ của cái đêm đầy ánh sáng đó đã bị bỏ quên.

Tất cả những sinh vật bằng đá đó đều bay sát vòng tròn đá, nơi có tia sáng của mặt trăng, những tia sáng đó trông giống như những hạt nước từ trên cao rơi xuống. Tất cả đám đông đó được tắm trong sắc trắng bạc. Sự yên lặng bao phủ suốt cuộc gặp mặt.

Tất cả những bộ mặt của chim, khủng long, tượng Hy Lạp, người khổng lồ, của những đứa trẻ và cặp tình nhân đều hướng lên tia sáng rực rỡ đang chiếu xuống và tất cả đều thốt lên.

- Ánh sáng ! - Âm thanh đó giống như một làn sóng lớn - Ánh sáng ! Ánh sáng...

Ánh sáng đó nhẹ nhàng tắt dần, sự ngái ngủ lan tỏa trong các đôi mắt trù mắt của những con người thật.

Cỏ lạnh ướt đầm sương còn mây thì che bớt mặt trăng. Cặp tình nhân và những đứa trẻ đứng sát vào nhau không phải vì sợ mà vì tình yêu.

- Em muốn tới cái hang ở trên đảo - Cô giáo người Pháp nói nhỏ.

Rất nhanh cả đoàn cùng xuống thuyền, họ tháo dây xích kê lách cách và thả mái chèo xuống nước đầy sao và hoa loa kèn. Họ ra đảo và tìm thấy những bậc thang.

- Em có mang theo những cây nến ! Gerald nói

Nhờ vào ánh sáng của những cây nến, họ đi xuống lâu đài của nữ thần Psyche, ở đó ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ bức tượng, tất cả đều như bọn trẻ đã được nhìn thấy.

Đây là lâu đài của những điều ước.

- Chiếc nhẫn - Huân tước Yalding nói.

- Nó là chiếc nhẫn phép thuật đã từ rất lâu rồi - Cô giáo nói - Một người phụ nữ thuộc dòng họ em đã mang nó đến cho tổ tiên của anh với điều kiện ông ấy xây cho bà một khu vườn

và một ngôi nhà giống như ngôi nhà và khu vườn bà đã có. Vì thế nơi này được xây dựng một phần bởi tình yêu và một phần bởi phép thuật đó. Bà ấy đã không sống để nhìn thấy nó, đó chính là cái giá của phép thuật.

Chắc chắn là cô giáo nói bằng tiếng Anh nếu không thì làm sao mà bọn trẻ có thể hiểu được, nhưng không một từ nào giống cách mà cô giáo thường nói.

- Ngoại trừ những đứa trẻ - Giọng cô giáo tiếp tục - Chiếc nhẫn chính là sự trả giá. Anh đã trả giá khi em xuất hiện vì điều ước của anh, bằng nỗi khiếp sợ đến mất trí của anh mà anh đã biết. Chỉ duy nhất một điều ước là không phải trả giá.

- Và đó là điều ước...?

- Điều cuối cùng - Cô giáo nói - Em sẽ ước chứ ?

- Xin hãy ước đi - Tất cả cùng đồng thanh nói.

- Em ước rằng tất cả các phép thuật của chiếc nhẫn này đều biến mất và chiếc nhẫn đó có thể còn một chút phép thuật để ràng buộc anh với em mãi mãi.

Cô ngừng lời và khi cô ngừng lời thì ánh sáng ma thuật cũng biến mất. Ngọn nến của Gerald cho thấy một chiếc hang vòm và nơi từng có bức tượng nữ thần Psyche giờ chỉ còn là một hòn đá trơn.

- Đây là phần mộ của bà ấy - cô giáo nói.

Không ai có thể nhớ được gì vào ngày hôm sau, nhưng có nhiều thứ được thay đổi. Có một chiếc nhẫn bằng vàng được đeo ở tay cô giáo khi cô ngủ dậy vào sáng hôm sau. Hơn một nửa đồ châu báu trong ô tường đã biến mất và ở đó không còn tấm ván lót tường nào cả, chỉ còn trơ trụi chiếc giá với lớp nhung lót màu xanh. Không còn hành lang nào ở phía sau của Tháp hoa, có rất nhiều hành lang, phòng bí mật đã biến mất và trong vườn cũng không có nhiều tượng như mọi người nghĩ. Một phần lớn của lâu đài đã biến mất, từ đó chúng ta có thể kết luận rằng tổ tiên của Huân tước Yalding đã dùng chiếc nhẫn để xây lâu đài của mình.

Tuy nhiên, đồ châu báu còn lại cũng đủ để chi trả cho mọi thứ.

Việc chiếc nhẫn đột ngột không còn phép thuật làm cho mọi người liên quan đến nó đều bị sốc, và bây giờ thì tất cả đều nghi ngờ không biết nó đã từng có phép thuật hay không.

Nhưng có một điều chắc chắn là Huân tước Yalding đã lấy cô giáo người Pháp và có một chiếc nhẫn vàng được dùng trong lễ đính hôn. Điều ước cuối cùng là giữ cho hai vợ chồng Huân tước Yalding được ở bên nhau mãi mãi.

Hơn nữa nếu như câu chuyện này là vô lý và bịa đặt, nếu Gerald, Jimmy, Kathleen và Mabel nhồi nhét vào đầu tôi tất cả sự tưởng tượng của chúng thì bạn sẽ giải thích thế nào khi có một bài báo trên tờ báo buổi tối vào ngay sau ngày có ánh trăng ma thuật ?

MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG NỔI TIẾNG ĐÃ BIẾN MẤT MỘT CÁCH BÍ ẨN

Bài báo nói về một quý ông nổi tiếng và rất được ngưỡng mộ đã biến mất mà không để lại một dấu vết nào.

Ngài u. w. Ugli (bài báo nói tiếp) như thường lệ làm việc tại văn phòng muộn, cửa của văn phòng đã được khóa và khi nó được mở thì người ta tìm thấy đồng quần áo của quý ông bất hạnh nằm trên sàn nhà cùng với ô, một chiếc gậy, một chiếc gậy đánh golf, một chiếc chổi như thể người hầu phòng đã dùng nó để quét rác. Tuy nhiên thân thể của ngài thì không có một chút dấu vết nào. Cảnh sát đang truy tìm manh mối.

Tôi không nghĩ cảnh sát sẽ tìm được manh mối bởi tất nhiên quý ông đó là người Ugly Wugly, người mà khi tìm kiếm một khách sạn tốt đã lạc vào lâu đài của những điều ước. Và nếu như không có gì xảy ra trong câu chuyện này thì làm thế nào mà bốn đứa trẻ lại có thể làm bạn với vợ chồng Huân tước Yalding và ở lại lâu đài Yalding vào mỗi kỳ nghỉ hè được ?

Các bạn coi toàn bộ câu chuyện này là sự bịa đặt của tôi cũng được thôi. Sự thật vẫn là sự thật dù không đủ lý do để giải thích.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>